

Жан Бойе

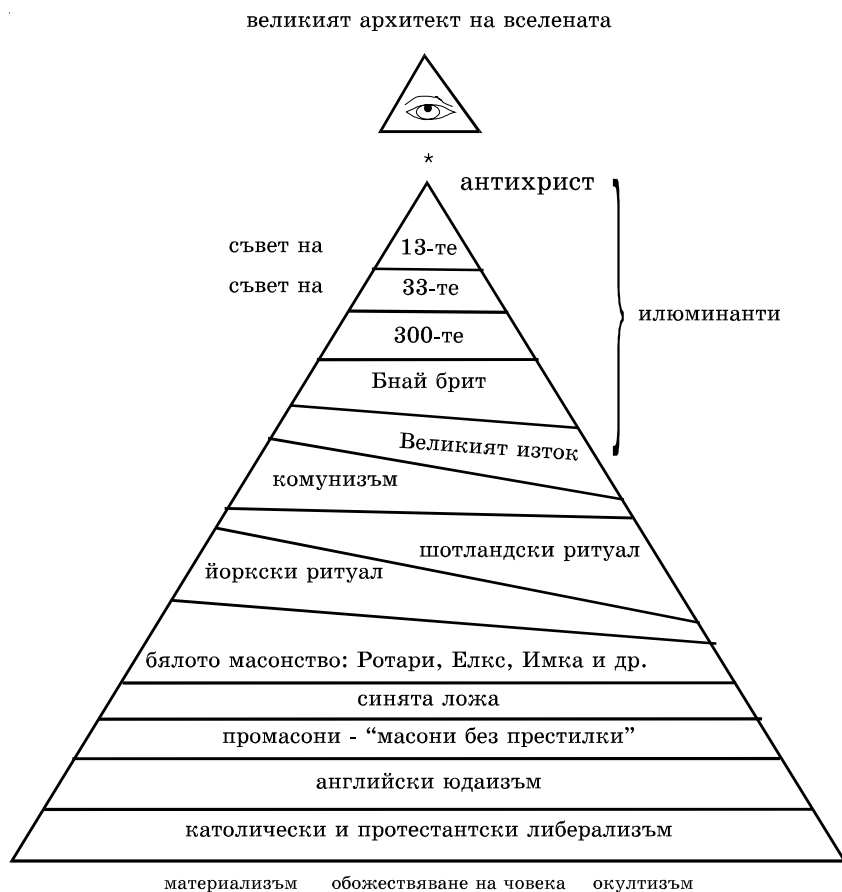
НАЙ-ВЪРЛИТЕ ВРАГОВЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Odium humani generis – Tacit

Тази книга съдържа големите тайни на вмешателствата и революциите, проваляли правителствата, които са се стараели да предотвратят падането на нациите си в анархията, хаоса и колективното абсолютно робство скрито под маската на социализма или комунизма.

Жан Бойе

Масонската пирамида

(Omni\Christian Book Club of America)

Библиотека масонството и ние

Жан Бойе
**НАЙ-ВЪРЛИТЕ ВРАГОВЕ
НА
ЧОВЕЧЕСТВОТО**

Odium humani generis – Tacit

Петър Ланин
ЦЪРКВАТА И МАСОНСТВОТО

Руска ревизия на Антантата:
П. Р. Ваулин (Петухов)
ЛЕГИОНЪТ НА ЧЕСТТА

РОТАРИАНСТВОТО

1998 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

Жан Бойе, **НАЙ-ВЪРЛИТЕ ВРАГОВЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО**

Свръхимпериализъм с расизъм заробва народите	5
Империалистическо неомесианство	11
Скритата сила на еврейството в революциите	19
Еврейската община в деспотичното общество	30
Противоречията между лидерите на еврейските общини	44
Шпиони, саботьори и агенти за завладяване	54
Псевдодемокрации	75
Големите тайни на масонството	94
Петър Ланин, ЦЪРКВАТА И МАСОНСТВОТО	117
П. Р. Ваулин (Петухов), ЛЕГИОНЪТ НА ЧЕСТТА	141
РОТАРИАНСТВОТО – МАСОНСКИЯТ ЛОСТ В СЛЕДТОТАЛИТАРНИТЕ КОМУНИСТИЧЕСКИ РЕЖИМИ	143

СВРЪХИМПЕРИАЛИЗЪМ С РАСИЗЪМ ЗАРОБВА НАРОДИТЕ

Правителствата на дадени нации, които желаят да покорят други народи, преди всичко постигат това, като изпратят войските си да нахлуят в районите, които искат да ги завладеят. Такава е била тактиката от векове насам – на древните асирийци, халдеи, перси, гърци, римляни, араби, испанци, португалци, холандци, турци, англичани, французи, руснаци, североамериканци, японци, немци и други.

Първото нещо, което са правили евреите когато са се настанявали в една страна, е било да осигурят приятелството на управляващите дадена страна, в която са нахлували по мирен начин. Давали им подаръци и обещания за оказване на големи услуги, ласкаели ги и ако е било необходимо, целували са им нозете. Всичко това правели, за да падне в примката им царят или управителят на държавата, в която ставало настаняването на новата еврейска колония и да им дадат позволение за постоянно пребиваване. Ако са смятали за полезно канели царя със съветниците и интимните му приятели на едно спокойно еврейско тържество, нарочно подготвяно за тази цел така, че да ги измамат и да ги накарат да повярват, че еврейската общност, която се е настанила в страната им, е безопасна и дори приятелска.

По-горното събитие имало за цел също да убеди царя или управителя да стане защитник на евреите против всички онези с по-широко политическо схващане от управителя им, които с пълно право нямали доверие на лицемерните нашественици. По този начин под маската на други националности евреите успели да нахлуят и да си осигурят влияние върху всички нации и народи по света.

Еврейските общности във всяка нация, където са нахлували, са създавали отбранителни челни организации за себе си и то по такъв начин, че да не изглеждат опасни. Зад гърба на такива еврейски общности са действали и още действат способни тайни организации с цел да ерозират и да завладеят страните, в които

са нахлули. Тези организации имат лидери, на които трябва да се подчиняват всички евреи с приоритет над подчинението към държавата, в която живеят.

Еврейските общини фактически са държава в държавата. И евреите организирани по целия свят правилно са наречени изключителен народ или изключителна нация.

Децата на евреите не са свободни да решават дали искат да влязат в изключителната нация или не. Когато навършат 13 години които посмеят да се противопоставят ще бъдат отровени, след нареждане на тайния прокурор. След това някой лекар евреин ще удостовери, че смъртта се е дължала на естествени причини. Тази е била причината още от древност познавачите на еврейството да смятат децата на евреите за евреи.

Тук трябва да напомним, че евреите делят човешкия род на две части. Едната се състои от евреите – избраните от Бога да завладяват, да приобиват богатства и да заробват. Другата част е от всички останали, които се наричат гоим (животни).

Човечеството се потиска от един свръхрасистки, безчовечен, престъпен, ненавистен империализъм под претекст, че това са заповедите на Бога на Израел. Никой освен лудите не може да оправдае масовите убийства на незащитените жени и невинните деца, за да може избраният народ на Бога, народът на Израел, да господствува над нациите.

Евреите казват, че не съществува противоречие, защото 10-те заповеди са дадени от Бога само за евреите, за да определят отношенията помежду им, а другите места от Библията дават правото на евреите да заробват, да убиват и отнемат богатството на другите народи и са дадени от Бога за останалите народи по света.

Евреите погрешно заявяват, че Иисус Христос си противоречал когато казал, че не е дошъл да измени закона, но да го допълни, защото е дал опрощаване на враговете, равенство на всички хора пред Бога и обичта на човека към ближния си в противовес на закона, който е дал Моисеџ.

Но не съществува противоречие в проповедите на Христос,

защото всичките християни вярват, че истинският Божи закон, който определя отношенията между всички хора, включително и между евреите, е даден от Бога на планината Синай и се съдържа в 10-те заповеди. Христос дойде, за да измени грубите библейски слова, които позволяват на евреите да убиват, да заробват и да крадат другите народи.

Талмудът съдържа една лъжлива устна традиция на закона, който е даден на Моисей от Бога. За да оправдае правото на евреите да експлоатират и да заробват другите народи първо ги подценява като ги поставя наравно с животните, които живеят и работят, за да служат на господарите си. Бава Мециа пише в Талмуда следното: „Вие евреите сте избраните пък другите нации не е дори правилно да се наричат хора, но животни (гоим)“¹.

Съгласно казаното от Йебамот в Талмуда, Бог казал на евреите: „Деца и потомците на чужденците са наравно с потомците на животните“².

Талмуда се употребява от равините за фанатизиране на младите евреи превръщайки ги в закоравели расисти и империалисти:

„Душите на евреите имат привилегията да бъдат части от Бога, да бъдат съществото Божие“³.

„Еврейската душа е най-ценната и най-приятната на Бога от всичките души на другите хора по света, които произхождат от дявола и са същи с душите на животните“⁴.

Омразата и отвращението, които еврейската религия проповядва на последователите си против другите нации, отива толкова много надалеч, че Ебен Хаезер слага в устата на израелския Бог следната фраза:

„Какво е проститутка? – Всяка жена, която не е еврейка“⁵.

Съгласно този цитат е възможно да обясним защо евреите са най-големите търговци на така наречената плът в целия свят. И потвърждавайки тези заповеди и морални правила Вавилонския Талмуд споменава следната заповед, която е дадена на евреите от техния Бог:

„Избийте най-избраните между езичниците“⁶⁶. Евреите обосновават правото си да избреват интелектуалците от другите нации с тази предполагаема Божия заповед.

Но еврейският Бог налага на избрания си народ да постигне пълно господство в света: „Където и да се населят евреите, предопределено е на тях да станат господари и колкото време нямат абсолютната власт, трябва да считат себе си като пленници и заточеници, дори и ако господстват в известни нации. Докато наложат господството си над всички нации не трябва да спрат да твърдят: „Какво изтезание! Какво възмущение!“⁶⁷

Кабалата, една поредица от книги писана от равини с пантеистични възгледи, която се старае да разтълкува скрития смисъл на Стария Завет, смятан за божествено вдъхновение от православните евреи, в преувеличенията си стига дотам, че определя самите евреи като богове в сравнение с останалите хора, които биват поставени до равнището на по-низши животни: „Бог се яви на земята в лицето на евреите. Евреин, Юда, Юдах, Йевах, Йехова значи Бог, едно и също нещо. Евреинът е живият Бог или въплъщение на Бога, небесният човек, Адам Кадмон. Другите, наричани човеци, са земни същества от подолнопробна раса. Съществуват само да слугуват на евреите“⁶⁸.

През средновековието и днес, когато християнството защитава себе си от еврейското насилие, папите и царете вярваха, че политическото и религиозно насилие на евреите произлизаше от Талмуда и други книги. Затова наредиха такива книги да се съберат и да се изгорят публично. Същата наредба бе дадена от халифите, султаните и емирите на исляма. Всичко това обаче бе напразно, защото евреите по хитър начин ги скриха и ги преиздаваха.

Тези и други расистки и империалистически учения се разпространяват и днес в еврейските училища или в курсове, които работят тайно за еврейските деца по къщите, понеже родителите им са променили вярата си и се представят публично като мюсюлмани, християни или членове на други религии, но прикрито си остават евреи. Учението е задължително за всички.

Родители, които не изпращат децата си през подходящата възраст в еврейското училище или да учат тайно частни уроци, се наказват толкова строго, че всички родители внимават обезателно децата им да приемат проповедта на Библията и на Талмуда, които ги превръщат в най-фанатични, груби и империалистически агенти, каквито никога не са съществували в човешката история.

Ако въпреки по-горното, някое дете или младеж по каквато и да било причина не завърши задължителните уроците по Библия и Талмуд, отнема му се за цял живот правото на гласуване в еврейската община и на избор на ръководни длъжности.

Така читателите могат да разберат по какъв начин еврейската нация, която толкова умело е нахлула в народите на света, е успяла да превърне (посредством тези учения) всичките евреи във фанатизирани агенти на еврейския империализъм, тъй като работят и живеят с фанатизъм, чрез корупцията или революцията, изпълнявайки нарежданията на ръководителите си, въпреки че публично представят себе си като мирни граждани на нацията в която са нахлули.

Други ръководят бунтове и революции, за да предизвикат падането на патриотичните правителства, като ги заменят с правителства ръководени от еврейския завоевателен механизъм за поробване на нещастния народ – тяхна жертва.

Расовата дискриминация, която се прилага в израелската държава за сметка на арабите, не е нищо друго освен резултат на расизма, който е прилаган от евреите.

При образуването на израелската държава антиционисти евреи не искаха основаването ѝ, докато еврейската комунистическа диктатура не залее целия свят и тогава биха могли да вършат каквото си искат без ни най-малка съпротива.

¹ Вавилонски Талмуд, Текст Baba Metza, Fol. 114, 2.

² Вавилонски Талмуд, Текст Yebamoth, Fol. 94, 2.

³ Jalqut Chad, Fol. 155a y Sela Fol. 262a.

⁴ Sela Tal. Fol. 4, sela Fol. Ic. Sepher Ha-Nechamma, Fol. 221, fourth

column and Jalqut Chad Fol. I54b.

⁵ Eben – Ha-Eser 6 and 8.

⁶ Вавилонски Талмуд, Aboda Zara, Текст 26, Tosephote.

⁷ Вавилонски Талмуд, Sanhedrim, Текст, Fol. 104, I колона.

⁸ Sabala – Pentateucum, Fol. 97, I колона.

ОТ ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКО МЕСИАНСТВО КЪМ ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКО НЕОМЕСИАНСТВО

Равинът **Мозес Менделсон** започна ревизирането на еврейството през 18 в. Първите общини бяха осъдени от страна на последователите на традиционното еврейство. Религиозната свобода която бе въведена от евреите – ревизионисти позволи на атеистите и на материалистите евреи да останат в редиците на еврейството без да бъдат отстранени.

През 19 в. ревизионисти евреи, между които бяха и някои атеисти материалисти, основаха тайната организация под наименованието „Съюз на евреите за култура и наука“. Основането се осъществи от една група немски евреи от семейства на равини – най-изтъкнатия между тях е **Леополд Цунц**, директор на еврейско училище за учители в Берлин, а също и от неговите приятели **Ганц** и **Моше Мозер**.

Тази тайна организация смяташе, че напразно еврейството очаква идването на месия, потомък на Давид, който ще ги поведе към световното господство.

Библията и Талмудът пишат, че евреите в усилията си и с Божия помощ, ще господствуват над другите народи, отнемайки богатствата им, но тези книги заедно с Кабалата твърдят, че завоюванията им ще бъдат окончателни и абсолютни само когато месия, великият вожд – пратеник Божи на евреите, се появи за да ратифицира господството им.

Традиционното еврейство обосновава правата си върху по-долния текст:

„Месия ще даде на евреите господството в целия свят. Всички народи ще търпят господството им“¹.

„Месия даде на евреите царския жезъл на света, всички народи ще им слугуват и всички нации ще бъдат васални на тях“².

Пасахим на Талмуда казва на свой ред, че с идването на месия „евреите ще бъдат единствените богати. Богатствата на народите ще бъдат в техни ръце“³.

Ялкуп Симеони превеждайки Талмуда казва: „Когато Ме-

сия дойде, всеки евреин ще има слуги 2.800.000“⁴.

Абарбанел, един от най-изтъкнатите евреи в проучването на Библията и Талмуда, заявява: „Идването на Месия ще стане след една голяма война при която 2/3 на човечеството ще се унищожи“⁵.

Пасахим и Санхедрин на вавилонския Талмуд предвиждат, че: „когато дойде Месия съкровището на Израел ще бъде толкова голямо, че ще потрябват 300 мулета за да пренесат ключовете на касите, където ще се пазят съкровищата, които са отнети от другите“⁶.

Чрез съпоставяне с традиционната догма на еврейството „Съюзът на евреите за култура и наука“, представи тезата, че очакваният месия не е един действителен вожд, а просто един символ. Тази теза се нарече неомесиянизъм.

Неомесиянците се разделиха на две части в религиозния сектор. На тези, които въпреки че отричат идването на месия лично, продължават да вярват в съществуването на еврейския Бог, който винаги им помага в стремежа им да завладеят света. Другата секта се състои от онези, които отричат съществуването на Бога и създават монистичния материализъм, смятайки самите евреи за месия, т.е. поради расовото, политическото, икономическото и материалното си превъзходство и само със собствени усилия ще постигнат завладяването на света.

Започна една жестока тайна борба между равините от една страна и големците на еврейските общини от друга. Т.е. между неомесиянците и останалите ревизионисти евреи и традиционното еврейство, което по-късно бе наречено православно еврейство, като бяха напразни усилията на православните евреи да изолират всичките новатори.

Вселенският синод в Берлин сложи край на тази схизма през 1889 г., като разреши да се позволява религиозната свобода на евреите да тълкуват религията на израелския бог по различни начини, понасяйки съществуването на либералите и дори на материалистите – атеисти евреи вътре в нацията на Израел, колкото време останат верни и предани членове на израелския

народ и приемат нарежданията на лидерите на общините им. Евреи без религия, изолирани от православно еврејство, основаха техните си общини и се представляват по реч и глас в съветите, синодите и в тайната представителна организация на международния ционизъм.

Но така наречената религиозна свобода не позволява на евреите да станат съзнателни християни или мюсюлмани, или да приемат друго вероизповедание. Такава смяна се счита престъпление на отстъпничество от безрелигиозното юдейство. И при двата случая наказанието е смърт, обикновено чрез отрова, с медицинско свидетелство на лекар евреин, което потвърждава, че смъртта се е дължала на сърдечен инфаркт или друга естествена причина.

Отравянето на дете или на друг член от семейството се включва в наказанието съгласно нарежданията, които дава Библията за отстъпниците. Така, невъзможно е един евреин или еврејка да бъдат вероотстъпници съзнателно. Когато се преструват, вършат го, за да станат шпиони или агенти за разкол и контрол на религията, която умишлено са приели.

Много хора с добра воля в историята на човечеството са вярвали, че колективният социализъм или комунизъм са единствената система, която може да спре експлоатацията на човек от човека или социалното неравенство, като осигури по-добър живот на работническата класа.

Евреите осъждат всякакъв вид комунизъм който вреди на интересите им, но традиционното еврејство се постара да употреби комунизма като средство за господство и заробване на езичниците, отнемайки богатствата им чрез революция и със заместване на съществуващите режими с други, контролирани от революционните еврејски вождове, които превръщат човешката личност в роб на държавата, която същевременно конфискува имота им.

В някои революционни движения през Средновековието, като например албигойци и хусити, христоизменници евреи са ръководили крайните крила и са се стараели да постигнат успех

в революцията и завладяване на богатствата.

През съвременната епоха сектата на анабаптистите, ръководена от псевдохристияни – прикрити евреи – временно постигна революция, създаде самонаречения Нов Израел със столица Нов Йерусалим като изби много маси беззащитни граждани. Под претекста на комунизма се опитаха да заробят всички езичници и да им отнемат богатствата.

„Съюзът на евреите за култура и наука“ е бил най-важната еврейска организация, която през 19 в. запланивала да приложи комунистическата система, за да постигне старото славолубие на еврейския империализъм. Споменатия съюз също е поддържал връзка с равин **Барух Леви**, еврейин учител на младия **Карл Маркс**, на когото еврейското име е **Кашел Мардохай** и е било името на евреина герой в Библията, който с помощта на Естер и съгласно библейската история наел правителството на Персийската империя и убедил императора да изтреби всички персийски патриоти, които са се противопоставили на еврейското нахлуване – мирно в началото, но станало насилствено после⁷.

Всяка година евреите празнуват тази годишнина с тържества, които се наричат „Очистване на царицата Естер“ и подбуждат евреите да последват нейния пример, като пленяват държавните ръководители и големци с любовта, за да подпомогнат еврейската общност със завземането на правителството на една нееврейска нация или учреждение, на което началникът се е оженил за една еврейка Естер. В състояние сме да видим колко нови естери „превзеха“ национални правителства, а други завладяха нееврейски учреждения и предприятия, частни училища, вестници, кинематографически фирми, радиостанции и телевизии, издателски къщи и прочие.

Тоталитарното завземане на големи предприятия се постига от еврейската общност, когато децата на съвременната Естер и на нееврейна големец биват въвеждани тайно в редовете на еврейството от самата им майка със сътрудничеството на равина, като полагат клетва за сляпо и пълно подчинение на отра-

съла на подправените евреи – евреи с нечиста кръв, – в който отрасъл се посвещават в тайна, както ще видим по-долу.

Карл Маркс е роден в Трир на 5 май 1814 г. (според други през 1818 г.). От страна и на двамата му родители е потомък на стари еврейски семейства на талмудисти равини, т.е. еврейски водачи специализирали се в проучването и учението на Талмуда, на който догмите – се тласкат напред от страна на еврейския империализъм.

Семейството на Маркс е било едно силно надъхано империалистическо семейство. Дядо му е бил архиравин на евреите в Кьолн. Когато Маркс бил на 6 години дядо му се престорил, че е станал протестант и кръстил и Маркс. Но семейството на Маркс продължило, винаги, както в подобни случаи, да бъде винаги еврейско тайно и баща му го изпратил при равините, за да изучи Библията и Талмуда книги, които фанатизират децата на евреите с идеята, че трябва да покорят целия свят отнемайки богатствата на нациите.

Докато израствал Маркс умът му работел, за да намери един бърз начин за отнемане на богатствата на неевреите. Много бил подпомогнат от страна на еврейския си водач и учител равинът Барух Леви, който бил член на неомесиянското движение.

Равинът написал едно писмо на ученика си, публикуването на което – към края на миналия век – създадо голям скандал в Европа, защото писмото накратко съдържало революционната догма на еврейския неомесианизъм.

Равин Леви пише на Маркс следното:

„Еврейският народ в общия си брой е същият месья. Ще завладее целия свят, като постигане обединението на всички човешки племена, събарянето на границите и на монархиите, и на цялото днешно разединение. Ще създаде една световна демократична република, която ще даде гражданските права на всичките евреи. В този нов ред на човечеството израелските деца, разпръснати по целия свят, деца на същото племе и със същото традиционно възпитание ще бъдат господстващите

елементи навсякъде, без съпротива, специално ако успеят да наложат хегемонията на евреите над работническите маси. По този начин и под претекст за победа на пролетариата, демократичните режими на целия свят ще се намерят в еврейските ръце. Частната собственост ще бъде ограбена от правителствата на еврейското племе, което навсякъде ще стопанисва държавните богатства. По този начин обещанията на Талмуда, че при идването на Месия евреите ще имат в ръцете си богатствата на народите, ще се сбъднат⁴⁸.

В случая на Маркс и марксизма еврейското вмешателство бе толкова открито и ясно, че беше невъзможно да бъде скрит еврейския пръст в това голямо предприятие, въпреки че евреите се стараят да прикрият и да маскират интервенциите си. Евреите, че прибягват към всякакъв род машинации в стремежа си да заблудят и да създадат объркване сред народите, като например казват, че Маркс е вероизменил и вече се е самоотлъчил от редовете на еврейството. Обаче самите събития и текстът който преведохме показват ясно, че Маркс не е бил един евреин който просто е вероизменил, а един враждебен, активен евреин. Съществува внушителен куп от доказателства, за да бъде потвърден този факт и ще спомена няколко от тях.

На всеки изследовател на историята е добре познато, че признанието е нещо повече от доказателство и затова употребявам в настоящата книга постоянно признания на еврейски писатели и пасажи от текстове, на които достоверността не се оспорва. Д-р **Маркс Райзин**, еврейски историк, в книгата си „История на израелския народ“⁴⁹, като признава жизнената роля която са играли евреите в Немската либерална революция през 1848 г. казва, че „същият социализъм до известна степен е резултат на еврейския дух. Продукт е на труда на Карл Маркс, що се касае за теорията и научния анализ, а също така и на един друг евреин – **Фердинанд Ласал**, един блестящ организатор и политически деец на Немската империя който помогна на К. Маркс¹⁰⁴“. Еврейският историк хвали също и един други социалист евреин – **Едуард Бернщайн**, лидер на социалдемо-

кратическата партия.

Можем да кажем, че евреите създадоха различните течения на социализма, от най-радикалното до най-умереното. Тази е еврейската политика, както е доказано от историята.

Бернард Лазар, един друг известен писател и другар на Карл Маркс и негов обожател, навремето писа следното за Маркс:

„Този потомък на равини и учители на еврейството е цялата логична сила на прадедите си. Той беше един блестящ и ясен талмудист, който не се интересуваше за дребнавостите на действието. Един талмудист, който служи на социологията и употреби способността си за да създаде политическата икономия вдъхновяващ се от еврейския материализъм... „Ще бъде доказано, че **Бьорн, Ласал, Моше Хес, Роберт Блум** са били наследници на еврейския си произход, а също така и **Дизраели**¹¹, и после ще трябва да докажем проникателността на еврейския дух на тези мислители нещо което сме направили за **Монтен** и **Спиноза**¹².

Този живописен еврейски политически лидер и писател доказва недвусмислено, че Маркс не е бил само потомък на семейство талмудисти равини, но че е станал „един блестящ и ясен талмудист“, т.е. експерт в учението на расисткия империализъм на евреите¹³.

¹ Вавилонски Талмуд, Текст Schabb, 120, I кол.

² Вавилонски Талмуд, Текст Sanhedrin, Fol. 88b, 2a кол. и Fol. 89, 89d, I k.

³ Вавилонски Талмуд, Текст Pasachim, Fol. IIb.

⁴ Jalqut Simeoni, Fol. 56 and Bachai, Fol. 168.

⁵ Abarbanel. Masmia Jesua, Fol. 168.

⁶ Вавилонски Талмуд, Текст Pasachim, Fol. II8b, II9 and Sanhedrin. Fol. II0b.

⁷ Библия, книга Естер.

⁸ **Salluste**, Тайният произход на болшеvizма. Париж: Jules Tallandiew, 1930, стр. 33-34.

⁹ Д-р **Маркс Райзин**, „История на Израелския народ“ прев. на

испански от **Соломон Кахан** „La Verdad Mexico“ 1942 г.

¹⁰ Д-р **Маркс Райзен**, Същата книга, изд. и том, с. 57.

¹¹ **Дизраели**, евреин министър-председател на империалистическа Англия през миналия век. Споменава се заедно с **Маркс**, **Ласал** и други комунисти и капиталисти евреи, като производно на еврейския дух от **Бернард Лазар** – един голям и виден писател.

¹² **Бернард Лазар**, „Антиционизъм, неговата история и причина“, издание Leon Chaulleue, Париж, 1894 г., Част от „Революционния дух на еврейството“.

¹³ **Бернард Лазар** бе начело на защитата на евреите и на еврейството в „Аферата Драйфус“. Посвети се в защита на капитана, в един скандален съдебен процес, в който взе участие и дирижираната от евреите преса. Френските патриоти трябваше да водят една неравна битка против световния пропаганден механизъм, който международното еврейство имаше под свой контрол. Да не забравяме, че висшият орган на международното еврейство нарича **Маркс** „светъл и ясен талмудист“.

СКРИТАТА СИЛА НА ЕВРЕЙСТВОТО В РЕВОЛЮЦИИТЕ

Когато нациите претърпяха нахлуването на еврейските колонии разбраха, че те се стараят да завладеят и управляват нещастните народи, които ги приеха като гости. Царете и правителствата на тези народи взеха политически мерки за защита от нашествениците като забраняваха на евреите да получават чинове в армията или постове в правителството, и понякога стигаха дори до изгонването им от страната.

За да се предпазят от тези мерки империалистите евреи се постараха да намалят неблагоприятните последици под претекст, че се създава расова и религиозна дискриминация, като употребяваха и много други машинации, които се повтарят и в наши дни. Когато не успяваха по този начин, тогава прибегваха до най-добрата от всички примки: преструваха се, че се отказват от еврейството и привидно ставаха членове на народа, в който нахлуваха. Така те сменят еврейските си имена и действат като троянски кон, за да разлагат народа¹.

Но заедно с привидното изоставяне на еврейството те продължаваха тайно да си остават евреи и посещаваха синагоги скрити под къщите, които са неразделна част от сляпо подчинените на лидерите си нелегални еврейски общини във всяка страна. Целта им винаги е била и е една и съща – да превземат страна в която живеят.

„Семействата на тези евреи, които са приели лъжливо християнските имена и религия, изпълняват християнските си задължения публично и с голяма и открита преданост. Кръщават децата си, обучават ги в християнски училища, но щом стигнат възраст когато могат да пазят тайни и след като минат през строги изпитания, които показват, че може да им се довери човек, тогава ги въвеждат в тайните на еврейството. Това става на внушителни тържества по време на които младежите изричат страшни клетви и биват заплашвани със смърт, ако открият тайните, които са им поверили. По-късно биват въведени в изключително тайните организации или общини на скритите

или нелегални евреи“. Същото става със станалите будисти, мюсюлмани хинди и приелите всякакви други религии.

По този начин в милиони привидни християнски, мюсюлмански и будистки семейства поради преминалата от родители на деца догма и до ден днешен се е запазило еврейството, и тайните му организации.

„С минаването на вековете следите на еврейския произход се губят. Такива семейства са успели да се представят за истински членове на нациите в които живеят и това им позволява без проблеми да се доберат до правителствата, политическите партии, войската, организациите и другите институции. Вмъкват се в духовенството и в ръководните постове на всички религии“. По този начин поставят последните в служба на Израел, на евреите и комунизма².

„Такива лъжливи превръщания на евреи в християни са открити в много случаи от християнската Църква. Императори и царе издадоха закони и декрети, за да спрат еврейското разяждане на християнската църква и духовенството, както и организациите за превземането на християнските държави революции.

Тези революции, тайно ръководени от христоизменниците евреи, през средновековието се наричаха ереси, защото се старяха да смуцават съществуващите религиозни разпореждания. Но много от тях, като например катарите, албигойците и хуситите, провеждаха комунистически революции, с които целяха да смъкнат не само християнския ред, но и цялата политическа, обществена и икономическа система. Тези революции са били предшественици на днешната еврейско-комунистическа или комунистическа революция, която тогава не успя, защото средновековното християнство създаде една годна организация, за да я победи“.

Тази организация, диво клеветена от историята така, както евреите клеветят всяко нещо, което се противопоставя на стремежите им за господство, е била инквизицията – един мощен инструмент, който е основан в началото на 13 в., за да разобличи онези християни, които тайно си оставали евреи, и за да

унищожи организираниите от тях ереси и революции, с които искаха да постигнат господство над народите. Докато съществуваше инквизицията евреите не успяха да постигнат тази своя цел. Инквизицията употребяваше мъчения, за да разкрие еретиците, онези революционери и тайната еврейска сила, които контролираха революционното движение. Те бяха поддържани от свещеници, епископи, псевдокардинали, които в действителност бяха евреи и фанатизираха богомолците от амвоните на църквите“.

От момента в който инквизицията разкри центъра на тайната еврейска сила, революцията не успя. Инквизиторите стигнаха до заключението, че докато не бъде унищожена главата на еврейството, не е възможна умиротворяване на християнските нации.

Когато инквизицията разкриеше евреин прикрит като християнин, го държеше в тайни затвори така, че еврейската полиция да няма време и възможност да го посъветва как да се държи при разпита. По-късно чрез мъчения и машинации, например като преместваха друг затворник в килията, който се преструвал на евреин или посредством други средства, инквизиторите калугери научаваха всички имена на прикритите евреи и по-специално на техните ръководители, и на промъкналите се в християнското духовенство или в други важни институции.

Всеки разкрит евреин бил затварян и измъчван, за да каже имената на равините, лидерите и прикритите евреи най-вече в редовете на духовенството, политическите и военните органи, а така също и на христоизменниците, които разлагали преподавателското тяло в университетите или пък всявали смут по селата. Всички те били затваряни и чрез измъчвания ги принуждавали да разкриват местата, където се пазели тайните архиви на братствата по райони. Мъченията и разпитите продължавали, докато инквизицията напълно унищожила нахлулата в страната пета еврейска колона и по този начин настъпвало спокойствие. Естествено при мъченията жените, които тези

престъпници вкарвали в Христовата Църква, за да я унищожат, разкривали много повече.

Инквизицията успяла да открие тайни архиви в стените, в добре маскирани килери и в подземни проходи под християнски църкви и манастири, които били контролирани от евреи влезли в редовете на духовенството. Такива скривалища били намерени и в домове на губернатори и епископи, които били смятани за добри християни.

Еврейският расистки империализъм, както споменахме по-горе, смята изтезанията за враг номер едно, когато биват прилагани срещу него, защото евреите знаят, че само чрез мъчения полицията може да разкрие и унищожи всички пипала на организациите им, които причиняват смъртта на милиони хора във войни и революции. Поради тази причина от около два века насам се борят против изтезанията.

Текстовете писани от евреи в училища и университети, еврейската преса, радио и телевизия, марионетните организации за защита на човешките права, патронирани църкви и изобщо всякакъв род информационни средства от масов характер фанатизират народите срещу изтезанията по време на разпити. Евреите протестират срещу мъченията и практикуването им, като много се страхуват, че ние пак ще бъдем ония, които ще освободят народите от господството им. Тяхното поведение е лицемерно, защото те са употребявали и употребяват мъчения и то с най-голяма жестокост, безчовечност и системно в страни като Украйна, Русия, Полша, Унгария и други, които са попаднали под еврейско господство. Изтезанията са употребявани в продължение на 600 години с одобрението на папите и съветниците на Католическата църква, за да опазят нациите от еврейско поробване.

Нахлупата сред всички народи по света еврейска нация е обявила тайна, малодушна и убийствена война на другите народи, и от хиляди години употребява мъченията като оръжие. Чисто самоубийство е в една война да не се употреби също така унищожително оръжие като това на врага. Във всяка война

противникът трябва да се третира със същото оръжие, ако искаме да победим. И никой няма правото да осъжда народите ни на робството което ги чака, ако еврейството спечели окончателната битка в тази тайно обявена война срещу човечеството.

Фактите показват, че там където Инквизицията или правителствата се ограничиха да унищожат само явния или таен революционен механизъм, без да ликвидират напълно съществуващите или прикрити еврейски общини, които са организирали и ръководили тези организации, такива страни са се умиротворявали временно и евреите умело са реставрирали унищоженото революционно движение.

В ония страни, където Инквизицията успя да разбие не само революционния механизъм, но и организиралия го мозък, т.е. тайните еврейски общини, мирът бе осигурен за десетилетия или за векове и нов бунт или революция възникнаха едва когато нови евреи успяха да се вмъкнат отново там.

В продължение на много векове папи, църковни съветници, немски и цариградски императори и царе разкриха и потвърдиха, че тайните общини на прикритите евреи или на христоизменниците евреи в действителност са били скритата сила, която е организираща, ръководила и разпространявала революционните ереси, комунистическите движения и световната революция.

От царе, императори, папи и съветници са подписани хиляди документи, които доказват горните данни и съответните архиви за европейското средновековие са пълни с подобни документи. Особено интересни са архивите на инквизицията³.

Инквизицията не успя, защото в много случаи папите и принцовете не се интересуваха от изолирането на евреите и така им отваряха райските врати. Също така когато инквизицията напълнеше затворите с прикрити евреи, много от които бяха и опасни революционери, твърде често папи и царе издаваха декрети, с които се даваше обща амнистия на еврейските заговорници или престъпници и по този начин бяха спасявани.

По този начин полезният резултат от месеци и години труд

на инквизиторите да разкрият псевдохристияните и прикритите евреи бил унищожаван за една седмица от закони за обща амнистия, издавани под натиска и указанията на силни еврейски лидери от други държави.

Тези самоубийствени за християнските народи амнистии били издавани като на папите и царете се казвало да простят на съзаклятниците евреи, защото Христос е простил на враговете си и наредил на християните да вършат същото, и така враговете били спасявани от огъня и затвора. Еврейски историци признават, че в много случаи папите и царете са приели подобни закони за обща амнистия след получаването на подаръци и злато. Еврейските писатели **Грец**, **Сесил Рот** и други са единодушни по този въпрос.

След влизането в действие на тези закони за обща амнистия тайните организации на христоизменилите евреи били в състояние отново да организират съзаклятията си и да подготвят нови революционни метежи, чрез които да подкопаят не само държавните режими и духовенството на християнската църква, но и самата инквизиция, докато станат достатъчно силни, за да организират през 16 в. религиозните, а през 18 и 19 в. либерално-политическите движения в името на свободата. Най-вече за религиозната свобода тези идеали били действително хубави и били в състояние да спечелят народната поддръжка, поради репресиите на инквизицията. Дори аз, който пиша тази книга, толкова обичам свободата, че без малко щях да попадна в еврейската примка, ако не знаех всичко това.

Голямата грешка на християнските държави е тази, че след неуспеха на инквизицията не основаха друга скрита религиозна полиция, т.е. една тайна политическа институция, която да унищожи не само органите на бунта, но и тайните еврейски организации. Този е единственият начин да се запази независимостта и свободата на нашите нации, които са претърпели нашествието на петата колона на Израел без някой да се постарее да □ се противопостави или поне най-малко да следи внимателно действията □. Тя разкъсва народите чрез бунт, тероризъм

и революции, и налага или има за цел да наложи еврейската абсолютна диктатура на някои под маската на социализма, а на други под тая на комунизма.

При инквизицията трябва да разграничаваме два различни аспекта: 1. Че е била орган за защита на християнските народи от господството, експлоатацията и заробването им от страна на евреите и техните организации. Този е важният аспект, който споменавам в тази книга, защото същевременно инквизицията е била и средство за налагане на религията със сила. Това е било напълно нарицателно и станало причина за нейното самоунищожение, защото държейки знамето на религиозната свобода през 16 и 17 век евреите успяха да разложат инквизицията в някои страни и по-късно, към края на 18 и началото на 19 в., напълно я опозориха в името на свободата.

От книгата на полския писател **Луис Биелски** ще цитирам няколко пасажа, в които се говори за подривната дейност на евреите против народите и религиите в света. Тя е извършена не само против християнските народи, но и срещу мюсюлманските и будистките, и дори в Индия и Япония, и в страни, където повечето нашественици евреи привидно приели господстващата религия, а също са сменили и имената си с често срещани в съответните страни. Евреите веднага сключват бракове с жителите на Китай, Индия, Африка и по този начин семействата им стават китайски, индийски, негърски, персийски, виетнамски, арабски и т.н. като, както споменават писатели евреи, имат типичните особености на китайците, индийците и т.н., и почти е невъзможно да бъдат различени от останалото население.

Всички нации, в това число и християнските, ако желаят да запазят независимостта си, трябва да основат организации за защита на народите си. Организации, които ще използват всички средства, за да разследват и предотвратяват не само бунта, тероризма и революцията, но най-вече петата колона на еврейския империализъм, който цапа ръцете си с кръв и разделя народите, за да ги завладее. Ако правителствата на тези страни не смеят да унищожат петата колона на тази враждебна нация,

която е нахлула, народите им ще продължават да страдат от тероризма, бунтовете и революциите. Тези правителства ще бъдат виновни ако петата колона успее да наложи еврейската комунистическа диктатура на народите им чрез масови убийства от страна на червените терористи, както и за унищожаването на частната собственост и натрапването на най-бруталното и ужасно робство, каквото досега не е съществувало в историята на човечеството.

Във всяка официална енциклопедия на еврейството читателят може да намери данни за китайското еврейство кайфен, за негрите фалаша, за евреите в Индия и др. Въпреки че тези енциклопедии са достъпни във всички обществени библиотеки, в тях по различни начини се прикрива опасността от еврейското разложение на народите. Понякога обаче прилагат интересна библиография, която може да заведе изследователя до истинска следа и да разшири познанията му на тази тема⁴⁴.

Затова много писатели смятат еврейството за скрита сила зад свободното масонство, прикрита под формата на илюминати, карбонари и др. тайни дружества, включително и зад комунистическата партия и другите превратаджийски движения. Тази сила е тайна, защото никой не знае, че мъжете и жените от нея са евреи, че всички принадлежат на семейства, които от десетилетия и дори от векове се преструват на християни, будисти, мюсюлмани и т.н., представят се за видни членове на местната религия и народа, който разрушават. Никой не знае, че тайно те остават евреи, нито пък колко са силни, за да завладеят и господстват над нацията, която са разложили.

Явното, както и тайното еврейство, е конспиративно. Когато е в действие явното еврейство, избраниците езичници могат да различат кои техни членове са евреи и да открият намесата им, която ръководи конспирациите, революциите и вълненията с помощта на съратници от същите езичници, които са измамени и дълбоко вярват, че тези революции се вдигат, за да освободят народите, за да се подобри животът им или да се осъществят копнежите и потребностите на хората.

Преди да завърши тази глава накратко ще спомена за контрола, който упражняват върху християнските църкви христоизменилите евреи, тъй като служат на израелския народ и на еврейските, и по-специално на комунистическите революции.

Борбата за завземане на Католическата църква продължила цели векове. Едва през 1130 година кардинал **Пиерлиони**, христоизменник евреин и правнук на великия римски равин, привидно приел християнството, бил избран за папа чрез 3/4 от кардиналските гласове. Умира през 1138 г. в Рим и му били отдадени всички почести полагащи се на папа, но в историята е известен като антипапа **Анаклетий II** и прикритите като кардинали евреи, ръкоположени от него, след това избрали друг христоизменник евреин за папа с името **Виктор IV**.

Католическата църква бе освободена от еврейската окупация благодарение на армията на немския император **Лотер**, когото отеча на църквата св. **Бернард** и св. **Норберг** поканиха да окупира Милано и други важни градове, които се намираха в ръцете на Пиерлиони, след което превзе Рим със святостта и вярата на св. Бернард. Евреинът псевдопапа Виктор IV бе принуден да се оттегли в крепостта св. Анжело. Поддържан от немските войски св. Бернард залови Виктор IV, хвърли го в затвора и го замени с един истински папа, който прие името **Инокентий II**⁵.

Днешната криза в католическата и другите християнски църкви се дължи на подмолната дейност на прикритите евреи, които учат в семинарии, за да влязат по-късно в редовете на духовенството и да излязат начело на църквите.

Поради тази причина векове наред църквите се бориха срещу еврейството като срещу един от най-опасните врагове, който си служи с бунтове, тероризъм и революции, включително и комунистическата. Тези евреи, като протестантски пастори, католически или православни свещеници, кардинали и папи, усърдно фанатизират християните и им пълнят главите с идеи, които са от жизнен интерес за евреите и световната им революция. Това е най-голямата катастрофа претърпяна от християнството и е истински позор за всички народи (Бел на ред.:

напоследък за кардинал на Париж бе избран христоизменник евреин).

Мексиканският католически свещеник д-р **Хоакин Саенс и Ариаха** в книгите си „Нова монтинианска църква“ и „Празен поглед“ доказва, че **Джон Баптист** е евреин приел християнството и е успял да стане папа под името **Павел VI**, точно както Пиерлиони стана папа през 1130 г. Павел VI използва своя сан, за да впрегне Католическата църква в служба на световния комунизъм и на другите либерални и социалистически революции, които се контролират от христоизменили еврей⁶.

¹ Ще цитираме няколко описания от книгата на полския емигрант д-р **Луис Биелски**, под заглавие „Еврейско-съветското съглашение задушава арабите“, гл. 1 от английското, испанското и др. издания.

² За повече данни по този въпрос е полезна книгата „Конспирация против Църквата“ от **Морис Пинай**, италианско издание, Рим 1962 г. или която и да било публикация насъщния, главите на 4 част под заглавие: „Еврейската пета колона в духовенството“. Същият е изследвал и книгата на еврейския историк **Сесил Рот** „История на мараните“ (т.е. скритите евреи), изд. на Евр. Изд. Др. за Африка, Филадельфия, изд. 1932 г.

³ За повече данни прочетете: „Конспирация против Църквата“ от **Морис Пинай**, споменатото по-горе издание, IV част под заглавие „Еврейската пета колона в духовенството“, занимаваща се с подмолната дейност на скритите евреи от революционните движения за смяна на християнската религия. Вижте също книгата на **Луис Израел Нюман** със заглавие „Еврейското влияние върху християнските реформистки движения“, която се намира в т. XXIII на Oriental Series на Колумб. Университет, сер. 2, кн. 10, стр. 248.

⁴ Вж. по-горе.

⁵ Известни са куп автентични документи със световно значение, които се отнасят до тези ужасни събития. Читателите, които желаят повече сведения по този въпрос, могат да прочетат книгата на **Грегоровиум Фердинанд** „Историята на гр. Рим през Средновековието“, италиански превод от Ренато Мензанто, Торино, бр. 2, 2 том, гл. 3, стр. 72-73. Като бе признато колко ценна е тази книга за

Рим изданието \square бе финансирано от местното римско правителство и писателят признат за римски гражданин. Също и книгата на равина Нюман, спомената вече, кн. 2-3 стр. 252-253. Също **Вакандард** „Житието на св. Бернард“. Кастилската еврейска енциклопедия термините Пиерлионе, Анаклетус-Анаклето, „Кодекс Удалрици“ №240-261. **Морис Пинай** „Конспирацията против Църквата“, което и да било издание, 4 част, гл. 25 и 26.

⁶ Д-р **Хоакин Саенс и Ариаха** „Ново монтинианска църква“, издание публикувано от „The Christians Book Club of America“, P.O. Box 638, Hawthorne, Cal. 90250. Свещеник д-р **Хоакин Саенс и Ариаха** „Празен поглед“, издания Asociados, S. de R. L. Mexico, 1973.

ЕВРЕЙСКАТА ОБЩИНА В ДЕСПОТИЧНОТО ОБЩЕСТВО

Явните или тайни еврейски общини, които са разложили всички големи народи в света, в действителност са нашественическите колони нахлули в нациите и държавите, станали тяхна жертва. Целта им е външно да изглеждат като религиозни организации, за да прикриват истинската си същност и да узаконят нашествието си под знамето на идеала за религиозна свобода.

Евреите са се старали да придадат на своите общини обществено безопасен вид, но в действителност те са тайни организации, които упражняват деспотична власт върху своите членове.

Изгъкнатият евреин **Яков Александрович Брафман** е работил активно в еврейски организации и научил тайните им, строго секретни за лица от нееврейски произход, толкова много се уплашил от лукавостта им, че поискал аудиенция при руския император **Александър II** и разкрил тайните на вътрешната организация на еврейските общини.

За всичко това Брафман пише в „Книгата на кагала“. Той казва, че евреинът като личност принадлежи изцяло на еврейската община, т.е. политически, икономически, военно, културно и дори в личния си живот. Той има по малко свобода от когото и да било друг на света; положил е най-страшни клетви и е обещал да запази всички тайни на своето еврейско братство, а също така и на останалите организации. И това, казва авторът, се случва от 18 век насам¹.

Евреинът не е свободен като другите хора да си избере професия, а трябва да се подчини на ръководителите си относно естеството и мястото, където ще я упражнява. Ако иска да се намеси в политическа партия или да се отдаде на политическа, културна или религиозна дейност е длъжен да поиска разрешението на началниците.

От 19 века насам еврейското духовенство е понижено. Тайната организация на садукееите, която според еврейското схващане поддържаше духовенството, бе прогонена от храма след разрушаването му (както и на Йерусалим) от римляните

през 70 г. пр. Хр. Фарисеите победиха садукееите и станаха лидери на световното еврейство. Те законно отмениха духовенството като решиха, че всеки евреин е духовник сам на себе си. Въпреки това на старата религиозна каста на левитите и коханимите, на които им бе отнета работата като духовници, им се разреши по време на религиозните празници да четат Тората и книгите на пророците. Но когато отсъства кохен или левит четенето се извършва от някой друг, според конкретните канони на синагогата или свещеното братство. Следователно съвременното еврейство е продължение на фарисейството, което отреди на равините не ролята на духовници, а на деспотични лидери на разпръснатата по целия свят еврейска нация. И днес духовенството продължава да бъде понижено както преди 19 века.

Равините ръководят общините си във всички направления. Еврейската пропаганда представя равина като духовник, за да създаде пред общественото мнение впечатлението, че той, който е един от лидерите на голямото еврейско съзаклятие, е безопасен и заслужава почитите, които правителствата дават на свещениците в името на религиозната свобода.

Набожното еврейство редовно кани равина на сватбите и дори той извършва различни религиозни обреди само защото това се смята за „шик“, а не защото е необходимо. При евреите религиозните обреди като бракове и др. са валидни и без присъствието на равин, и могат да се извършват от който и да било член на синагогата или светото братство.

В САЩ, където евреите са многочислени, е трудно да си представим съществуването на община без равин, но в Азия, Африка и дори все още в Латинска Америка съществуват общини, които нямат такъв.

Освен това за да е възможно координирането в общините без равин, единственото необходимо нещо е да се разучи Библията, Талмуда и Кабалата, и то само там, където са приели Кабалата. Нужни са и някои общи познания относно политическата структура, шпионажа, администрацията, разложението и върху някои други въпроси, и малката еврейска община ще

бъде в състояние да наложи тайното си господство в града или селото, където съществува.

За евреите думата „синагога“ има три различни значения. Първото означава „събрание“, т.е. основна организационна клетка на еврейството. Необходимо е да присъстват 10 члена в синагогата, за да има кворум (минимум). Освен това синагогата която работи явно може да има 30, 100 или повече членове. Напротив, тайните синагоги на христоизменниците се състоят от около 10 човека, което е едно благоприятно число, за да може тя да работи тайно без да се подозира съществуването ѝ.

Второто значение на „синагога“ е специално здание, където се правят заседанията и още местата за срещи по къщи на една или повече синагоги, които се наричат и братства или свети синагогални братства, според наредбите на таканота или на нелегалните от общината. В „Голямата Синагога“ става управлението на общините. Понякога архивите на явната община се намират там.

И накрая, еврейството в своята цялост се нарича „синагога“.

Като деспотичен лидер на еврейската община равинът извършва религиозните обреди и дава религиозни нареждания, но пак той решава и въпросите от политикоикономически, военен и обществен интерес. Съществуват и равини, които са се специализирали по отвлечения, тероризъм и революции, както **Маркс** и равин **Акиба**, който тайно организираше и ръководил третата голяма революция на евреите против Римската империя (130 г. пр. Хр.). Той направлявал въстанието на във всички провинции, като издигнал лозунга за свобода на народите живеещи под властта на Рим. Където временно революцията победила, евреите изклали много римски граждани и техни последователи, подчинявайки се на наредбите на Бога, които дадохме в цитираните по-горе пасажии от Библията.

Накрая под командването на **Адриан** римските легиони отново превзели Юдея и умиротворили останалите въстанали провинции. Те започнали пълното унищожаване на троянския кон, който се подготвял да унищожи империята. Еврейски исто-

рици изтъкват, че Адриан убил 1/2 от еврейското население в империята. От този удар раните на еврейството не зараснаха почти цели 900 години.

Римският император Адриан, който познавал еврейската политика, а именно навика им да се преструват, че стават членове на обществото в което нахлуват, навремето дал следната заповед на легионите си: „Дори и да се закълнат, че стават добри римски граждани и, че обожават Зевс и другите богове – избийте ги, ако не искате да завладеят и унищожат Рим с тайните и подли средства, които употребяват“.

Чрез изтезания Адриан разкрил кои са членовете на „Sanhedrim“ (световното еврейско правителство) и ги арестувал освен един, който избягал. Адриан наредил всички тези престъпници, включително и равина Акиба, да бъдат разпънати на кръст, както било обичай по онова време, защото били виновни за избиването на стотици хиляди мъже, жени и деца.

Останалите евреи в империята се спасили, защото Адриан починал внезапно и неговият наследник **Антоний Пий** приел членовете на различни еврейски пратеничества, които плачейки и целувайки краката му просели милост. Той им дал амнистия и пощадил живота им, като отменил законите на Адриан.

По-голямата част от Талмуда е творение на Акиба, който е непознат дотогава революционер, гениален и мъдър политик, енциклопедист и писател. Сатанинският равин представил на народа си Талмуда като резюме на откровенията, дадени от израелския Бог на Моисей на Синайската планина. Както твърдят фанатичните талмудисти, нищо по-важно от това не е писано в Библията.

Преди да бъдат приети за професионалисти всички равини трябва да изучат и да бъдат изпитани върху Библията, Талмуда и Кабалата, а така също и по въпроси върху специалността им, с която ще се занимават. Съществуват общини, които не се придържат към Кабалата, но и те са фанатично екстремистки, както и останалите.

Когато има много кандидати за равини, тогава се разпре-

делят по специалности, например: политическо завземане и контрол, шпионаж, саботаж, контрол и управление на печата и пропагандата, икономика, културни и религиозни въпроси, ръководство при бунтове, тероризъм, революции и т.н.

Освен това фарисеите или членовете на кагала, кехила (висшия районен съвет, който управлява местната община) планират проникването на евреите в различните политически формирания и групировки от крайната левица до крайната десница, а също така и във всички институции и организации на нацията в която са нахлули. Останалите евреи са длъжни да се подчиняват на ръководителите. Очевидно щом някой евреин може да получи по-голям пост в някоя партия или организация, или е в състояние да сътрудничи с някой езически лидер или управник, му се дава разрешение да приеме или задържи и двата поста, ако това е възможно.

Яков Александрович Брафман казва, че съществува пълен контрол върху всички дейности на всеки евреин, дори и на личния му живот. Деспотичният контрол на еврейската община върху личността е абсолютен, и това важи дори и за домовете.

Евреин може да получи нареждания да стане приятел с някой езичник, защото за да се засили еврейското влияние трябва да се завързват приятелства. Обаче преди това той дава клетва, че ще предаде приятеля или съдружника си, ако висшите интереси на еврейската нация изискват това или ако ръководителите му заповядат. Ако не изпълни ще бъде отровен.

Затова губернаторите неевреи, които поради наивност, незнание или целесъобразност дават ръководни постове на евреи или им се доверяват, се ужасяват, когато вместо благодарност им се причиняват вреди или биват унищожавани.

Изненадата на предадения е още по-голяма, когато неговият приятел евреин е честен, спокоен и изглежда такъв по природа, но поради страх от отравяне е принуден да стане предател, въпреки своето лично желание.

През миналия век руският евреин Брафман разкри на император Александър II мястото, където в една стена бил скрит

тайният архив на районната община в провинция Минск. Тази община се състояла от великия кагал, районния Бет Дин, великия равин, съвета на старейшините (състоящ се от своя страна от главите на патриаршалните семейства) и от общото събрание на равините, които били делегати на местните общини, синагогите, братствата или на други институции, членувачи в районната община. От това става ясно, че вътрешната структура на тези районни общини, поради тяхната независимост, се различава и има своите вътрешни правила и закони.

Водена от Брафман тайната царска полиция конфискувала повече от 2000 документа, подписани от великия кагал (Parnasim), от съдиите на Бет Дин или тайния съд на всяка еврейска община, както и от висши сановници от еврейски произход.

В този случай император Александър II много умно използвал специалисти графолози, за да съпостави подписите на еврейските равини и големци с тези, които се срещали по държавните документи и досиетата на империята, и с това да бъде доказано, че подписите са автентични. Също така било доказано, че и ръкописните текстове са автентични.

Брафман бил неженен и затова само той бил поставен под защитата на императорската полиция. Страхът за живота е онзи фактор, който пази тайните на евреите. Наказанията са страшни за издалите ги.

В „Книгата на Кагала“ и „Местни и международни еврейски братства“ Брафман описва наказанията прилагани срещу евреите, които не се подчиняват и ония, които разкриват тайните на еврейството и крайно секретните му организации. Между наказанията използвани от висшия съвет или от Бет Дина, т.е. тайния съд, са следните:

1. Всеки влизащ в редовете на еврейството евреин подписва в синагогата, на която ще стане член, на 13 и 17 годишна възраст бели листи, облигации и документи за дългове, които равинът може да попълни и да използва срещу младежа.

Всяка десета година всеки евреин трябва да подпише нови бели листи, облигации и документи за дългове, и да повтори

отново всички дадени клетви за вярност към еврейството, нацията и религията (в случай, че са религиозни), и да потвърди, че има над всичко интересите на нацията или на политическата, или на религиозната, или на военната институция към която принадлежи. Същевременно отрича всички клетви, които е положил или евентуално ще положи пред някой езичник.

По този начин където и да живее евреинът е обвързан с нацията си чрез положените клетви и подписа си върху празен лист. Затова когато разкрие тайните на нацията си или стане предател, или не изплати данъците и задълженията си към общината, или чисто и просто не изпълнява заповедите на тайния мухамад (административния съд на братството) или на друга общинска власт, подписаният бял лист, облигация или документ за дългове се попълва и в резултат цялото имущество на нещастния евреин се конфискува и се продава на търг от обикновените съдилища. Преследваният от сънародниците си не може да се спаси като прехвърли фирмата или богатството си на съпругата или децата си, защото всички те са подписали бели листи и облигации. Един силно негодуващ евреин заявил: „Тежко нещо е човек да е евреин!“.

Съгласно Таканот, Аскамот и други вътрешни закони на евреите е напълно забранено да се противопоставят в съдилищата на страната, в която живеят, без одобрението на съответните еврейски органи. Изобщо евреите трябва да решават споровете помежду си в съда на тяхната община. Единственото изключение е когато кагалът или Бет Динът решат да пуснат в действие подписаните от някой непокорен евреин документи и наредят на някого от „служителите“ на кагала да заведе дело пред обикновените съдилища.

2. При православното еврейство, което има най-много последователи, еврейките биват задължавани да ходят в „киба“ или обредната баня, която при христоизменниците се намира на много тайно място, и ако не стори това наказанието е да не влиза в полови отношения с мъжа си, понеже е нечиста.

Равините и другите големци използват този факт, за да нака-

жат някой непокорен евреин, като забраняват на жена му да влиза в кибата. От страх да не бъде проклета вечно, тя не приема да влиза в полови отношения с мъжа си и нещастният съпруг, като бик по време на съединението, вдига ръце, предава се и изпълнява нарежданията на големците, за да се върне в съпружеския креват.

Когато непокорният евреин има една или повече любовници, принуждават и тях да го отблъснат.

3. При несериозни случаи от своя страна Бет Динът налага големи глоби, особено ако даден евреин не плаща навреме данъците си на общината. Но когато глобата не е достатъчно наказание, тогава се попълват подписаните бели листи и се конфискува и продава на търг цялото му имущество.

4. В случаи на постоянно неподчинение, когато не успяват всички горни мерки или евреинът разкрива тайни, или отстъпва от вярата си, т.е. съзнателно приема някоя от религиите на езичниците, прокурорът на Бет Дин (който е непознат за членовете на общината) отсъжда на смъртно наказание чрез отравяне. Тайният прокурор крепи властта си върху тайната полиция, която следи дейността на всеки евреин. На нея бива предаван всеки, който не се подчинява. Деца предават бащите и майките си, родители вършат същото с децата си, съпруги предават съпрузите си. Към Бет Дина на всяка община има лекари, които удостоверяват смъртта причинена от отравяне, но те прикриват престъплението като казват, че причината е инфаркт².

Всички тези мерки са били достатъчна причина да пребъде еврейството през вековете, въпреки че е извършвало толкова насилия и престъпления против другите народи.

Горните мерки превръщат еврейските синагоги и общини в истински армии с желязна дисциплина. При деспотичните общества подчинението на гражданите не се осигурява само с еврейските идеали за световно господство, но и с ужасните наказания, които заплашват влезлите в правителствата, но престанали да изпълняват нарежданията на лидерите на еврейството.

Поради това евреите не могат искрено да приемат друга рели-

гия. Преструват се, защото знаят, че те и семействата им се намират в опасност, ако станат предатели. Равините вярват, че смъртното наказание е в съгласие със Стария Завет, който го предвижда спрямо изменниците и семействата им.

Най-впечатляващото наказание на религиозното юдейство срещу евреите извършили някое от горните престъпления е херемът, т.е. изгонване от лоното на юдаизма. Думата отлъчване бе променена от страна на нерелигиозните евреи и традиционните религиозни тържества са заменени от нещо, което се нарича „отлъчване от еврейската общност“, нямащо религиозен, а чисто политически характер. Смъртното наказание не се споменава, защото старанията са преди всичко да накарат гонения да поиска прошка, т.е. да се възстанови контролът над него. Не случайно първото наказание е икономически, политически и обществен бойкот. На еврейската съпруга или любовница се забранява да има полови сношения с него и приятелите му го отбягват.

Всичко това има за цел да причини икономическата катастрофа на гонения, която би намалила политическата му сила (ако е политик) или ще го доведе до професионален провал, докато дойде окончателният му крап.

Отлъчването и заточението се отменят само когато наказаният еврейин падне на колене и с молба за прошка целуне краката на членовете на съда на равините, които са го отлъчили от редовете на богомолния юдаизъм или са го заточили в община на небогомолци. Той също така трябва отново да положи клетва за сляпо подчинение на големците, като повтори всички клетви, полагани от евреите при приемането на 13 годишна възраст. Също така дава клетва, че няма да повтори грешките, които са го довели до отлъчване от богомолния юдаизъм.

Смъртното наказание чрез отравяне се прилага само при възтаналите заточени евреи, които не желаят да поискат прошка и да се подложат на споменатите по-горе унижения.

Простряната над всички тоталитарна диктатура на еврейската районна община е стигнала до положението да създаде

цензурна комисия за всичко писано (книги, брошури и др.) от евреи, за да се контролира преди издаване. Тази дейност се извършва от „Крайно секретната почитаема комисия по цензурата при кагала“ и всички евреи, в която и да било част на света да се намират, трябва да получат одобрението на комисията на великия кагал, който управлява районната им община, преди да публикуват написаното. Журналистите и шпикерите в радиостанциите и телевизията са подчинени на общи правила, и се обръщат към цензурата само при изключително важни случаи.

Барух Спиноза без съмнение е най-големият и ненадминат философски гений в историята на еврейството. Когато се почувствал оплетен във веригите на цензурата, се помъчил да ги строши с героичния акт за свободата на мисълта и независимостта, обаче се стигнало до отлъчването му, което било произнесено от равинския съд в Амстердам и му било съобщено от архиравина на районната община, който бил смятан за най-добрия приятел на Спиноза

Ето събитията около тази процедура:

„Определеният ден за отлъчването най-после настъпи и много хора пристигнаха, за да присъстват на церемонията. Тя започна с мълчаливо и тържествено запалване на черните свещи и с отварянето на светия дъб, където се намират книгите на Моисеевия закон. По този начин се възбуди въображението на вярващите, за да стане сцената още по-страшна. Архиравинът, бивш приятел, а сега най-голям враг на осъдения, трябваше да изпълни решението. Той се вдигна от мястото си изпълнен с болка, но несломим. Народът го гледаше с очакване. На горния етаж с внушителен глас певецът изричаше отчетливо думите на отлъчването и същевременно от другия край се чуваха пронизителните звуци на тръбата. Вдигнаха черните свещи и ги поставиха над един черен съд пълен с кръв, в който стопената свещ се разливаше капка по капка. Думите на отлъчването бяха следните:

От името на ангелите и светците те отлъчваме и те прокли-

наме, Барух Спиноза, със съгласието на старейшините на тази света община и в присъствието на светите книги: от 613-те канона, които са написани в тях, от анатемата на Елеша, който прокле Йерихон и от проклятието на Елиша за децата и от записаните в книгите отлъчени, да бъдеш проклет и ден и нощ, да бъдеш проклет когато си буден или заспал, да бъдеш проклет когато влизаш или излизаш. Твоят Бог никога да не ти прости. Божията ярост да бъде против този човек и да му хвърли всички проклетия, които са записани в книгите на Закона. Дано Бог заличи името му под слънцето от всички племена на Израел, заради неговото престъпление и да хвърли върху него всичките проклетия записани в Закона. И заповядваме никой да не му прави добрини, никой да не живее с него под един покрив и да не го приближава на повече от един метър, и да не чете нищо написано от него“ (Полак, „Животът на Спиноза“).

„След като бяха изречени тези страшни думи всички запалени свещи бяха внезапно и бързо потопени, и от всички гърла се чува ужасни викове на омраза и проклятие. Всички викаха: Амин! Амин! За дивите проклетия вътре в тъмнината!“ (Дж. К. Хосмър, „Евреите“)³.

Съвременните еврейски енциклопедисти пишат истината в 99% от съдържанието на енциклопедиите. Тези книги можем да намерим в която и да било обществена библиотека, но авторите пропускат или заблуждават читателите относно факти, които евреите искат да задържат в тайна, като например целта на еврейството и покровителстването на комунизма. При ползване на дадена енциклопедия на упълномощените евреи лидерите на общината им връчват една книга, написана по азбучен ред, в която четем примерно: „Еврейска енциклопедия“, том 2, страница 10, колона 10. Написано – приписват текста дословно и после допълват – трябва да бъде написано (и следва съответният текст). Тези малки книги са написани шифровано и шифърът е познат на тези, които ги ползват, но трябва да го върнат веднага след употреба.

Читателите виждат, че дисциплината в еврейската община

е много по-голяма от тази в армията. Ако един войник не може да се разбунтува срещу висшите чиновници и трябва да изпълнява заповедите им, то еврейният не може да вдигне глава против общината си или ръководителите. И като знаят колко страшни са наказанията за неподчинение, всички евреи се подчиняват. Всяко действие, което извършват в нациите, в които са нахлули, било в политическия живот, в армията, в полицията, в науката, в културата, в работническите сдружения и синдикати, и въобще в обществения живот, трябва да бъде в съответствие с наредбите на еврейските водачи, и по този начин явните и тайни общини се превръщат държава в държавата.

¹ **Яков Александрович Брафман** „Книга Кагала“, издание „Руска Империя“, Вилнюс и Одеса, също и немското издание на Hammer Verlag, Лайпциг, Германия, 1934 г., стр. 196.

² Пак там.

³ **Х. Форд**, Международното еврейство, Изд. Bruno Wenzel, гл. 15.

ПРОТИВОРЕЧИЯТА МЕЖДУ ЛИДЕРИТЕ НА ЕВРЕЙСКИТЕ ОБЩИНИ

Въпреки че обикновеният евреин е невъзможно да не се подчинява на нарежданията на своите лидери, поради страха от наказанието отлъчване, ръководителите на армиите за нахлуване може да се борят против други ръководители на подобни армии, както става и във въоръжените сили.

Въпреки че това не е обикновено нещо в историята на световното еврейство, понякога се случва ръководителите на дадена районна община, които са независими в областта на юрисдикцията си, да скъсат връзките си с ръководителите на друга община. Сблъсъците възникват поради стремежа за надмощие, поради несъгласията в тълкуването на религията, търговска конкуренция или други причини.

През 17 век се проведе един дълъг и жесток двубой между христоизменилите общини на Холандия и Великобритания, които се бореа за монополизирание на световната търговия, включително и тази на Испанската империя.

Всесилните евреи предизвикаха три войни между британците и холандците под претекст за защита на търговските интереси на тези страни. Английските и холандските моряци, войници и офицери, които проляха кръвта си, никога не научиха, че умират за интересите на противните общини, които олицетворяваха еврейския империализъм по онова време. Години след третата война английската и холандската общини стигнаха до съглашение и бе подписан таен договор, чрез който определиха зоните на влияние. Така те разделиха помежду си откраднатото богатство на нещастните народи и на европейските колонии.

Един друг пример на стълкновение между лидери на еврейски общини се отнася до блестящия вожд Сталин.

Преди да пристъпя към разглеждане на схизмата, която избухна в редиците на международното еврейство в резултат от стремежа за надмощие на **Йосиф Висарионович Джугашвили**, или иначе казано Сталин (което на руски означава

„човек от стомана“), ще дам няколко общи сведения за него и семейството му. Еврейският диктатор Сталин не е грузинец, както изобщо се смята, а евреин от Грузия. Семейството му не принадлежи към никое от десетте племена, които в древността са изпратени на заточение от асирийците и от които произхождат повечето кавказки евреи, а е еврейско семейство от португалски произход, изпратено на заточение в колониите в Африка и първо се установява на един остров в Персийско море, който се казва Джуга (оттам „хора от Джуга“), а после се преселват в Грузия, която по това време е в пределите на Отоманската империя.

Такава е общата еврейска тактика. Много от тях се крият зад маска и по този начин местното население, сред което живеят, не знае, че са евреи.

При това семейството на Сталин било отличаващо като еврейско, защото на грузински диалект Джугашвили буквално означава „син на евреин“ и се отнасяло за пришълците от остров Джуга или Джоу. В грузинския диалект има още една дума за евреите – „Djuga“.

За да скрие еврейския си произход семейството на Сталин привидно приема християнството. Доколкото е известно Сталин бил ученик в християнската православна семинария преди да стане комунист.

Първите му две съпруги – Катерина Сванидзе и Надежда Алилуева (втората бе убита от Сталин през 1932 г. заради любовните ѝ връзки с един друг евреин – Глейзер) – са били кавказки еврейки, а третата – Роза Каганович – била сестра на евреина Лазар Каганович, който играеше важна роля в управлението на Съветския Съюз през епохата на Сталин¹.

Сталин бе диктатор на СССР и същевременно велик и висш равин на еврейството в страната си. Но когато умря Ленин, който заемаше и двата поста, руско-еврейските лидери Лев Троцки, Зиновиев и Каменев не искаха да признаят Сталин за водач на съветското еврейство, както и на Съветския Съюз. Поради това започнаха дивни стълкновения и се разцепиха много

еврейски общини в Русия и в другите съветски републики. Те намериха почва и в компартията, правителството, в ужасната тайна полиция и червената армия, защото всички те бяха под еврейски контрол. Това доведе до див догматичен двубой, който оцети твърде много световното еврейство и неговите планове за световно господство.

Както е известно накрая Сталин успя да убие съплеменниците си Зиновиев, Каменев и Троцки, а така също и **Бухарин**, **Ягода** и последователите им. Стотици хиляди евреи антисталинисти, повечето от които ръководители, бяха избити по традиционния начин – куршум в главата.

Международното еврейство бе шокирано и въпреки че бе разочаровано от внушителните съдебни процеси, организирани от Сталин за международната преса през 1936, 1937 и 1938 г., позволи на ръководителите си да влизат в делови връзки с него като с обичан и най-любим брат, защото се страхуваше от победа на Хитлер, който без съмнение искаше да освободи света от еврейското господство.

По време на Втората световна война Сталин и международното еврейство си сътрудничиха тясно. Той успя да убеди христоизменника **Франклин Делано Рузвелт** да му отстъпи Полша. Така тази страна бе отстъпена на ония, които после превърнаха немско-полската война в световна под претекст осигуряване честта и независимостта на Полша. Освен това **Рузвелт** и **Чърчил** предадоха на комунизма Чехословакия, Източна Германия, Унгария, България, Албания и Югославия.

Рузвелт произхожда от евреи сефаради, презимето на което било Делано, и от друго еврейско семейство от немски произход с името Розенфелд, което преиначили на Рузвелт.

Христоизменникът евреин **Хари Соломон Труман**, който наследи Рузвелт като президент на САЩ, масонът Чърчил и евреинът Антъни Идън предадоха Източна Европа на еврейския тоталитарен комунистически режим. С това бе доказано лицемерието на Англия и САЩ, чиито правителства твърдят, че защитават демокрацията и свободата. Този факт е още един

пример как еврейският империализъм на Вашингтон и Лондон разпространява еврейския комунизъм с лицемерия, но по един ефикасен и впечатляващ начин, който се нарича антикомунистически изявления и речи.

Сталин се престори на верен на световното еврейство и го убеди, съгласно плановете за въвеждане на социализма и комунизма, да му бъде дадено толкова, колкото иска. Но тайно кроеше планове да въстане против световното еврейско правителство намиращо се в Ню Йорк, щом стане достатъчно силен. Той искаше да провъзгласи себе си за висш лидер на еврейската нация в целия свят, като покори със сила районните общини. Последният сблъсък между Сталин и световното еврейско правителство започна през 1948 г., когато Сталин нареди на евреите, които ръководеха страшната тайна милиция (най-изтъкнатият между тях беше **Берия**) да избият безмилостно архиравините, равините и другите водачи, които предадоха единствения си абсолютен вожд, както Сталин наричаше себе си.

Заедно с това Сталин заповяда избиването на хиляди евреи ръководители в СССР и сателитните държави, и ги заместваше с други техни събратя, които мислеше, че ще му бъдат верни. Той постепенно назначи архиравини, равини, рагнасим (кормчии), мухамедин, дауаним (съдебни тричленки) и други официални лица във всички местни и районни общини на необятната си и многобройна империя, която пъшкаташе под диктатурата му.

Освен това Сталин беше фанатичен ционист и пръв призна официално Израел като държава, и предложи влизането ѝ в ООН. Обаче когато неговите агенти в Израел не успяха да вземат контрола в страната, започнаха атаки против ционисткото движение и ционистката израелска държава. Сталин осъди и космополитичните евреи, които останаха предани на световното правителство в Ню Йорк, ръководено от **Бернар Барух**, с когото се съветваха по най-важните въпроси всички президенти на САЩ, от Рузвелт до **Кенеди**.

По-горните факти са известни като сталинска еврейска схизма. По този въпрос повече подробности можете да прочетете в книгата „Съветско-еврейското сближаване се бори против арабите“, написана от полския емигрант и патриот **Луис Биелски**, която е преведена на италиански, френски, английски, испански и други езици.

Сталин искаше да стане вожд на международното еврейство, месия и господар на света. Международното еврейство, което имаше подкрепата на повечето суверенни общини в света, нареди на марионетката си, христоизменника **Хари Солонман Труман**, тогава президент на САЩ, да обяви война до смърт на Сталин. Възглавяваното от Труман тогавашно правителство, което вече беше предало на СССР половин Европа и континентален Китай, и бе готово да предаде Индия и Япония в началото на 1949 г., напълно промени курса на САЩ към съветския комунизъм и започна истинска война против него.

По този начин започна така наречената студена война. Еврейският механизъм за световно завладяване основа НАТО, Средиземноморския съюз, Багдатския пакт СЕАТО и превърна Организацията на Американските Държави в антикомунистически съюз. За един кратък период от време антисталинското еврейство създаде най-мощния и голям в историята съюз. За да бъде окончателно завършено обкръжението на Сталин, Труман основа военни бази в Европа, Африка и Азия с унищожителен арсенал от оръжие, насочено срещу СССР в случай, че Сталин се опита да осъществи намерението си за световно господство.

Понеже беше невъзможно да бъде освободен континентален Китай от **Мао Дзе Дун**, приятел и съюзник на Сталин, Труман изпрати Седмия морски флот на САЩ, за да бъде сигурен, че новоосновената Китайска народно-демократична република няма да окупира остров Формоза, където се оттеглиха китайските националисти.

Важно е да се отбележи, че Мао Дзе Дун, който не е еврей, в началото се сражаваше с успех против христоизменника

евреин **Тиао Киу Киау**, като първо го изключи от партията, а по-късно го победи напълно. Благодарение на способностите си Мао постигна пълен контрол над Китайската комунистическа партия и над армията.

Дълго време Сталин подкрепяше китайските си братя, но когато започна стълкновението му със световното еврейство, той се убеди, че е за предпочитане да се опре на верността на Мао, отколкото на китайците от еврейски произход, защото в решителния час те щяха да подкрепят еврейското правителство в Ню Йорк. И действително последвалите събития доказват, че е имал право. След сблъсъка през 1948 г. всички усилия Мао да бъде превърнат в един втори маршал Тито се провалиха. Мао остана верен на Сталин и след смъртта му. Известното ликвидиране на култа към личността в СССР и сателитите му от евреина **Соломон Пеарл Мутер** (или **Никита Хрушчов**) има за причина появилите се трудности в отношенията между Москва и Пекин.

Новият съветски диктатор възстанови отношенията със световното еврейско правителство и по време на посещението си в Ню Йорк гостува на **Бернар Барух** – водачът на противоположната еврейска клика. По този начин бе сложен край на сталинската схизма и световното еврейство се обедини.

Който не познава тайните, които се разкриват в тази книга, не може да разбере защо в борбата си срещу Сталин и наследниците му до Хрушчов САЩ се ограничи само с отбранителна и не предприеха нападателна политика. Обяснението е, че истинското правителство на Северна Америка е еврейското и то не управлява за благо на САЩ, а в своя изгода и в полза на разпръснатото еврейство и на световната революция, т.е. на социалистическата или комунистическата революция, както и на различните еврейски диктатури, подразделящи се на социалистически или комунистически.

Като имаме предвид горните факти и това, че от исторически опит световното еврейство знаеше, че тази схизма ще завърши със смъртта на Сталин, правителството в Ню Йорк не искаше

да унищожи деспотичните комунистически държави, защото с това щеше да се върне с половин век назад що се отнася до борбата и стремежа на еврейската нация за тоталитарно завземане на света. Въпреки компромисът обаче седалището в Ню Йорк държи в готовност НАТО, поради опасността от бунт от страна на еврейското командване в Москва в стремежа му да завладее Европа преди да му е разрешено това.

След сприятеливането на еврейските ръководители от Москва и Ню Йорк, сътрудничеството между контролираните от САЩ и Англия и еврейско-комунистическите режими започна отново.

Парите и оръжието използвани от христоизменника евреин и марано **Фидел Кастро**, за да вземе властта в Куба не идваха от Москва, а от САЩ. Отново САЩ тикнаха Южен Виетнам, Лаос, Камбоджа и редица африкански страни в обятията на Москва, като отказваха да дадат помощ на антикомунистите и тайно изпращаха оръжие на идваците от СССР партизани.

Тиранията на Кастро в Куба продължава, защото правителството на САЩ, което е изцяло в ръцете на евреите, арестува и хвърли в затворите кубинските патриоти, които искаха да освободят родината си от диктатурата. САЩ употребиха всичката необходима военна сила, за да осигурят неуспеха на всеки опит за освобождаване на Куба, въпреки че управляващите кръгове на Америка държат лицемерни антикомунистически речи, с които само прикриват предателството си.

Не успяха антикомунистическите усилия на патриотичните президенти Джонсън и Никсън, защото бяха обкръжени от евреи, които умишлено ги предадоха и се видя как, когато Никсън се опита да започне патриотична дейност, еврейството създаде аферата Уотъргейт.

Бившият президент на САЩ, христоизменникът евреин Картър, скрит под маската на баптистите², положи много усилия за падането на патриотичните правителства в Латинска Америка като упражни силен дипломатически и политически натиск, за да ги принуди да приемат партизаните терористи и

останалите разложителни елементи. По този начин осигури падането на патриотичните правителства и те бяха сменени с еврейско-комунистически тоталитарни диктатури като тази на Кастро.

Лицемерът Картър упражняваше натиск под претекст за защита и запазване на човешките права, които са нарушени в САЩ от самото правителство. Когато еврейството не успява в усилията си да свали патриотичните южноамерикански правителства, тогава дипломатите на Израел се преструват, че им дават дипломатическа подкрепа, дори и оръжие, което САЩ отказват, и по този начин се предизвиква силната реакция на арабския свят и неразвитите африкански и азиатски народи срещу латиноамериканските правителства. Това е една тройна игра и е сред най-умните маневри на еврейството.

Що се отнася до героичната борба на арабите и палестинците против еврейския ционистки империализъм време е да разберат, че няма да се освободят ако се предадат в ръцете на еврейския комунистически империализъм, понеже само ще сменят ръката, която ще ги удуши. Колкото смели и героични да са палестинските и арабски патриоти, невъзможно е сами да победят еврейския свръхимпериализъм, т.е. московския филоционистичен империализъм от една страна, и капиталистическия империализъм със седалище в Ню Йорк и Лондон от друга.

Само един световен съюз между правителствата и народите, независимо от раса, националност и религия, може да постигне свободата не само на палестинците, но и на всички народи по света. Поне временното отстраняване на всички расови, обществени, социални, териториални, идеологически, икономически, религиозни и каквито и да било други разлики е необходимо, за да осигури сътрудничеството срещу еврейския свръхимпериализъм и сателитите му. Те застрашават и дори в някои случаи са успели да отнемат свободата на народите ни, както и естествените ни права и свободи с цел да ни вкарат в робство.

Имало е и патриотични президенти на САЩ, които са давали на антикомунистическите правителства войска и пари, но евреите винаги са се старали да спрат тези благородни действия

ШПИОНИ, САБОТЬОРИ И АГЕНТИ ЗА ЗАВЛАДЯВАНЕ

1. ШПИОНИ

Когато еврейството използва средства, които смята за успешни за да постигне контрола, катастрофата или най-малкото отслабването на дадена нация, правителството, независимите политически партии или която и да било нейна организация или учреждение, всички евреи и еврейки, които принадлежат на такива движения, полагат нови специални и допълнителни клетви, за да действат като шпиони, саботьори или диверсанти съгласно нарежданията на по-висшите си органи.

При шпионажа всички евреи и еврейки, които принадлежат към военни и политически шпионски центрове, полагат специални клетви да употребяват колкото е възможно по-добре сведенията от съответните техни служби в полза на еврейската нация и на световната революция. Освен това са длъжни да информират ръководителите си какво са в състояние да научат относно военната, политическата или икономическата организация на страната, в която са проникнали. Освен това всички евреи са длъжни да дават на равнина си поне един път седмично рапорт за това, какво са видели, прочели или чули на работното си място, независимо дали е от военен, политически, журналистически, търговски или какъвто и да било друг интерес. Също така са длъжни да донасят какво са видели или чули по пътя, на пазара, в търговските магазини, училищата, учрежденията (независимо какви), в редовете на работническите сдружения, в които са проникнали, или просто ако са станали свидетели на факти от първостепенна важност.

Равинът, който отговаря за седмичните рапорти, ги чете в събота в синагогата след религиозната церемония или в специалния съвет, който се занимава с политическите въпроси и шпионажа. По-съществените пасажки биват прочитани и пред Мухамада (административния съвет на светото братство) по време на светото заседание, при което равинът дава пълен отчет пред местния кагал или пред висшия съвет, управляващ всички

братства и секретни органи на селската или градската община.

Шпионският отдел при местния кагал резюмира от всеки рапорт ония данни, които биха интересували великия районен кагал и висшите съвети, и изпраща рапорта в шпионския отдел на великия кагал. Последният след като анализира сведенията, изпраща на висшите съвети онова, което смята, че би било интересно за тях. Най-накрая рапортите от военен и политически интерес се изпращат в столиците на великите сили, които действат като послушни органи на световните завоевателни планове на евреите.

В продължение на втората половина на миналия век и първото десетилетие на нашия рапортите и сведенията се изпращаха в Лондон. От 1933 г. насам чрез Рузвелт еврейството превзе напълно правителството на САЩ и оттогава тези рапорти се изпращат във Вашингтон. Но днес са насочени главно към Москва, защото световното еврейство не успя да наложи комунистическата деспотична диктатура чрез избори или по революционен път и крои планове да я натрапи посредством една трета световна война, по време на която съветската свръхсила ще победи с активната помощ на американското еврейство и останалите шпиони, саботьори и агенти, пръснати по целия свят. Еврейството ще загуби контрола над СССР, ако това не може да се осъществи. Тогава ще имаме налице положение подобно на схизмата от времето на Сталин. Ако това се случи и САЩ продължават да бъдат под еврейски контрол, общините ще изпращат рапортите и сведенията си в новото управление в САЩ.

Никой не трябва да забравя, че израелският Бог, както споменава Абарбанел превеждайки Талмуда в книгата си „Машмя Йешуа“, казва: „Идването на месия ще бъде последвано от една голяма война, през която ще бъдат унищожени две трети от човечеството“¹. Месианските религиозни евреи, които са 95% от световното еврейско население, кроят военни планове, за да подготвят идването на Месията. Въпреки че невярващите неомесианци и неевреи са малцинство, те подготвят войната,

за да създадат новата месианска епоха върху развалините на езическия свят и за да въведат месианската догма, която ще даде на евреите пълно господство в целия свят. Тук трябва да се каже, че вътре в границите на Израел повечето евреи са без религия.

Налудничавите и престъпни приготовления на двете свръхсили, ръководени и контролирани от еврейството, ясно ни подсказват унищожителната картина на атомната война, която подготвя империализма.

Надпреварата във въоръжаването, която следват двете свръхсили от години насам, е привидна. Враждебността им е престорена, само на думи, а не на дела. Ако действително бяха противници защо САЩ спасиха Съветския Съюз от явен банкрут чрез заеми от милиарди долари, които СССР никога не изплати? Тези заеми той използва за завладяването на необятни територии в Африка – експанзия, която САЩ могат да спрат със заплахата, че ще спрат толкова необходимата помощ! В действителност САЩ и верният им съюзник Израел помагат, за да бъде спасен от пълен разгром марксисткият режим в Етиопия, съюзник на СССР.

Същевременно когато съветските ръководители изпращат чрез Куба оръжие и материални средства на партизаните комунисти в Латинска Америка, президентът Картър отслабва антикомунистическите правителства в района и под претекст за защита на човешките права ги принуждава да дадат на престъпниците, които служат на Москва, всичките необходими свободи, за да сломят чрез сила народите на Латинска Америка. Бих могъл да дам подробности за тайния съюз между правителствата управлявани от евреите, т.е. тези на САЩ (бившето на Картър) от една страна и на СССР от друга, но ограниченото място на тази книга не ми позволява.

Контролираните свръхсили довеждат всички преговори за атомното разоръжаване до неуспех. Единствената цел на тези срещи и преговори е империалистите евреи да осигурят монопола над атомните оръжия в ръцете на свръхсилите и

сателитите им, които контролират. Евреите се опитват да убедят, че свободните от тяхната окупация или тези, които лесно може да се освободят, като Франция, Китай, Япония, Аржентина, Бразилия, ФРГ и др., ще останат незащитени и ще живеят в опасност от употреба на атомно оръжие и сила от страна на двете свръхсили. Така поддържат това състояние под претекста за неразпространение на ядреното оръжие. Ако преговорите бяха сериозни, еврейските правителства на САЩ, СССР и Англия първи щяха да унищожат поне част от термоядрения си арсенал за пример на другите.

Франция и Китай своевременно разбраха тенденцията към атомен монопол и създадоха собствена ядрена мощ, за да защитят народите си от еврейския империализъм и сателитите му. Бразилия, Аржентина, Пакистан и други народи се подготвят да вземат същите мерки. Необходимо е Япония и Германия да последват техния пример, защото съюзът между тези две нации е изключително нужен.

През нашия век еврейският империализъм причини две световни войни. Това стана възможно отчасти поради противоречията между Франция и Германия, Китай и Япония.

Днес скритите еврейски агенти, проникнали между патриотите, работят за успеха на плановете за световно господство, стараят се да подновят и засилят старите противоречия между Германия и Франция от една страна, и Китай и Япония от друга. За лидерите на тези народи се подготвят измамни и фалшиви рапорти от еврейските шпиони, на които те имат доверие. Целта им е да постигнат международно напрежение и по-късно стълкновения. Дори там, където не съществуват причини, пак да се създадат противоречия.

Моля се на Бога управниците на тези народи да не се измамят и да не попаднат в още по-лошите примки, които подготвя еврейството и в бъдеще ще постави, за да унищожи съзидателния съюз.

След една нова война между Франция и Германия, между Китай и Япония международното еврейство ще използва случая

да подпали и спечели третата световна война. Резултатът ще бъде същият и по-голям от първите две. Единствен победител ще бъде еврейството и в резултат от милионите жертви и картините на апокалипсиса, ще се умножат деспотичните диктатури (колкото се може повече прикрити под маската на комунизма и социализма) с подкрепата на еврейските правителства на САЩ и Англия, както стана през другите две световни войни.

Но и при тези обстоятелства е възможно евреите да създадат глад, хаос, катастрофа и икономически кризи сред масите на САЩ и Англия, за да улеснят натрапването на комунистическата победа чрез победите на Съветския съюз и неговите сателити.

Факт е, че американската и английската средна буржоазна класа ще бъде изклана както стана в Русия, и семействата, жилищата, фабриките, земята и останалия имот ще бъдат конфискувани и национализирани. Така след еврейско-комунистическия триумф останалите живи ще се превърнат в роби на една управлявана от евреите държава. Без съмнение всичко това очаква англосаксонците. Ние няма да бъдем изключение. Същото ще се случи и с нас.

Моля се на Бога и затова, че народите на САЩ и Англия да пожертват егизма си и да си отворят очите, тъй като още има време и могат се освободят от гнусната еврейска окупация. Един генерал начело на армията би могъл да спаси САЩ. Евреите знаят това и изразходват милиони долари за филми, които имат за цел да осмеят всяко военно начинание, което би имало за цел независимостта на САЩ. Същото би могло да се каже и за Англия. Ако тези два народа биха могли да се откъснат от прегръдките на евреите, правителствата на САЩ и Англия, които биха били резултат на една война за независимост, биха могли да предотвратят третата световна война. Така ще помогнат за освобождаването на света от еврейско, комунистическо и капиталистическо господство.

За нещастие в най-новата си история англосаксонците доказаха, че евреите ги управляват толкова лесно, че е почти е невъзможно да се очаква спасението на света от тяхна страна.

Освен това понеже евреите имат десетки хиляди, а може би и милиони шпиони (в зависимост колко голяма е общината им), за тях изходът от всяка война която започват е сигурен, защото са положили основите на победата сред всеки народ. Те ще бъдат победители, освен ако заплашените нации не упражнят правото си на самоотбрана и не унищожат нахлулата пета колона от шпиони, саботьори и завоевателни агенти.

Победата на съюза на свободните народи би могла да бъде осигурена, ако се освободят Източна Германия, Полша, Чехословакия, Унгария, Югославия, България, Куба, Украйна, Никарагуа, Армения, Афганистан и други страни, които се намират под деспотични режими, след като организират партизанска война и освободителни армии.

СССР и неговите сателити са гиганти на глинени крака, защото потиснатите им от еврейските диктатури народи чакат да въстанат, понеже мразят до смърт веригите на робството.

2. САБОТЬОРИ

Освен шпионажа, който всички евреи са длъжни да извършват, има и такива, които получават нареждания от равините да извършват и саботаж сред народите, в които са нахлули.

Саботажът е наука с различни отрасли: политически, икономически, военен, научен, технологичен и др. За изучаването на който и да било от тях съществуват отлични наръчници. Но много малко е познато за политическия саботаж като наука и още по-малко за прилагането му от страна на еврейската община срещу народа, в който е нахлула.

Саботажът има за цел да отслаби дадена нация, правителство, политическа партия или друга организация, където намира почва като създава условия за разцепление между ръководителите. Измислят се невероятни неща, че единият е направил нещо срещу другия. При този тип на работа саботьорите причинители на разцеплението се представят за приятели и верни сътрудници. Привидно са верни на двама или повече управници, лидери или организации, които имат за цел да разцепят, защото когато са обединени са силни, а при разединяването еврейската

тайна сила нахлува и взема положението в свои ръце, и подготвя заробването на дадена нация чрез война с подстрекавана от еврейството друга марионетна нация.

Една от типичните за евреите техника на саботаж е унищожаването на най-ефикасната и добра отбрана на нацията, правителството или учреждението. Например инквизицията беше най-ефикасната отбрана на християнството против еврейските бунтове и революции. Докато съществуваше тя, техните намерения не успяваха. Тогава еврейският империализъм разбра, че преди всичко трябва да спечели на своя страна духовниците и царете, за да отслаби инквизицията и да подготви рухването ѝ, а също и първите победи на революциите.

Сега всяка полиция, която работи за най-ефикасната отбрана на дадено патриотично правителство, било то политическо или военно, ще бъде главният прицел на атаки от страна на христоизменника евреин. При католическите правителства еврейството ще употреби голямо и масово проникване в редиците на Опус Деи, за да постигне отслабването и катастрофата на неговата тайна полиция. Така ще може да удари правителството в най-добрия му отбранителен сектор и следователно да улесни падането му.

Еврейските саботьори упражняват същата тактика при който и да било главен орган, стига да е в основата на отбраната на даден режим.

В случаите когато един министър или някой военен или политически лидер е поддръжник на патриотичния режим или на някоя такава организация, те веднага започват да го клеветят, докато го поставят в противоречие с началника му и той уволни най-добрия си служител. Ако се случи в една дълбоко католическа и религиозна страна, проникващите в Опус Деи, правителството или патриотичната организация ще се постараят с всички сили да саботират, поради образа на свещеността, която се дава в Опус Деи от нейните организатори, и ще повлияят на жените и децата на католическите

ръководители. Еврейските завоевателни агенти комбинират тази тактика с други подобни.

Саботьорът, след един период от време когато убеждава началниците си езичници, че могат да разчитат на него поради изключителните му служебни способности и като спечели доверието им, е в състояние да представи един план, който може би ще е катастрофален за правителството, организацията или нацията.

Много вредно за патриотичните правителства е да прилагат планове за икономическа стабилизация, програми и т.н. без достатъчно данни. За нещастие много военни и политически лидери, които нямат възможност да подберат сътрудниците си, възлагат министерството на финансите на най-опасния си враг – христоизменникът еврейин или неговата марионетка, лицемерен цензован техник на Опус Деи, който лесно заема тези постове, защото има добри препоръки от кръга на скритите евреи проникнали сред патриотичните ръководители.

Затова е толкова опасно за католическите ръководители на дадена нация, а също за жените и децата им, да попадат в примката на онези духовни пастири на Опус Деи, които се преструват, че спасяват душите им от дявола и им осигуряват влизането в рая, а нарушават тайната на изповедта. Под претекст че ги правят светци, всъщност ги превръщат в духовни роби с постоянното фанатизиране под духовното ръководство на банда лицемери и крадци, които служат на еврейството.

Ако получи нареждане от ръководещия го равин, шефът на политическия шпионаж може да сътрудничи при голям военен, научен или технологичен саботаж. Може също така да посредничи за изпращане на неприятеля планове или каквото е възможно, като модели на най-добрите оръжия и последни военни изобретения. Също така има равини, които са специалисти в унищожаването на складове за ядрено и класическо оръжие, успешно шпионирани от вероотстъпниците евреи. Или пък са специалисти по подготовката на рапорти относно плановете за атомна защита или контраатака.

Тези и редица други дейности на скритите еврейски шпиони и саботьори показват колко опасна е за дадено страна петата колона на една неприятелска нация, която може да ръководи и координира хиляди и дори милиони шпиони по време на война.

3. ЗАВОЕВАТЕЛНИ АГЕНТИ

Евреин или еврейка над 13 години може да получи нареждане от равина да работи като таен завоевателен агент паралелно с шпионажа, който е задължение на всеки един евреин.

Задачата им е след като проникнат в дадена нация, правителство или организация да започнат да работят тайно с други скрити агенти, за да превземат жертвата си.

Завоевателният агент, който същевременно е и шпионин, донася, но равинът е този, който по общо правило ще подреди в архивен ред рапортите и няма да ги употреби. Защото ако ги използва противникът ще разбере, че изтичат данни и завоевателният агент ще бъде отстранен. Само местната комисия по шпионажа при кагала и комисията по специален шпионаж при великия кагал имат правото, в случай че шпионинът е открит преждевременно, да вземат решение за употреба на рапорта в политически или обществен двубой.

Специалното упълномощение зависи от характера на народа или организацията, в която се намира агента. Например при англосаксонците, които лесно могат да бъдат измамени от евреите, равините употребяват повече рапорти, отколкото при гърците, испанците, французите и други народи, където разпръсването на информация може бързо да разкрие агента им.

Много е трудно да бъдат разкрити скритите еврейски агенти. Първо, защото никой не знае, че те са евреи. Второ, защото работят много добре и се държат като истински граждани на страната и като верни на религията, която са приели. Заедно с това те винаги са много добри служители, независимо от правителството или политическата партия по време на която са постъпили; биват акуратни и прилежни когато присъстват на съвети и изпълняват задълженията си.

Поради отличните им качества лидерите на езичниците ги

поставят на по-високи постове. Те са толкова способни, че стават незаменими за правителството или началника си, пред когото се държат като слуги. Когато някой разкрие предателството им и донесе на лидера когото са предали, последният реагира против този, който му е донесъл сведението и защитава скрития евреин. Единствената причина за тази реакция е тази, че последният работи 100% правилно и акуратно, и началникът му е останал с отлични впечатления. Това зависи и от способностите на агента, но по този начин става обвързването във вериги.

Щом по горния начин скритият еврейски агент спечели абсолютното доверие на началниците, може да започне „свещения дълг на метлата“, т.е. чрез клевети да отстрани верните и ценни сътрудници на нацията, партията или организацията, която еврейството се старае да завладее.

Ако тайните завоевателни агенти и шпиони нямат досие или политическо минало, те успяват да спечелят доверието. Началниците ще характеризират агента по следния начин: „Той е изключителен и отличен работник, и ако беше дал сведения на врага щеше да причини голяма вреда, но врагът не е осведомен за нищо и затова той заслужава пълно доверие“.

Тези, които правят тази грешка, не знаят, че заедно с шпионите съществуват още по-опасни врагове, а именно скритите завоевателни еврейски шпиони, които тайно се придвижват напред и целта им е да се доберат до високите постове. Докато превземат властта на езичниците и спечелят доверието трябва да действат по такъв начин, че да са известни само правилните и акуратни техни действия. По принцип не извършват саботажи, а шпионските им рапорти се подреждат в архива без да се използват.

По отношение на „свещения дълг на метлата“ завоевателните агенти имат нареждане от равина да действат внимателно, да не избързват и да изчакват подходящите възможности за решителни удари или поне за такива, които да подготвят почвата за решителните. Първото нещо, което правят, е да разберат кой има най-пълното доверие на шефа. Това лице е най-вярното на режима

или организацията и трябва да бъде отстранено, унищожено или най-малкото компрометирано.

Като преценява случая тайният еврейски завоевателен орган проучва и се стреми да раздели шефа от най-верния му сътрудник, докато под влияние на клеветите успее да го постигне. Обикновено равинският завоевателен орган използва за „свещения дълг на метлата“ трима агенти, но понякога и повече. Компетентните по тази работа следят дали довереният човек на шефа изпълнява неговите нареждания, допуска ли грешки и има ли слабости. Компетентният по въпроса равин обръща внимание на агентите си да открият действителни грешки или някаква отрицателна черта, защото всеки човек, колкото и коректен да е, все пак не е съвършен.

След един разузнавателен период от време тримата агенти откриват някои грешки или слаби страни и ги донасят на равина. Последният дава нареждания и инструкции на един от агентите, който изпълнява ролята на верен и съзнателен слуга на нацията или организацията, и тогава бива пускан в действие „свещеният дълг на метлата“. Той обяснява на ръководителите си, че въпреки уважението си към едни или други министри или сътрудници за благото и в интерес на страната или организацията той (агентът) за нещастие вижда необходимостта да подчертае и донесе, че се проваля в някой сектор или действие. След това моли шефа да държи извора на донесението в тайна. Еврейските агенти държат на тайната, за да може нещастният човек да не знае откъде го нападат и да е неспособен да се защити резултатно, с логични и достатъчни аргументи. Винаги се стремят да го държат спокоен, докато го уволнят.

След първия удар равинът дава нареждане на друг скрит еврейски агент, който има влияние на нужното равнище, да се оплаче на съответния езически шеф от грешките и слабостите на верния и достоен сътрудник. Агентът обяснява, че за благото на страната или организацията, сътрудникът трябва да бъде отстранен и заменен с друг по-подходящ, който ще върши по-добре работата. Равинът заповядва единият, а после и другият

агент с влияние непрекъснато да обвиняват верния сътрудник че е неподходящ, докато бъде отстранен от поста му и заменен с един от клеветниците, който посредством метода за преувеличаване на истината е успял да отстрани добрия работник.

Когато обаче не бъдат открити слабости, еврейският завоевателен механизъм измисля най-страшните лъжи и клевети, които агентите ще поднесат „за благото на нацията или организацията“. Обвиненията ще продължат докато бъде уволнен верният и опитен сътрудник.

Тази тактика на посочване на грешки, действителни или скроени, при изпълнение на работата, се прилага постоянно от скритите завоевателни еврейски агенти. По този начин политическите или военни лидери на дадена нация или организация започват да отстраняват един след друг най-верните, способни, будни и най-подходящи хора, и да ги заменят със скрити евреи или техни марионетки.

В случай че патриотичните правителства допускат в редиците си масони или членове на Опус Деи еврейството използва агентите си в тези организации, за да се осъществи „свещеният дълг на метлата“. По този начин португалските неохристияни, т.е. вероизменници евреи, изгониха от „Естадо ново“ най-верните поддръжници на **Антонио Оливейра Салазар** и организацията попадна под техен контрол. След смъртта на Салазар те напълно превзеха „Естадо ново“ и поставиха за ръководител на държавата скрития евреин **Маркело Каetano**.

Следващата крачка след контрола над „Естадо ново“ беше тя да бъде унищожена чрез революция, но за целта трябваше скритите евреи да постигнат контрол и над войската. Мръсната работа на М. Каetano имаше за първа цел отстраняването от ръководни постове във въоръжените сили на верните на „Естадо ново“ офицери, които по-късно бяха заменени с евреи марано или лица, които бяха техни оръдия. Щом това бе постигнато генерал **Антонио Риверио де Спинола**, който естествено беше поддържан от Каetano, извърши преврат и унищожил „Естадо ново“.

Веднага след това Спинола като ръководител на военния преврат предаде властта на комунистите, т.е. скритите евреи. Тази тактика беше почти напълно същата като тази, която бе приложена от евреина Керенски при предаването на властта на Ленин, също евреин и комунист.

Но за щастие на Португалия и целия свят португалците не бяха толкова лесна плячка, колкото англосаксонците. Патриотите във въоръжените сили реагираха своевременно и отблъснаха скритите евреи, които ръководеха комунистическата партия и комунистите във войската.

Смешният и предателски натиск на евреина комунист **Дж. Картър** над президента на Португалия не успя, защото португалците имат традиция и не се поддават на чужд натиск и окупация. Картър би искал да види отново контрол на скритите и явни евреи над Португалия, но по Божия воля това не стана.

Същият процес на проникване на скрити евреи и агенти, под формулата „свещен дълг на метлата“, стана възможен в Испания, където в началото бяха отстранени най-способните офицери и победители от 1939 г., които по-късно еврейството успя да замени със свои агенти и предателски висши техници от Опус Деи. От тези свои позиции правителството отвори врати на комунизма и преврата. Когато генерал Франко почина, франкизмът бе подкопан от вътрешни врагове и падна като картонена кула.

По-късно правителството на крал Хуан Карлос отвори вратите на икономическата катастрофа, на обедняването на народните маси, на разцеплението и комунизма, и то с участието на самия крал. Испания върви по пътя на разложението, на сепаративното движение и на еврейския комунизъм, и ако испанските патриоти – независимо от район, политически или икономически идеал за обществен ред, независимо дали са или не последователи на Франко – не я спрат, тя ще стигне до провал. Най-необходимото нещо е да се намесят въоръжените сили и да изгонят днешната предателска монархия, която е главният виновник и е отговорна за падането в хаоса.

Ласкателството е едно от средствата, които еврейските завоевателни агенти прилагат за да спечелят доверието на управляващите кръгове и на лидерите, които искат да сложат под контрол. Егоцентричните и егоистични ръководители лесно падат в мрежите на ласкателството.

Когато формулата на „свещения дълг на метлата“ не успява да отстрани доверените сътрудници на правителството на даден народ или организация, тогава бива прилагана примката на примките. Различни агенти сред духовниците, военните, политиците, изтъкнатите обществени личности и др. ще съобщят на шефа доверително, че верният сътрудник съзаклятнички срещу лидера и иска да бъде сменен с друг. Този метод равините наричат неподозирано съзаклятие, който след настоятелно повтаряне успява. Също така използват и други средства, за да бъде отстранен правителственият лидер, например чрез всяване на недоверие в канцеларията на най-верния и достоен сътрудник, което е последвано от сериозно обвинение. При всички случаи последният бива обвинен, че уж искал да убие ръководителя си или е автор на някой злословен памфлет, който всъщност е написан от специализираните в тази област равини, но е публикуван от канцеларията на верния сътрудник от някой проникнал в нея скрит еврейин.

Когато еврейският завоевателен механизъм не може да унищожи най-верния член на дадено правителство или организация дори чрез най-ефикасното съзаклятие равинът, който отговаря за унищожаването му, решава да използва терористично убийство с най-подходящото оръжие. Ясно е, че еврейският завоевателен механизъм може да прибегне до убийство като алтернатива на формулата на „свещения дълг на метлата“, но това зависи от обстоятелствата при всеки отделен случай и от мнението на равина, който отговаря за най-ефикасния начин на действие.

При унищожаването на верни ръководители в дадено правителство или организация еврейските агенти се стараят да вземат в свои ръце ръководни постове и затова обикновено рекламират

себе си, че са будни, способни и че притежават всякакви преимущества, и по този начин убеждават ръководителите патриоти да дадат отговорни постове на скритите еврейски завоевателни агенти, чиито способности са до голяма степен преувеличени от пропагандната кампания.

В религиозните общини, в които са проникнали явни или скрити евреи, те се представят за светци и правят всичко възможно за да спечелят влияние. Такива лицемерни светци в католическите страни се крият в редиците на Опус Деи и биват използвани в правителствени кабинети, учреждения и в общините на други религиозни и обществени групи.

Един от начините за разобличаване на такива светци е като се разкрие тяхното лицемерие и се хвърли светлина върху и за разврата, който се крие под привидната им святост.

Еврейството придава на своите агенти в правителствата и патриотичните организации външен блясък, и клевети верните патриоти. То е в състояние да унищожи последните и да подтикне напред първите, докато чрез корупция завземе правителства и учреждения или най-малкото ги отслаби до такава степен, че да стане по-лесно поражението им.

В даден момент един завоевателен агент може да бъде превърнат в саботьор, или даден диверсант в шпионин или саботьор. Всичко зависи от това дали равинът, който ръководи тайния завоевателен еврейски механизъм и е отговорен за него, го смята за необходимо. По принцип повечето агенти остават такива, докато успеят в свещената завоевателна мисия чрез корупция в мирно време.

Една от използваните машинации е да убеждават по различни начини държавните глави, че имат еврейски произход. Един изтъкнат евреин се постара да убеди император Карл V че имал еврейска кръв, като му показал лъжливо родословно дърво, но вместо да го убеди императорът го предал на инквизицията, която след това го изпратила на кладата. Друг евреин се опитал да убеди френския крал **Франсис I** в същото пак чрез лъжливо родословно дърво, но не успял. Обратно на

това английският крал **Карл II**, който се готвел да започне борба против евреите, попаднал в примката им като позволил на явните евреи да влязат в Англия. Лидерите на нациите трябва да внимават да не попаднат в тази примка. Много често евреите използват тази машинация при изявени антиционисти и те спират да се борят против тях.

Когато такива завоевания не е възможно да се осъществят чрез корупция в мирно време, равинският механизъм ги постига чрез бунтове, революции или псевдодемокрации, т.е. идват преходни правителства, които водят до еврейска деспотична диктатура, скрита под маската на социализма или комунизма.

Трябва да се има в предвид при всеки двубой с евреите, че подходящият начин на действие е от решаващо значение за победата или поражението. Еврейството има толкова местни и международни сили, че ако патриотичните ръководители не координират действията си за унищожаването на бунтовете, анархията, революциите и скритите евреи, които ги ръководят, тогава последните ще имат на разположение време и средства, за да победят. Така те ще нападнат държавния глава или противника си с поредица от клевети и не ще се поколебаят да стигнат дори до убийство или преврат.

Случаят с инквизитора **Лусеро** е ясен. Той в началото на 16 в. успял да разкрие, осъди и затвори повечето скрити евреи в Южна Испания, включително и архиепископа на Гранада **Фернандо де Талавера**, изповедник на Изабела Католичката. Лусеро мислел, че е в състояние да изчисти Испания от скритите евреи, тъй като всички явни евреи били вече заточени. Чрез изтезания той продължил да разкрива хиляди и хиляди евреи, които привидно се държали като добри християни, и се изкачвали до най-високи постове в кралския двор и в църквата. Те хвърляли най-лъжливи обвинения срещу Лусеро като казвали, че е луд, че навсякъде бил виждал евреи, и че изпратил в затвора хиляди християни и следователно е осъдил невинни и верни поданици.

Скритите евреи направили толкова успешно съзаклатие, че Лусеро бил анатемосан и всички скрити евреи били освободени

от затворите. В този момент било решено бъдещето на Испания, защото потомците на помилваните и спасилите се от клещите на Лусеро евреи доведоха страната до банкрут, след като стигнаха до ключовите постове на тази богата нация и причиниха упадък ѝ, а по-късно и опустошението.

Затова ако една полиция работи правилно, държавните лидери трябва да бъдат внимателни относно всичко, което се говори против нея. Трябва да запушат ушите си за клеветите и да я поддържат, вместо да попадат в примката на уволненията или на съкращаването на началниците ѝ.

Еврейството, което управлява почти целия свят, знае много добре, че човечеството може да се спаси от господството му чрез световен съюз на патриотите против него. Затова то се старае да предотврати осъществяването му. Ако въпреки това съюзът се осъществи, тогава равините всячески ще се стремят да проникнат и там, главно като използват една или повече организации (патриотични, националистически, антикомунистически, антиреволюционни, консервативни и т.н.), които се създават навсякъде не само с цел контрол над десницата, но и за клевети, разцепления и унищожаване на патриотичните съюзи.

Проникналите евреи започват да всяват разцеплението, което води до отслабване на съюза докато бъде унищожен. Най-поддривните кампании ще бъдат насочени срещу силата, която представлява най-голяма опасност за завоевателните им планове. Ако патриотичните сили не унищожат петата еврейска колона, съществува вероятност скритите евреи, които вече са проникнали до най-високите постове на правителствата, да наложат господството си не само на няколко патриотични страни, но и на международния съюз. Тогава ще го унищожат зад гърба му без патриотичните правителства да разберат какво се е случило, измамани от лъжите и машинациите на съзаклятниците, които ще настояват че са техни верни сътрудници.

Относно съюзите на свободните от еврейско влияние държави еврейството ще се постарае със специалните равини (вместо да хвърля срещу тях голям брой противници, както стана през Първата и Втората световни войни) да нахлуят шпиони, саботьори и завоевателни агенти, притежаващи националността

ПСЕВДОДЕМОКРАЦИИ

Аржентинският изследовател **Естебан П. Малани** в ценната си книга „Комунизъм и еврейство“ описва еврейското влияние върху политическите партии, от левицата до десницата, в Руската империя преди революцията по следния начин:

Наистина във всички демократични и революционни партии на Русия имаше еврейски лидери. Сред тях споменаваме кадетите (конституционни демократи), които детронираха царя: (евреите) **Винавер, Грезенберг, Йолос, Гесен, Хегзенщайн** и т.н. Сред старите народняци (Народна воля, умерени анархисти): **Абрамсон, Натансон**. Сред меншевиките: **Мартов, Троцки, Дан, Мартинов, Либер (Голдман), Абрамович, Горев** и т.н. Сред социалреволюционерите: **Голц, Бернщайн, Бунаков, Рутенберг** и др. Сред левичарите социалреволюционери: **Капелински, Ерлих, Линде, Щейнберг, Прошян, Склихтер, Шрейдер** и т.н. И накрая сред болшевиките: **Каменев, Зиновиев, Радек, Литвинов, Бородин, Фрумкин, Голощекин, Ганецки, Ярославски, Лашевих, Лядов, Соколников, Свердлов** и т.н.¹

Ленин се споменава като руснак от майка еврейка. Дори и баща му да не е бил евреин трябва да смятаме Ленин за такъв, защото според еврейския закон евреи са и тези, на които само майка им е такава, стига като влизат в редиците на еврейството да полагат клетви за вяност, подчинение, пазене на тайна и пълно послушание пред господарите си. Освен това в районното еврейство влизат и децата на евреи и неевреи, в категорията на хората с нечиста кръв и са марионетки на крайно тайното еврейство, както и на ония с чиста кръв. Тайното еврейство работи зад гърба на районното толкова скрито, че незаконно родените евреи не знаят за съществуването му. Това се прави с цел последните да не разберат расовата дискриминация на която са подложени от полубратята им с чиста кръв. По този начин не се изпускат от контрол еврейските общини на незаконно родените.

Освен това последните изследвания доказват, че бащата на Ленин също е бил евреин, потомък на татарското семейство хазари, както пише унгарецът **Иштван Бакони** в книгата си „Империализъм, комунизъм и еврейство, трите сили които господстват над света“. Той дава повече данни за майката на Ленин като изтъква, че тя е потомка на еврейско-немското семейство **Бланк** от Любек, от същия

град от който произлиза и еврейското семейство **Фрам**, един от членовете на което, а именно **Карл Фрам**, е променил името си на **Вили Бранд**, привидно е приел християнството и е избран сред управляващите кръгове на християндемократическата партия на Западна Германия след еврейския триумф през Втората световна война.

Тези изтъкнати евреи управляваха руските партии и се преструваха, че се борят един против друг, а всъщност бяха свързани с клетви за вярност пред равините си и фактически действаха под едно общо ръководство. Това ръководство не работеше нито за благо на Русия, нито за народа, нито за някоя партия, а за еврейската нация и за плановите ѝ да пороби Русия, да я поставят под диктатурата на еврейския бюрократизъм, прикрит под маската на диктатурата на пролетариата.

Всичко това стана по следния начин: консервативните партии детронираха царя и установиха руска псевдодемокрация, която беше под контрола на еврейството. Скритата еврейска сила, която контролираше всички партии, направи едно умело и голямо лавиране, и като резултат властта се премести от центъра в умерената левица, а по-късно лидерът евреин Ал. Керенски я предаде на комуниста евреин Ленин, както е известно.

Когато Ленин взе властта първо изби командирите на въоръжените сили, интелектуалците, благородниците и нееврейската буржоазна класа. След това изби три милиона работници и седем милиона селяни, защото поискаха от евреите комунисти да изпълнят обещанията, които дадоха на пролетариата за повишаване на жизненото му равнище, което не стана. Обещанията бяха примамка за работническите маси да подкрепят комунистическата революция и да паднат в капана на робството, което им бяха приготвили техните водачи.

По този начин няколко евреи свалиха царя като държаха красивите знамена на демокрацията и свободата, а няколко други унищожиха демокрацията, свободата и всяко право като поробиха народа. Обещаното равенство не съществуваше. По този начин древната Руска империя бе разделена на две касти: едната на гладувания пролетариат с ниски заплати, а другата на еврейския бюрократизъм, т.е. на еврейските ръководители на компартията, червената армия и тайната милиция, които получават царски заплати и живеят като милионери. Читателите могат да научат повече

подробности от книгата на френския писател Ж. Дуле „Тук е Москва“, а също и от тази на румънеца Траян Ромънеску „Голямата еврейска конспирация“.

Докато евреите ръководители на пролетариата, селячеството и интелигенцията живеят в палати, които бяха притежание на аристокрацията, а бюрократите в хубави апартаменти, по един за всяко семейство, то новите роби на държавата, т.е. работниците, селяните и простите чиновници, живеят на открито или в малки апартаментчета в селата, или чисто и просто в бордеи, където понякога се пъхат по четири семейства на едно място като мишки.

И всяко желание за подобрение, всяко изказване за по-високи заплати или най-малко съпротивление срещу режима се наказва с убийството на бедния работник. Контролираната преса се грижи да не се публикува нищо за стачките, които естествено са забранени. Неизбежни са масовите убийства на тези, които се опитват да стачкуват и по-специално на инициаторите. На работника е отнето всяко право на отбрана.

В онези райони където нямаше достатъчно евреи, престъпниците, които управляват СССР, дадоха нареждания да бъдат изклани мъже, жени и деца – както Богът на евреите постъпил според Библията, – за да могат евреите да имат пълен контрол. Необходимо е да разясним, че комунистите евреи, въпреки че се представят като материалисти и атеисти, повечето са тайно религиозни и много близо до наредбите, които е дал техният Бог. Те ги изучават тайно още от детските си години и се явяват на изпити по Моисеевия закон. Но всички това става тайно, както при скритите евреи, а не явно, както много от тях биха искали.

При това трябва да сме наясно, че наистина съществува едно малцинство от материалисти и атеисти евреи, които нямат свои синагоги, но се подчиняват на заповедите на евреите от Москва както вярващите.

Съветското правителство взема мерки да прикрие еврейския произход на вождовете, за да избегне въстания на пролетариата срещу евреите. Обаче има много религиозни евреи, които се противопоставят на тези мерки и казват, че няма опасност ако еврейството бъде упражнявано явно, защото то напълно господства над СССР.

В резултат на това различие на мнения се стигнало до бунтове от страна на ония, които искат еврейството да бъде упражнявано явно.

Съветските власти наказват тези бунтове със затвор или лудница. В стремежа си да принуди религиозните евреи да упражняват тайно еврейството, правителството затвори всички синагоги и еврейски училища и ги замени с тайни, както го правят по цял свят.

Световното еврейско правителство в Ню Йорк в желанието си да разреши проблема настоя пред съветско-еврейското командване да позволи на всички вярващи евреи да напуснат СССР и да се преселят в Израел, където ще могат да упражняват религията си явно. Но съветското правителство разреши на малък брой хора да напуснат страната.

Трябва да се подчертае, че маоизмът, социалистическият и патриотичен режим на Китайската народно-демократична република, няма нищо общо с еврейската окупация и не трябва да се бърка с различни групировки по света, които се наричат маоисти. Много от тях се контролират напълно, а други са подкопани от еврейството и вършат крайности в името на маоизма, макар че нямат нищо общо с него.

Освен това евреите в СССР имат толкова големи привилегии, че според конституцията антиционизмът се смята за престъпление и се наказва като такова.

Привилегиите важат и за отцепниците евреи, които биха били отровени в която и да било община по света. В СССР отцепниците ги изпращат в клиники за душевно болни или в затворите вместо да ги убиват, поне засега. По времето на Сталин те бяха убивани с изстрел от пистолет в основата на черепа, също както един недоволен езичник.

Голяма доказателствена стойност имат признанията на евреи за еврейското диригентство на привидно противоречивите политически партии, които съществуваха когато бе свален царя и по времето на псевдodemокрацията. Според публикация в пресата на Ню Йорк еврейският лидер-равин **Дж. Л. Магнъс**, като защитавал в своя реч комунистическата дейност на евреите, казал следното: „Когато евреинът вложи будността и деятелността си в делото на работниците, радикалният му ум стига до корените на темата. В Германия се изявява като Маркс, Ласал, Хус или Бернщайн. В Австрия като Виктор Адлер или Фридрих Адлер. В Русия като Троцки и прочие. Нека само за миг си представим положението в Русия и Германия. Революцията е свободна производителна дейност и виждаме колко евреи са готови да я ползват.

Социалреволюционери, социалисти, болшевики, меншевики или както и да се наричат, но евреите са най-изтъкнатите лидери и те са тези, които предвиждат напред революционните партии“².

Системата която евреите приложиха в Русия чрез основаване на многобройни политически партии с различни идеологии, се практикува по целия свят. Те основават и леви, и умерени, и десни партии, за да контролират хората с различни възгледи и най-противоречивите идеологии и икономически интереси. По този начин еврейският завоевателен механизъм може винаги да контролира псевдодемокрациите които установява, и да управлява тайно, независимо от плурализма на партиите. И след избори, независимо от кого са спечелени – партия или коалиция от партии – еврейският завоевателен механизъм винаги печели, защото е в състояние да контролира всички партии, точно както стана в Русия.

Лондонското списание „Еврейска хроника“ през 1919 г. публикува следното: „От голямо значение за съществуването на социализма е простият факт, че неговите идеали съвпадат в много точки с високите идеали на еврейството“. В издание от 1920 г. същото списание публикува речта на еврейския писател **Израел Зенгуил**, която е химн на неговото племе, родило един Биконсфийлд или с други думи Дизраели, един Рийдинг или Исаакс, един Монтагю, Клотц, Курт Айзнер или Космановски, Троцки и Бронщайн“³.

В своя химн за еврейската раса Израел Зенгуил споменава следните евреи:

1. Евреина министър-председател на Англия лорд Биконсфийлд или Дизраели, шеф на консервативната партия и вожд на еврейско-британския капиталистически империализъм през част от царуването на кралица Виктория.

2. Лорд Рийдинг или Ръфъс Исаакс, шеф на либералната партия на Англия, съперничеца на консервативната, и също вожд на еврейско-британския капиталистически империализъм. Той бе назначен за регент на Индия през 1921 г., а по-късно, през 1926, за председател на многонационалната електрическа компания в Палестина.

3. Монтегю Едуин Самуел, англо-евреин, министър на военните припаси на Англия по време на Първата световна война, а по-късно външен министър по въпросите на Индия. Проектира законопроекта в Индия да се образува местно правителство, което очакваше, че ще бъде в ръцете на евреите (бене израел), които живеят там от много

векове.

4. Клотц Люис Люсиен, френски еврейин, финансов министър в шест правителства на Третата френска република. През 1926 г. напусна поста си, понеже беше обвинен в измама и икономически безредици.

5. Курт Айзнер ван Израелович или Космановски, комунистически лидер. Той, заедно с евреите Макс Говенберг, Курт Розенфелд, Гаспар Волхайм, Роза Люксембург, Макс Рочилд, Бирнбаум, Райс и Кайзер наложиха чрез сила в края на Първата световна война в Бавария една пролетарска псевдомокрация, която покри района с кръв и в действителност беше еврейска диктатура върху пролетариата. Немската армия освободи Бавария от комунистическата диктатура и така спаси баварците от еврейско робство.

6. Троцки, на когото еврейското име е Бронщайн. Той ръководи комунистическата революция в Русия заедно с Ленин и установиха една еврейска диктатура над пролетариата.

Руско-еврейският вестник със заглавие „Към Москва“ през септември 1919 г. писа: „Не трябва да забравяме, че векове наред еврейският народ потискан от царе и господари и е най-верният представител на пролетариата, т.е. на интернационализма, който няма родина“. Естествено евреите казваха това много преди създаването на държавата Израел.

През април 1919 г. марксисткият вестник „Комунист“ публикува статията на евреина Коган, която започваше така: „Без преувеличение може да се приеме, че Великата руска социалистическа революция се извърши само от еврейски ръце. Бяха ли в състояние потиснатите руски маси да нанесат удар на буржоазията? Не! Евреите бяха точно тези, които поведоха пролетариата в зората на интернационализма и не само го поведоха, но и защитават делото на съветите, което се намира в сърчните им ръце“⁴.

Фактът, че царете се женят само за дъщери на царе от господстващата класа на благородниците и благородниците също само за девойки от аристокрацията, е създавал една действителна стена на чиста кръв през средновековието, която пречела на евреите да навлязат в управляващите среди на народите и да ги завладеят отвътре. Инквизицията в християнският запад с преследванията на еврейските конспиратори, както и Православната Църква водена от Цариградският патриарх, не позволиха през Средновековието на

евреите да завземат правителствата на народите. Масовото им проникване е било невъзможно при народи с племенни режими, женени само помежду си. Затова еврейската пропаганда единодушно в книги, филми, вестници и т.н. нарича Средновековието „тъмно“.

След провала на големите еврейски революции от древността и Средновековието, западното еврейство организира една гигантска революция в края на 17 в., която преодоля всички грешки и използва опита от предишните неуспехи. Планът им бил да смъкнат всички царе и благородници по кръв и да ги заменят с правителства от евреи, за да господстват над другите нации.

Голямата революция щяла да се осъществи на два етапа. Първият бил един капиталистическо-либерален индивидуализъм, заедно с господство на народите, контролирани от еврейството, както и с даване на всички необходими свободи, за да смъкнат царете и да ги заменят с демократични правителства под опеката на тайния завоевателен еврейски орган. Либералните демокрации щели да улеснят, както в Русия, втората част на революцията, която също под контрола на евреите щяла да вдигне работниците и селяните на социалистическа или комунистическа революция за повишаване на жизненото равнище, за създаване на земен рай и заличаване на мизерията, която еврейската индивидуалистична, либерална и капиталистическа революция им създавала.

Такива революции, подкрепени от работниците, бедната средна класа и други елементи, ще установи деспотичната еврейска диктатура, която ще задуши правата на човека, т.е. всички обещани на народа свободи, за да има неговата подкрепа при отстраняването на царете и патриотичните лидери.

Освен това отменянето на смъртната присъда, правото на приют и забраната на езекутирането на политическите затворници, както и всички останали придобивки на либералните революции, ще бъдат отменени когато еврейството установи своята деспотична диктатура. Например относно Русия можем да зададем следните въпроси: Къде е свободата, народното господство, правата на човека и равенството, които обещаваха евреите когато свалиха от трона Николай II и контролираха либералните и демократични партии? Всичко бе заличено защото други техни събратя, които контролираха компартията, подкрепяни и толерирани от демократите, отмениха всичко и превърнаха целия народ в роби на едно общество под властта на евреите.

Този процес на революция в два етапа бе организиран по целия свят. Единственото различно нещо е във времето на цялостното осъществяване. Например в Русия бяха нужни няколко месеца, а на други места десетилетия и векове, в зависимост колко е улеснено еврейството. Понякога прилагането на плана може да закъсне поради проблеми, които се появяват в дадена страна или в целия свят.

В неразвитите страни тайният завоевателен механизъм използва популярни лозунги, като напада империализма по каналите на който, главно под защитата на САЩ и Англия, еврейските монополи са натрапили на същите тези народи един вид тригълна търговия и закупуват на изключително ниски цени храни и суровини, задържат страните в пълна мизерия, а после продават на много високи цени на индустриалните народи и получават баснословни печалби.

Циничен е фактът, че еврейският империализъм, създател на гигантски крадци, възлага на социалистическите си и комунистически агенти да станат ръководители на антиимпериалистическите движения, когато евреите са най-империалистическият народ в света, който е създал своя капиталистически империализъм първо в Холандия, а по-късно в Англия с така наречените Западни и Източни индийски компании от една страна, а от друга е създал еврейско-комунистическия империализъм.

По този начин еврейството създаде сакито (икономически империализъм), който поглъща богатствата на неразвитите страни. По-късно същият създава спасителите, които измамват народите с цел измъквайки ги от експлоатацията на еврейския капиталистически империализъм да ги хвърлят в челюстите на еврейския комунистически империализъм.

Освен това тайният механизъм за да постигне целта си, т.е. унищожаването на псевдодемокрацията и заменянето ѝ с еврейска диктатура – социалистическа или комунистическа – съществуват два пътя: революция или изборен вот.

Където и да е щом едно правителство забрани функционирането на комунистическата и други партии, еврейството ще се постарее да доведе до открит съюз официалните компартии с терористичните и революционни групировки. Но когато режимът признава като легални компартиите и контролираните от евреите партии, тогава еврейството им нарежда да приемат за врагове бунтовните групировки, градските партизани и хваналите гората, като ги нарекат

левосектанти, въпреки че всички се намират под контрола на един и същ механизъм.

Но когато дойде моментът еврейството да извърши преврата, който да смени псевдодемокрацията с комунистическа деспотична диктатура, тогава се прави така, че миролюбивите и легални партии да влязат в сътрудничество с терористите, за организиране на бунтове и революция, въпреки че са имали различни възгледи.

Еврейският тероризъм не може да се предотврати с наказанието затвор. Правителствата, които действат по този начин, никога няма да го ликвидират. Евреите пускат в действие правителствения тероризъм едва когато са установили деспотичната си диктатура, за да сломят тероризма на опозицията и затова патриотичните правителства трябва да се борят със същите средства, които използва врагът. Ако не използват същите средства гибелта им е сигурна. Правителствата трябва да започнат контраатака с подходящи средства било непосредствено или по друг начин, примерно като използват за тази цел правителствените организации, които открито нямат връзка с него.

Когато в Испания през царуването на католическите монарси **Изабела Кастилска** и **Фердинанд Арагонски** евреите организираха терористични действия, за да спрат работата на инквизицията, и бе убит инквизиторът **Педро де Албуес**, монарсите отговориха с убийството на 2000 изтъкнати евреи, които били проникнали в кралското правителство, местните управителни органи, духовенството и т.н. За един инквизитор са убити 2000 противника и така тероризмът бе непознат за Испания повече от три века.

Когато в дадена демокрация на политическата сцена се появят една или две партии на истинската десница, центъра или левицата, необвързани с еврейския контрол, те са в състояние да спрат еврейските революционни планове. До неуспех най-много може да доведе тези планове независимостта на патриотичните партии, управляващи болшинството и с влияние над гласоподавателите от работническите маси и от средната класа. Тези гласоподаватели могат да бъдат спечелени само ако бъдат подкрепени техните искания за по-добро жизнено равнище и бъдат организирани в синдикати на трудещите се в защита на интересите им.

Изборите се печелят с болшинство, което неутрализира малцинството, като се губи ценно време в политически двубои.

При страни с политически плурализъм се случва на политическата сцена да се появят по 10, 50 или 100 партии. В тези случаи скритите евреи могат да подхвърлят идеята за групиране в съюзи или федерации на партиите с близки тенденции. В случая важното за еврейския завоевателен механизъм е да контролира партийните групировки които ще бъдат основани, без това да е открито, за да управлява псевдодемокрацията.

В местен и международен мащаб еврейството организира злословни кампании против патриотично-политическите и военни правителства и против партиите, организациите и независимите политически дейци, които има за цел да унищожи и премахне. Комбинира разни истории и ги нарича фашисти, нацисти и врагове на народа, реакционни диктатури, крайно десни, екстремисти, контрареволуционери и всички други възможни епитети, за да ги опетни.

Най-катастрофални са нападенията против дадена партия или организация, които идват от същата идеологическа сфера. Опетняващите памфлети и вестници се използват по много деликатен начин против ръководителите, които водят борба срещу еврейския империализъм и са сериозна спънка в стремежа му за господство. За редактирането на тези памфлети и жълта преса са виновни равините, които включват в тях най-лъжливите и ужасни клевети.

При тези местни и международни кампании еврейството използва всякакъв вид марионетни организации като защитаващите правата на човека, християнски църкви, религиозни и политически организации, дружества на артистите, учените и всякакви видове други, които се контролират от завоевателния механизъм, но са скрити под различни маски. Международните информационни агенции, еврейската преса, радиото, телевизията, книгите, печатните издания и всякакъв род пропаганда, включително филми и театрални пиеси, клеветят в широк мащаб правителствата, които водят активна борба срещу ционизма.

Когато дадено правителство не може да бъде отстранено с по-горе споменатите средства, тогава се прибегва до по-резултатна тактика като се използват партизани, главно комунисти, подпомагани с оръжие и пари от САЩ или други нации над които господстват евреите, за да не се ошетят еврейско-комунистическите нации,

защото те трябва да са нащрек винаги и да са в състояние да помогнат на комунистическите партии там, където не могат капиталистическите страни.

Дипломатическата и военна изолация на патриотичното правителство, което е жертва на тези машинации, го принуждава да прибегва до заеми от капиталистическите държави и международни консорциуми, на които стопани са кръговете на еврейския завоевателен механизъм. То е принудено да скъса отношенията си с много голям брой държави, за да бъде предизвикано обедняване и икономическа криза, което ще увеличи възможностите за триумф на управляваната от еврейството опозиция. Понякога, когато е лесно, тази опозиция бива разцепвана. От една страна не съществува обединен политически фронт на всички партии и организации, които контролира еврейството, а от друга страна обединеният партизански апарат печели преимущество, за да сложи ръка на всички и всичко след срутването на патриотичния режим.

Понякога се организират работнически недоволства, за да бъдат доведени в подходящ момент до обща революционна и унищожителна стачка или може би въстание, чрез които да се свали патриотичния режим. Но за да се регулират всички тези събития е необходимо синдикатите на работниците и селяните, на служителите, дори на търговците и индустриалците, банкерите и останалата едра буржоазия да попаднат под контрола, за предпочитане таен, на еврейството. Затова за последното е от голямо значение да управлява работническите организации и движения, защото в противен случай те може да въстанат и срещу едно еврейско правителство или срещу движение насочено против патриотично правителство.

Поради тази причина е въпрос за живот и смърт патриотичното правителство да контролира работническите сдружения и организации, и да унищожи всяка друга организация, която се противопоставя на режима. Еврейството трябва да бъде бито със собственото му оръжие, в обратен случай патриотичните организации и правителства ще загубят битката.

Относно тайните организации, създадени за изтощаването на патриотичните правителства, е достатъчно да се употребят същите средства, които използват евреите. За защита независимостта на нацията е правилно да се употребят същите завоевателни и

унищожителни средства, които еврейската нация и нейната пета колона използва.

При демокрациите където патриотичните ръководители са успели да вземат властта, те ще трябва да се борят срещу средства, които рядко водят до неуспех. Естественото изхабяване на всяка партия или коалиция за период от 10, 20 или 30 години ще ги отслаби до такава степен, че ще изгубят изборите и ще победи управляваната от еврейството опозиция, която ще установи в страната псевдодемокрация или еврейско-комунистическа диктатура.

Друг прилаган от евреите метод за запазване на контрола над демокрацията е фалшифицирането на изборите в ущърб на свободните от тяхно влияние партии. Поради това в много случаи е невъзможно те да стигнат до властта и нямат друг избор освен да се съюзят с въоръжените сили, за да създадат патриотично движение, което ще позволи на нацията да се освободи от унищожителното чуждо господство.

При някои случаи е възможно политическите или военни патриоти, които са на власт, да отстъпят под вътрешния и външен натиск на евреите, и да направят грешката да проведат нови избори като мислят, че по този начин ще дадат властта в ръцете на народа. Тези, които вършат това, причиняват вреда на родината и народа си, защото властта няма да попадне в него, а в ръцете на еврейския завоевателен механизъм. Понякога имащите властта си мислят, че ще спечелят изборите, но независимо колко честни са те световното еврейство и местните му и международни лакеи ще предприемат една огромна международна кампания на клевети, че уж била допуснатата фалшификация, макар това да е лъжа.

Досега се спряхме само на псевдодемокрациите в християнските нации, защото в африканските и азиатските еврейството не е проникнало много, въпреки че скритите евреи имат свои организации и политически партии, най-вече комунистически, и поради тази причина бунтовете в демократичните независими държави са в огромен мащаб. Засега господството над тези нации бива упражнявано от страна на еврейския империализъм чрез политическата, военна и икономическа мощ на европейските сили като Англия и СССР или на САЩ. Еврейството използва по престъпен начин големите сили, за да бъдат заробени и други народи. Дори в тази игра влиза и Куба, за да може еврейският комунизъм да се задържи на власт в Ангола, Етиопия и други африкански държави

чрез кубинско-руска помощ.

Контролираните от еврейството информационни агенции, преса, радио и телевизия разпръсват лъжливи новини и винаги подпомагат социалдемократическите и комунистически движения, и еврейско-комунистическите диктатури, като клеветят, петнят и злепоставят политическите или военни правителства, партии и организации, които се стараят да спасят страните си от анархията, хаоса или заробване. Престъпният диктатор **Фидел Кастро** и други комунистически диктатори биват наричани министърпредседатели, президенти и прочие, а патриотите – президенти или премиери диктатори, въпреки че имат подкрепата на своите народи. Местни и независими вестници получават материали от други страни чрез еврейските информационни агенции като Асошейтед, Юнайтед, Ройтер и други, и се принуждават да повтарят лъжите, които тези агенции са им пратили.

Налага се патриотичните правителства да разрушат еврейския монопол върху информацията като закрият еврейските информационни агенции и основат свои радио и телевизионни станции.

Едно от силните средства на международния еврейски механизъм е икономическото потискане. На патриотичните правителства се отказват необходимите им заеми за възстановяване на страните им, които са отслабнали от анархичната и унищожителна псевдодемокрация, от комунистическа или полукомунистическа система, или пък от експлоатацията на международните еврейски организации. Понякога скритата завоевателна сила дава упътвания на марионетките, които държат в ръцете си икономиката или са начело на правителствата на великите сили, да отпуснат заеми или да продадат оръжие на такива правителства в замяна на политически затворници или на други отстъпки. За тази цел еврейството винаги пуска в действие лозунгите за демокрация, свобода и защита на човешките права.

За да постигнат дадена цел евреите избягват да искат наведнъж всичко което желаят, защото се страхуват, че патриотичните правителства няма да им дадат нищо. Напротив, прилагат тактиката на ескалацията на исканията си, крачка по крачка. Когато правителството отстъпи и смята, че са стигнали до договореност, тогава те искат още и ако то отново отстъпи те продължават, докато

постигнат всичко, което са запланували от самото начало.

Ако патриотичните правителства желаят да избегнат провала си, те трябва да се противопоставят рязко на такива искания от самото начало и да не отстъпват, нито пък да разрешават на еврейските марионетни организации, примерно като тази за защита на човешките права и подобните ѝ, да нахлуват в страните им под претекст за изследвания. Защото истинската им цел е да организират скандали срещу правителствата. Последните трябва да отказват да ги приемат с аргумента, че този международен натиск е намеса във вътрешните работи на страните им и нарушава независимостта на нациите. Точно по такъв начин постъпват еврейските комунистически диктатури.

Затова единственият изход на патриотичните правителства е да увеличат търговските и финансовите си връзки със свободните, независими и суверенни от еврейско опекунство държави, и да прекъснат колкото се може повече тези си отношения с марионетките на еврейството. По всякакъв начин трябва да отхвърлят триъгълната търговия, където еврейските тръстове играят ролята на посредник и спекулант.

В САЩ и Англия съществува свободна критика на държавата и християнството, но не и срещу евреите и еврейството. Само едно просто намекване на сенатор против тях би довело правителството му до положението да не бъде преизбрано. Това се дължи на факта, че в тези страни чрез парите и влиянието си евреите до такава степен контролират развратените и подкупни политици, че народите им са напълно подчинени на еврейската политика. За да изградят кариерата си, да придобият почетни отличия и да задържат постовете си политиците се превръщат в марионетки.

Понеже еврейството отдавна контролира без проблеми псевдодемокрациите на Англия и САЩ, засега не се налага разрушаването им. Освен това то ги използва като примка за падането на патриотичните правителства, които си мислят, че щом англосаксонските демокрации функционират мирно и безпрепятствено, то същото ще стане и в страните им ако отхвърлят деспотичните сили и установят демокрация. Това са хора с добра воля, които остават дълбоко разочаровани като попаднат в капана. Механично въведената в страните им демокрация по образец на САЩ и Англия се самоунищожава поради партийните противоречия и се стига до анархия и хаос под ръководството на еврейската деспотична

диктатура, скрита под маската на комунизма.

Тези правителствени дейци с добра воля не знаят нищо за съществуването във всяка държава на петата еврейска колона, която с голямата си сила е в състояние да запази демократичния мир или да създаде хаос, анархия и революция, ако това ѝ е изгодно. В САЩ и Англия е нужно да се поддържат в мир основите на еврейското световно господство. Затова при очертаващият се банкрут на СССР те внасят своя дял под формата на тайна помощ с цел да разширят революцията навсякъде под маската на псевдодемокрацията или социалкомунистическата диктатура.

Никой не трябва да забравя, че през XIX в., след революцията от 1830 г. когато евреите завладяха Англия, революционните центрове, имащи за цел смъкването на монархиите, се установиха в Лондон. През същия период революционните центрове, които поддържаха установяването на индивидуалистичен империализъм в Латинска Америка чисто и просто отстраниха правителствата, за да ги заменят с такива под контрола на скритото еврейство и масонските ложи със седалище в САЩ.

Когато пиедесталът на световното еврейство се придвижи от САЩ и Англия в СССР или други страни, също намиращи се под еврейска окупация, устоите за експанзия на световното господство ще станат все по-малко и по-малко необходими, и когато станат напълно излишни, тогава еврейството ще свали демокрациите там, които са му били толкова полезни. Ще ги смени със скрити под булото на социализма и комунизма деспотични диктатури, ще пусне в действие известната си неблагодарност – масови убийства на американските и английските масони, които толкова години са го подпомагали, но са допуснали престъплението да знаят много от тайните за събитията в Русия, Украйна и други страни. Еврейството ще се опира на СССР, който ще триумфира в свят пълен с подобни диктатури.

Народите, които искат да построят истински демокрации или социализъм, ще трябва да унищожат и изгонят петата колона на чуждата нация, която използва такива благородни стремежи, за да установи своето господство и има силата да зароби народите, в които е нахлула. Поради същата причина, за да бъде установена и изградена една истинска демокрация в дадена страна, е необходим преходен период с управлението на деспотичен режим, който временно да

отмени свободите използвани от петата колона, както и нейните партии и тайни организации.

Стремежът за възстановяване на свободите и установяване на демокрация при условие, че явните и тайни клетки на петата колона остават, значи още един път да бъде изгубена свободата и независимостта на нацията. Една истинска демокрация, която ще бъде в служба на народа, може да бъде построена и запазена само след окончателното унищожаване и изгонване на петата колона на еврейския свръхимпериализъм.

Отговорни за всичко това няма да бъдат народите, които несправедливо са понесли нападението и нашествениците. Страни, които унищожават или изгонват нашествениците, използват правото си на самозащита, бранят правата на народа си и независимостта на нацията. Отговорни за всичко са еврейските нашественици начело с равините и ръководителите си. Ако не бяха нахлули в други страни предизвиквайки толкова щети и престъпления, никой не би сметнал за необходимо да унищожават или гонят петата колона на тяхното нашествие.

Ако някой честен американец стане президент на САЩ, тогава страната ще се бори против комунизма и ще помогне на антикомунистическите правителства в Латинска Америка, и по този начин ще защити и себе си от еврейски бунтове и революции. Но когато президент на САЩ става един прикрит евреин като Картър, тогава всичко се променя и страната помага на комунизма и комунистическата интервенция в други страни.

Патриотичните правителства в Латинска Америка трябва да приемат подкрепата на един евентуален патриотичен президент на САЩ, но ще трябва да са нащрек и да потърсят помощ от други антикомунистически правителства, защото може правителството на САЩ отново да попадне в еврейски ръце и напълно да промени политиката, да отмени всяка помощ и дори да започне да помага на комунизма в Латинска Америка и останалия свят.

Ако САЩ биват управлявани от един скрит евреин, тогава те ще помагат на СССР, както се е случвало в миналото. Но ако еврейският щаб в Ню Йорк загуби контрола над СССР, както се случи по време на еврейско-сталинската схизма, тогава политиката на САЩ и международния юдаизъм ще бъде променена и ще се бори жестоко със СССР не за да унищожи комунизма, а за да падне правителството, което е посмяло да вдигне глава. Те ще искат да го сменят с друго,

което да бъде под техен контрол.

¹ **Естебан П. Малани:** „Комунизъм и еврейство“, La Mazonca, изд. Буенос Айрес, Аржентина, 1944 г., стр. 91.

² Прокламация на равин **Дж. Л. Магнъс**, цитирана от **Х. Форд** в „Международният евреин“, исп. изд., Лайпциг, 1924 г., стр. 196.

³ **Х. Форд**, „Международният евреин“, стр. 196.

⁴ Вестник „Комунист“, април 1919 г. Споменава се от **Траян Ромънеску** в „Голямата еврейска конспирация“.

ГОЛЕМИТЕ ТАЙНИ НА МАСОНСТВОТО

Световното еврейство знае добре, че в стремежа си да причини падането на дадена монархия или абсолютен режим, или за да унищожи една псевдодемокрация и я замени със социалистическа или комунистическа диктатура националните въоръжени сили са в състояние да унищожат неговите революционни планове.

В много страни по света евреите имат политически усет, но никога не са успявали като военни. И като генерали и офицери са загубили повече сражения, отколкото са спечелили. Също така те нямат военни наклонности и много от тях са негодни да постъпят във войската.

Еврейските автори признават този факт, въпреки че споменават китайските скрити евреи Гиао-Киу-Киу, както и татарските и монголските, които притежават военни качества поради смесването с тези племена.

В Англия и САЩ евреите са по-подходящи за война от мараните в Латинска Америка, Испания, Европа и другаде, поради смесването им с англосаксонците и нормандците. Въпреки това те остават по-слаби военни. Затова във войните, които еврейството е предизвикало, е използвало военната подкрепа на САЩ, т.е. било е принуждавано да назначи американски патриоти за генерали. От друга страна в Русия най-добрите еврейски генерали произхождат от монголските и татарски райони на Сибир. Поради тези и редица други фактори неевреите имат преимущество във въоръжените сили по целия свят.

Евреите в Израел са хвърлили много сили за да поправят този недостатък и дават на младежта и войската спартанско възпитание. Трудно е да преценим до каква степен това възпитание е поправило и подобрило естествените им недостатъци, и то поради следните причини: 1) Израел спечели войната благодарение на икономическата и военната подкрепа на САЩ, които го снабдяваха с танкове, самолети и друго сложно оръжие в такова количество и качество, които дадоха на евреите преимущество пред всички араби взети заедно. 2) Тази свръхсила даде на Израел хиляди наемници англосаксонци, които управляваха самолетите и танковете на израелската армия. В действителност срещу арабите водеше война САЩ. 3) Напротив, СССР даде на арабите старо и лошо оръжие.

Във всеки случай европейските и латиноамерикански евреи са лоши военни. Поради тази и редица други причини еврейството

печели политическите битки и губи всичко от един преврат. В Латинска Америка, Испания, Франция, Португалия, Гърция, Германия, Африка, Азия и други страни армиите стават спасители на нациите си, които еврейската сила води към анархия и комунистическа диктатура.

Разбира се съществуват изключения като скрития еврейин **Кастро** – червеният кубински диктатор. И в този случай е трудно да потвърдим това със сигурност като се има предвид, че неговият триумф вероятно се дължи на факта, че в най-критичния момент правителството на **Айзенхауер** спря отпускането на оръжие за генерал **Батиста** под претекст нарушаване на свободата и демокрацията. В действителност това сложи гигантската военна машина на САЩ в услуга на псевдодемократа **Фидел Кастро Руж** докато вземе властта в Куба с всички разрушителни резултати, които са ни известни.

Един друг предполагаем еврейски гений е така нареченият **Ернесто „Че“ Гевара**, който претърпя шумен неуспех.

Дори и да предположим че Кастро е един способен военен вожд и стратег, изключенията в тази област са малко и скритите евреи в армиите вместо да печелят битки се отдават на политически интриги, за да доведат военните диктатури до отваряне, което води към псевдодемокрация или към комунизъм под ръководството на тайната еврейска сила.

Евреите се стараят да дезорганизират армиите когато дойде подходящия момент да въведат в дадена страна социализъм или комунистическа диктатура. Те образуват в редиците на войниците, подофицерите, а понякога и сред офицерите, комунистически групи, които да се разбунтуват против висшите чинове. В повечето католически държави използват и тайното общество **Опус Деи**.

Но във всички случаи те използват масонството, за да имат контрол над въоръжените сили, защото поради положените клетви един масон е длъжен да се подчинява на обществото на обществата, както го наричат самите масони, въпреки че това може да значи неподчинение на неговите по-висши по служба във въоръжените сили. В тази глава ще разгледаме този въпрос.

От епохата на Френската революция и дори преди нея скритото еврейство се е старало да въведе и разпространи масонството във въоръжените сили на народите. В най-ниските чинове на масонството казват, че то „е едно благотворително братство, което не се занимава

с политика и почита съществуващото правителство“. Но от четвъртия чин нагоре еврейската школа се променя полека, превръщайки братята на първо време в приятели на Израел, а след това в марионетки на скритата еврейска сила. Във войската масонството се превръща държава в държавата и прави членовете си борци за свобода и демокрация, т.е. противници на политическите или военните режими.

Евреите организират тайно филиали на ложи и виспи ложи, умело скрити във висшите чинове на официалната масонска йерархия, и ръководят масоните при извършването на преврати против правителствата под претекст, че искат да установят демократичен или конституционен режим в страната. Но ако успеят в действителност те водят държавата към псевдодемокрация, анархия, хаос и, ако им се даде възможност, към комунистическа диктатура.

Поради това престъпление е за дадена политическа или военна диктатура да позволи функционирането на масонството вътре в една страна и преди всичко да разрешава на военните или полицейски органи да имат нещо общо с него. Свободните страни и управления трябва да забраняват неговото функциониране и да гонят от въоръжените сили военните, които са масони, ако желаят да се задържат на власт патриотичните правителства.

Режимите на **Салазар** в Португалия и на **Франко** в Испания се задържаха на власт 40 години, докато починат водачите им, и успяха, защото освен забраната на политическите псевдодемократични партии и създаването на тяхно място на патриотични партии за благото на народите им, и в двете страни бе забранено масонството и членовете на ложите се наказваха със смърт и конфискуване на имуществото.

Ако патриотичните правителства в Латинска Америка желаят да съществуват дълго, би трябвало да последват горния пример, а освен него и този на големия освободител **Боливар**, който въпреки че беше масон стигна до заключението, че масонството е вредно и престъпно за латиноамериканците, постави го извън закона и затвори храмовете и ложите.

Поради тези причини политическите и военни патриотични правителства трябва да забранят и унищожат масонството – една организация, която еврейството използва, за да насажда разцепление и премахва патриотичните диктатури, а също така и независимите

от него монархии. Със сигурност можем да кажем, че всички революции против европейски монархии от Френската революция през 1789 г. насам са плод и се дължат на масонството и неговото проникване в армиите¹.

Масонът **Копин Албанчели** описва начина по който го въвели във висок масонски чин, макар че той мислел, че било просто друг чин в йерархията на организацията, към която принадлежал. Той се изненадал твърде много, когато след страшни клетви му казали, че е направил грешка и ставало дума за чин в крайно секретното масонство, ръководещо официалното и занимаващо се с политика за разлика от първото. Официалното постоянно твърдяло, че по принцип не се занимава с политика².

Това секретно масонство ръководи официалното и е по-горе от 33-ия чин на древната и приета шотландска догма, по-горе от 9-ия чин на догмата на Ню Йорк и по-висш от най-високия чин на другите догми. Така масоните от споменатите догми са следени постоянно и само ония, които са подходящи за размирни действия, биват подлагани на специални изпити, за да се видят и най-потайните им мисли, след което ги въвеждат в крайно тайното масонство с политически и диверсантски характер. Масоните от официалните ложи биват използвани като марионетки, без самите те да го разберат.

Скритото еврейство ръководи и секретното свръхмасонство, но нищо не се пише или говори за него. Масоните от шотландската догма в Ню Йорк и от националните догми на всяка страна не знаят нищо за съществуването му освен онези, които биват смятани за склонни към разложителна дейност и тайно биват въвеждани, за да помагат на скритите евреи в ръководството на ложите, които са известни официално.

Тайното свръхмасонство работи чрез международните ложи или филиали на ложи, които правилно се наричат в някои страни свръхложи. Те тайно управляват символичното или така нареченото небесно масонство от първите три чина, а също така и ложите на философските или висшите чинове.

Ръководството се прилага по следния начин: филиалните или свръхложите в повечето случаи позволяват на второстепенните пълна свобода да се управляват по един демократичен и свободен начин. Масонът остава с впечатлението, че неговата ложа се самоуправлява и че той е част от нейното демократично управление.

Подложите, международните или свръхложи се месят в ръководството на подчинената им ложа, но само в случаите, които представляват изключителен интерес за скритото еврейство, което е малцинство. По този начин скритата сила зад масонството почти във всички случаи остава невидима и недоловима. Казвам почти във всички случаи, защото е имало ръководители от официалното масонство, които са долавяли съществуването на скритата сила, като **Албанчели**, брунгсгуйския херцог, орлеанския херцог и други.

Албанчели изтъква, че щом усетил скритата зад официалното масонство сила и че повечето масони са лъгани, се оттеглил и в двете си по-горе споменати книги разкрил тайните, които научил.

Читателите, които искат да се уверят в това, което изнасяме за свръхложите и за тайните чинове на разложителното секретно масонство, могат да прочетат официалния масонски труд със заглавие „Енциклопедичен речник на масонството“ в три тома, с автори изпитания масон от 33 чин на шотландската догма **Лоренцо Фрау Арбинес**, почетен член на висшия съвет от 33 чин на много страни, и **Розенто Арус Ардериу**, който е бил голям учител на великата ложа в Каталония. Книгата е издадена от Васерик, второ аржентинско издание, изд. къща Киер, Буенос Айрес. Интересуващият ни пасаж е при думата „революция“ на стр. 393-411 във втори том на този голям труд на върховната масонска власт. Читателите могат да научат как чрез тайните свръхложи, чиито членове също са тайни, масонството влиза във връзка с братята от външното масонство, което не се занимава с политика и е вярно на управляващия режим. При същата дума на този важен труд революционерите, които са свалили царе и диктатури, се наричат деца на масонството, като авторите, които вече споменахме доказват, че то наистина е „дете на еврейството“, което тайно го ръководи.

Това обяснява защо много добронамерени към масонството изследователи като **Неста Уебстър** когато проучват английското и американското масонство стигат до заключението, че то не е нито революционно, нито прогресивно, както това в Европа, Латинска Америка и останалия свят. Болшинството английски и американски масони искрено потвърждават това.

Този факт се дължи на вече споменатите причини, че еврейският завоевателен механизъм в САЩ и Англия подкрепя и има интерес от управляващите там псевдодемокрации и затова избягва да създава

бунтове. На нереволуционното еврейство е естествено да съответства нереволуционно масонство. Но когато според еврейските планове дойде времето да бъдат смъкнати псевдомокрациите и да се заменят с комунистически диктатури, еврейската революционна машина ще смени нереволуционното масонство в САЩ и Англия със също толкова революционно както в останалия свят, въпреки че всяка масонска сила твърди, че е суверенна и независима от другите.

Един неоспорим масонски документ с неоспорима достоверност, който се отнася за Нюйоркската догма или царския дъб, казва: „Тази догма (Царският дъб) може да се смята за продължение на Моисеевия закон“⁴³.

Масонската ложа в Ню Йорк е най-важната в света, защото според Клавел тя разполага с 4/5 от масоните в света и господства над Британската империя и САЩ, където броят им надхвърля 5 милиона.

За повече сведения читателят може да прочете пасажите за „Царският дъб“ и „Догмата на Ню Йорк“ в посочената енциклопедия и в една масонска книга с призната стойност – „Речник на масонството“ от **Албърт Желатин Макий**, член на 33 чин на шотландската догма.

Моисеевият закон (за него говорихме в 1 гл. на тази книга) проповядва, че евреите са избрания народ на Бога и са предназначени да управляват другите народи, да им отнемат богатствата и да ги заробват. Когато най-големите държавници на САЩ и Англия приемат Моисеевия закон съзнателно, стават престъпни сътрудници на евреите в стремежа им за световно господство и в отнемането на богатствата на другите народи и тяхното заробване. По-късно те ще бъдат разстреляни, както стана с масоните в Русия и на други места, когато еврейството наложи над САЩ и Англия деспотичната си диктатура скрита под маската на комунизма.

Интересното е, че езическите масони държавници на САЩ и Англия станаха сътрудници в планове на евреите, когато предадоха Русия през 1917-1920 г., а след това и Източна Европа през 1945-1948 г., на комунистическите деспотични диктатури. Именно тези, които чрез сила заробиха народите с помощта на управляваните от евреите САЩ и Англия, са предатели и престъпници.

За да си мислят масоните от първите три чина на небесната или символичната догма, че са независими, тайната еврейска сила им дава свобода по повечето въпроси, които не са важни за нея, но упражнява цялото си влияние по другите за да бъде прието удобно

за нея решение. Например така тайните чиновци на свръхложите заплануваха катастрофата на Британската империя с престъпното съучастие на едно състоящо се от масони правителство. Те бяха във връзка с по-горните ложи без да знаят нищо за заплануваното от скритата еврейска сила още преди края на Втората световна война.

Много от така наречените либерални политически лидери на САЩ са закърмени с млякото на тези ложи, които в края на Втората световна война заплануваха бъдещата катастрофа на САЩ чрез постепенното предаване на отделните народи в ръцете на комунизма. В редиците на тези предатели се намират скрити евреи, които ръководят свръхложите и са тайни лидери.

Доколкото знам бунтовете и революциите организирани в различни страни, за да се въведат в тях псевдодемократични режими или комунистически диктатури, са организирани от свръхложите на САЩ и Англия, без почитаемите английски и американски масони да подозират това. Скритото еврейство практикува същото и в други държави, където иска да покаже масонството като невинно и благотворително пред патриотичните военни или политически режими, които има за цел да свалят от власт.

В останалия свят, където тайното еврейство контролира така наречените суверенни или независими масонски ложи, то използва допълнителна, но по-явна система чрез братски масонски организации, които в някои страни се наричат сестри. Тази система се състои в това, че в края на заседанието в ложата учителят казва: „Тъй като масонството не може да се занимава с политически теми, завършваме първото масонско заседание и започваме с братската или сестринската организация“, която понеже не е масонска може да се занимава с такива въпроси. Там понякога се разглеждат тайни въпроси според желанието на евреите.

Организирането на революции и преврати почти винаги се планира в свръхложите на тайните чиновци, макар че официалната масонска догма е враждебна на политиката и вярна на управляващия страната режим. Само когато една революция или преврат са много добре организирани, едва тогава биват поканвани да участват всички масони и най-вече военните с личен престиж. Братята от официалните масонски ложи, които са силно привързани към режима, не ги предупреждават. Събитието се държи в тайна най-много от царя или президента, дори и да са му дадени титли на велик учител на великия изток, на великата ложа или и титлата на велик

председател на висшия съвет на 33-ия чин на шотландската догма или същите титли на нийоркската, за да ги измамат. Тези глупаци преживяват същото, което навремето преживял орлеанския и по-късно шартърски херцог **Филип**, велик учител на великия изток. Така масонството и последователите му, които мислят че управляват, един ден биват изхвърляни и унищожавани.

Тук ще изложим няколко случая, при които скритото еврейство е използвало масонството.

Случаят с император Максимилиан Мексикански

Бенито Хуарес бе подпомогнат във военно отношение от империализма на САЩ, за да свали правителството на **Мигуел Миранон** и да се изкачи на президентския пост на Мексико. За да постигне това Хуарес продаде честта и суверенните права на страната в ръцете на САЩ чрез известната конвенция Маклейн-Окамро.

Заради заслугите на Хуарес към империализма на САЩ скритото еврейство и масонството фалшифицираха историята и се постараха да представят предателя като мексикански и световен геро̀.

Президентът Миранон подкупи много сенатори и вестници в САЩ и сенатът отхвърли по-горната конвенция. Но президентът на САЩ наруши законите на страната и с интервенцията на американския флот и войски Хуарес успя да стане президент на Мексико. Същевременно империалистическите сили в САЩ се стараеха да убедят сената да одобри предателската конвенция.

Поради тази причина голямото болшинство от народа на Мексико и добре информираните по въпросите на световната политика смятали, че е въпрос на време присъединяването на Мексико към САЩ. Сред американските патриоти бил и генерал **Хуан Непомучено Алмонте**, син на освободителя на Мексико **Хосе Мария Морелос и Павон**, който направлявал страната към съюзи с Европа, за да избегне присъединяването към САЩ. Избухването на гражданската война между северните и южните щати изглежда благоприятствало неговите планове. От своя страна императорът на Франция **Наполеон III** решил да не позволи да се извърши присъединяването и заявил, че ще го предотврати и ще направи от Мексико католическа държава с латински характер като Франция, която да е най-силната в Америка. Кореспонденцията на Алмонте и неговите привърженици с Наполеон III доказва, че именно поради

тази причина Франция се намесва в работите на Мексиканската империя.

Когато Наполеон III се обвързал с тази намеса, световното еврейство се обезпокоило, че ще пропаднат плановете му. Щом САЩ са лесна страна при лавирането в политическия сектор, тя трябвало да стане най-голямата сила на континента, а може би и в света, и това било не от обич към американския народ, а както доказват събитията, за да се използва огромната сила на държавата като инструмент за завладяване на другите страни. Това не можеше да се постигне с Мексико, поради испанския произход и силното антиеврейско чувство в кръвта на народа, който трудно се поддаваше на политически лавирания.

Когато световното еврейство разбрало, че установяването на Мексиканската империя с военната помощ на Франция е неизбежно, прибягнало към марионетното масонство като средство за унищожаване на империята и предприело следните мерки:

1. Погрижило се различни съветници и приятели на мексиканския генерал **Алмонте** и на Наполеон III да бъдат благосклонни към кандидатурата на масона и принц на шотландската догма, ерцхерцога **Максимилиан Хабсбургски**, който бил не само масон и либерал, но и глупак. Той приел предложението. Също така му била предложена помощта на международното масонство и той бил уверен, че по този начин животът на Мексиканската империя е осигурен. Надявал се на масонската помощ и влиянието на някои масони над Наполеон III и Алмонте.

Максимилиан попаднал в клопката и приел престола на Мексико. Но когато пристигнал в страната, където напълнил правителството си с либерални масони от шотландската догма, което искало и еврейството за да разбие империята, тогава Максимилиан научил неприятната новина, че Хуарес е подкрепен от друга масонска догма, която на свой ред била със седалище в Ню Йорк.

Тази машинация на тайната еврейска сила да създава съперничества между две и повече масонски ложи, и дори схизми в една и съща, е нещо много често срещано в историята и между другото има за цел да заблуди политическия режим, за да може да бъде разяден отвътре и преди всичко да се въведе корупция във въоръжените сили, като се даде една привидна помощ на дадено правителство. При това съперническата масонска фракция

организира бунт и революция с помощта на саботажни и с бездействието на лидерите на партиите, които се преструват, че са приятели на правителството. Така става възможно разложението на армията и правителството. Същата тактика бе приложена и при **Наполеон Бонапарт I** с въвеждането на антибонапартистки ложи.

2. В Мексико масоните от шотландската догма саботираха правителството на Максимилиан, като го подстрекаваха да изгони консервативните католически генерали, които биха могли да го подкрепят, и също така му предложиха да притисне католическото духовенство, което фактически крепеше империята. Те упражниха своето влияние и за да вземе със закъснение решението относно създаването на мексиканската императорска армия, която би разбила организираната в САЩ армия на Хуарес.

Същевременно международното еврейство организира вътре във Франция и по целия свят една кампания, чрез която настояваше френските войски да се оттеглят от Мексико. Подобна кампания бе организирана против патриотичните президенти **Джонсън** и **Никсън**, за да изтеглят войските на САЩ от Южен Виетнам и по този начин да се осигури победата на комунистите. Така еврейството подкрепяше до Втората световна война САЩ в стремежа им да се развият, за да може да използва силата им за своите цели. Сега, когато еврейството може да създава комунистически диктатури по целия свят, то е решило да саботира всеки опит на патриотичните президенти на страната да попречат на московския комунизъм. Също така то е решило да подготви почвата за пълната катастрофа на САЩ, когато му бъде удобно.

Щом Наполеон III бе блокиран от всички страни, реши да изтегли войските си от Мексико. В това време Максимилиан, който беше един удобен глупак, още не беше започнал както трябва организирането на армията, която трябваше да защитава империята.

В тези съдбоносни моменти масоните от шотландската догма, които съставляваха правителството на Максимилиан и му даваха престъпни съвети, постепенно го изоставиха и накрая го предадоха.

4. Когато Максимилиан бил заловен от войската, която САЩ подготвиха в полза на Хуарес, той заявил пред него, че е масон, но също така масонът Хуарес изпратил своя брат масон Фердинанд Максимилиан Хабсбургски колкото се може по-скоро пред отряда за екзекуции.

Смятам, че този е един много характерен пример, от който ясно

се вижда как работи масонството и заблуждава собствените си членове и всяко правителство, което тайната еврейска сила ръководи и се стреми да събори. От падането на Мексиканската империя и от неуспеха на френската намеса в Мексико се постигна само едно преимущество – империалистическите кръгове изоставиха идеята за възобновяване на конвенцията, по силата на която Хуарес унищожил независимостта на Мексико.

В дадени исторически моменти биват използвани високопоставени езически лидери, избирани от висшите кръгове в масонската йерархия. Разбира се това може да крие опасност за еврейството и затова то своевременно сменя тези масонски йерархии, които биха попречили на плановете му. По-долу ще споменем само три важни случая: на орлеанския и шартърски херцог на Франция **Филип Великолепни**, на испанския генерал **Прим**, и на освободителя от Южна Америка **Симон Боливар**.

Случаят с орлеанския и шартърски херцог

Когато тайните лидери на масонството успяха да наложат влиянието си над добрия, но глупав и абсолютен монарх на Франция крал **Людовик XVI** и го посветиха в своите тайни, те имаха навика да искат от него със законни средства, заради масонското братство, да сложи техни хора в правителството, а така също и във въоръжените сили, които по онова време бяха опората на короната. Това е една машинация, която се прилага по целия свят и държавниците попаднали в нея вече работят за своето самоунищожение. Когато Людовик попадна в този миши капан, той предаде в ръцете на врага двете най-големи опори на монархията.

За да осигури победата на революцията скритото еврейство предприело разцепване на тогавашната господстваща обществена класа, т.е. благородниците.

Масоните използвали умело славолубието на орлеанския херцог, братовчед на френския монарх, и го убедили, че щял да стане крал на Франция чрез тях след една революция, която щяла да детронира абсолютия монарх и да установи една конституционна демократична монархия. Масонските кръгове постъпили по този начин, защото Филип имал голямо влияние сред френските благородници и за да победи революцията трябвало да го спечелят на всяка цена.

Масонската кариера на орлеанския херцог е изпълнена с учу-

двадесет повишения. Скрытата еврейска сила решила да обедини всички френски догми в една, в така наречения Велик изток, и да даде възможност на херцога да им бъде глава на организацията. По този начин той бил избран на най-високия масонски чин и станал голям учител на Великия изток на Франция.

От този момент нататък, прахосвайки цялото си лично състояние, без да разбере Филип Орлеански играел играта на скритото еврейство, което в замяна на това подготвяло една революция напълно различна от онази, на която Филип се надявал, че ще бъде избраник.

В действителност скрити евреи като Робеспьер (потомък на немското еврейско семейство Рубинщайн, което векове преди това променило презимето си за да изглежда френско) казвали, че смятат революцията, която имала за задача да замени абсолютната монархия с демократична, само за нещо временно, с цел да привлекат на своя страна милиони необходими предатели. Те искали да унищожат всякаква монархия и да въведат демокрация, управлявана изключително от тайни еврейски сили, за да унищожат напълно стария режим.

За орлеанския херцог всичко изглеждало наред, докато били екзекутирани Людовик XVI и Мария Антоанета. Херцогът извършил престъплението да гласува в учредителното революционно въстание за убийството на двамата си братовчеди и помислил, че дошъл моментът да раздвижи всички масонски сили, които били присъединени към Великия изток на Франция. Той смятал, че учредителното събрание, което било най-голямото революционно правителство на Франция, щяло да го избере за конституционен крал след падането на абсолютната монархия и ще основе демократична монархия с нов крал – Филип.

Но тогава на големия учител се случило нещо неочаквано – повечето от масонските лидери, които го признавали и му се подчинявали, започнали да лъжат и да се групират около учредителното въстание, войската и полицията. Монархията била отменена и заменена с демокрация.

Орлеанският херцог бил много умен, политически далновиден и разбрал, че зад гърба на всички носители на чинове от всички масонски догми, както и зад Великия изток, съществува една скрита сила, която го управлява, но нейните цели не могат да се разберат

лесно. Филип знаел, че тази сила е проникнала от немската ложа основана от немския евреин от Бавария **Адам Вайсхаупт**, известен илюминат.

Последните изследвания по този въпрос доказват, че голямата скрита сила зад баварските илюминати е скритото еврейство, което ги е създало.

Ядосаният херцог изпратил циркуляр до всички почитаеми братя, в който ги информирал за съществуването на много тайна ложа, проникнала в редиците на масонството, която го отклонила от неговите цели. Като голям учител на Великия изток той наредил да се разтурят масонските ложи и масонството да се оттегли от политическата сцена.

Измаменият херцог видял как никой не се подчинил на заповедта за разтурване и повечето от онези, които дотогава се кълнели, че са верни на масонските си братя и на големия учител, продължили заговора за установяване на демокрация. Много от тях гласували в събранието орлеанския херцог, който наричал себе си Филип Великолепни, да бъде изпратен на гилотината и главата му била отсечена с явното и пълно единодушие на същите братя масони, които толкова пъти му били дали клетва за вярност и подчинение.

Случаят с генерал Прим

Испанските марани (скрити евреи) през гражданската война се бориха против патриотичните испански карлисти, които искаха установяване на монархия начело с **Карл Бурбонски**. Скрытите евреи и испанското масонство подкрепяха една конституционна и демократична монархия с **Изабела II**. За да имат на своя страна испанската армия те направиха генерал **Прим** голям учител на испанския Велик изток. От своя страна той напълни правителството, полицията и войската с масони, предимно скрити евреи.

Британското правителство оказа престъпна помощ на поддръжниците на **Изабела II**, които се контролираха от скритото еврейство и всичко показваше, че ще се стигне до една нова революция, която ще ликвидира конституционната монархия на **Изабела II** и ще установи демокрация начело с **Емилио Кастелар**. Испанските карлисти го обвиняваха, че е псевдоиспанец, псевдохристиянин и истински скрит евреин. Те познаваха еврейския проблем и настояваха за възстановяване на инквизицията. Испанското еврейство видя, че Великият изток начело с генерал

Прим, който беше помогнал толкова много за победата над патриотичните карлисти, вече беше пречка за установяване на демокрацията, защото беше верен на Изабела II и конституционната монархия.

В този случай скритото еврейство избра един ефикасен и бърз метод за смяна на генерал Прим. То използва групи от анархисти, последователи на великия езически революционер **Михаил Бакунин**. Една от тези групи бе наета да убие генерал Прим както се движел с колата си от палатата към мястото, където масоните от Великия изток го очаквали за обяд, устроен в негова чест.

Трябва да признаем колко умно е лавирало тайното еврейство, но това не значи, че ако една хиена е умна, трябва да я оставим да ни разкъса зверски. Скритите еврейски шпиони били изявени масони от обкръжението на генерал Прим. Те организираха един погребален масонски обед, като много добре знаеха обикновения маршрут на движение на жертвата и анархистите имаха на разположение всички данни, за да извършат убийството. Когато скритите евреи от висшия съвет на Великия изток научиха новината, протестираха лицемерно и оплакаха убития от анархизма голям учител.

Дотогава връзките между масонството и анархизма бяха неизвестни. Като преодоляваше слабите вълни на реакция скритото еврейство вече можеше да използва масоните от Великия изток за унищожаване на монархията и установяване на демократичен режим под свой контрол. Това беше едно от безбройните престъпления, които са извършени от скритите евреи и масонските правителства на Англия, защото точно оттам испанските революционери демократи, скрити евреи и масони получиха помощ.

В резултат от хаоса и катастрофата, до които доведоха Испания демократите, отново се появи традиционния антиеврейски карлизъм, който отмени демокрацията и позволи функционирането на инквизицията. Световното еврейство трепереше пред нейното възстановяване и се раздвижи във и вътре в Испания, за да успокои испанските демократи като върне масонската и либерална монархия в ръцете на **Алфонс XII**, син на Изабела II. Карлизмът загуби от привържениците на Алфонс XII поради подкрепата, която те отново получиха от Англия и други мощни сили на международното еврейство, което смяташе възстановяването на монархията в предишното положение за единствената алтернатива пред

абсолютната карлистка, т.е. патриотична монархия с антиеврейска ориентация, която може би щеше да въведе отново страшната инквизиция.

Еврейството използва революционната тактика в стратегията на отстъплението само като нещо временно, изчаквайки друг удобен случай за отменяне на монархията и установяване на псевдодемокрация, а ако е възможно и на една тоталитарна еврейска диктатура под маската на социализма или комунизма. Така Испания би била разкъсана на части като отмъщение за испанската инквизиция, която задържа на едно място цели три века опитите за световно еврейско господство.

Случаят с големия освободител Симон Боливар

Симон Боливар бил въведен в редиците на масонството в Лондон и пред „олтара на обещанията положил клетва за подчинение пред свещените правила за Свобода, Братство и Равенство, които бяха лозунг на Великата френска революция“. В Лондон генерал Миринда, който го въвел в масонската йерархия, успял да му осигури командването на революционните войски, които се готвели да започнат война във Венецуела.

Известно е, че еврейството се намесва в полза на независимостта не само на САЩ, но и на Латинска Америка, и на много други народи, които се появили през 20 век след разрушаването на колониалните империи. Във всички тия и много други случаи се използва масонството, което помогна за три века да бъде унищожен врагът на еврейството – Испанската империя, – а към края на Втората световна война измами най-добрия си съюзник – Англия – и унищожи империята с помощта на масонското правителство. Но дали тайната еврейска сила и управляването от нея масонство направиха това за благо на народите, които станаха независими с помощта на тайни схеми?

Фактите доказват обратното. Евреите насърчаваха желанието на тези народи за независимост с цел да бъде сменен само господарят им и да им бъде наложена по-трайната окупация на еврейския империализъм. За постигането на тази цел винаги са използвали псевдодемокрациите, тайно управлявани от еврейството, както и социализма или комунизма.

Поради тази причина щом една нация придобие независимостта си, тайната еврейска сила и нейните пипала започват борба до смърт

с независимите патриоти, за да издърпат от ръцете им правителството и да го вземат в свои или да го поставят под свой контрол. По този начин колонията, която тъкмо е станала независима, отново бива заробвана.

Случаят със САЩ е много очебиен. Истината е, че еврейството и масонството помогнаха на САЩ да извоюва независимостта си от Англия, защото крал Джордж III отхвърли опекунството на скритата еврейска сила и постави едно истинско английско правителство. Също така истина е, че през последните десетилетия същата тази сила окупира великата североамериканска нация и я превърна в еврейска колония.

Този жест на независимост и патриотизъм на крал Джордж III струва една смъртоносна война, обявена от еврейството и марионетните му органи. Извършеното от Джордж III стана причина в продължение на доста десетилетия Англия да бъде център на контрареволуции. Така беше докато тази патриотична и независима Англия падна във веригите на евреите след революцията от 1830 г., когато големият английски патриот лорд Уелингтън бе сменен с правителствен кабинет начело с евреина Дизраели. Такъв е резултатът за целия свят от подлата революция през 1830 г., която използва фалшивите лаври на демокрацията и свободата – нещо обикновено за евреите, които ги захвърлят при първия удобен случай на бунището.

Едва старите колонии в Южна Америка придобили независимостта си и Боливар и други истински патриоти забелязали мощта на скритата сила, и въвел в Колумбия закон, чрез който били разтурени всички тайни общества. Законът бил насочен най-вече против масонството, което било единственото тайно общество в младата държава, и нареждал да бъдат затворени всички масонски храмове и ложи.

Този закон от 1828 г. между другото гласи: „По причина на неотдавнашния опит в Колумбия и други страни, понеже тези общества са способни да организират политически бунтове, нарушаващи реда и общественото спокойствие, и крият домогванията си под булото на абсолютна тайна, и понеже практически доказват, че не са нито добри, нито полезни за обществото... заповядвам: всички тайни организации и братства в Колумбия да се разтурят независимо под какво име са те“. Боливар казал относно нелегалното масонство:

„намерих там много лъжци и още повече луди, които ги подиграват“⁴⁴.

Явно по време на престоя си в масонството Боливар е разбрал, че то се състои от две категории хора: едно болшинство от полезни идиоти и едно малцинство от мошеници.

Вярваме, че тази ценна декларация на Боливар и решението му да обяви за незаконно масонството са уроци, които би трябвало да вземат предвид патриотичните политически и военни правителства на Латинска Америка. Когато позволяват на масонството да работи в страните им или са съставна част от него, с това те подготвят самоубийството си и унищожаването на големите патриотични идеали, на които служат.

След едно внимателно проучване на събитията по времето на Боливар остава смешна машинацията, която използват масоните за привличане на лекомислени хора в организацията си, че щом освободителят Боливар бил член на масонството това било доказателство, че то е добро за Латинска Америка.

Такива масонски машинации заблуждават мнозина поради фалшивото представяне на историята на различни страни, които евреите управляват от 15 век насам. Въпреки че средновековните летописи постоянно разказват как евреите подготвят революционни движения против господстващата класа, в последните векове евреите са монополизирани фалшивото представяне на историята и ценни писмени доказателства са унищожени или почти премахнати. Същевременно където имат възможност убиват истинските герои на народите и след това ги представят като предатели.

Обратно, големите скрити еврейски предатели и техните марионетки биват представяни като герои в историческите съчинения, отпечатвани под влиянието на тайната сила, точно както Хуарес в Мексико и много други национални герои, конструирани от еврейските лъжи и фалшификации. Те насърчават преправянето на историите, с които се просвещават народите и кривият истинския им най-опасен враг – еврейският империализъм и марионетните му държави, организации и учреждения разпръснати по целия свят.

Интелектуалците са пренебрегнали истинското изследване на историята на страните си, което би ги спасило от лъжите, митовете, фалшивите герои и предателите, които еврейството нарича истински герои.

За освобождаването на народите от господството на еврейския

империализъм е необходимо способни историци да поправят фалшификациите и неточностите, с които са пълни книгите по история на страните им. Това се отнася най-много за учебниците по история, по които учат децата и младежите ни в училищата и университетите⁵.

Единственият начин да се освободи дадена нация от еврейското господство и да не е зависима е да се отворят очите на военните чрез разпространяване на тази и други подобни книги. Всяка нация може да придобие и запази независимостта си от домогванията на евреите чрез създаване на тайни патриотични общества, които да са в състояние да победят еврейските, да спечелят надмощие над тях по какъвто и да било начин, и да увлекат на своя страна политическите организации, на които симпатизира болшинството от народа и преди всичко младежта. Тези тайни патриотични организации трябва да се хвърлят в жестока битка за независимостта на нацията си.

¹ Съветваме читателите, които желаят да проучат въпроса по-дълбоко, да прочетат аргументираната книга на **Леон дьо Понсен** „Тайните сили на революцията, масонството и еврейството“ на френски, английски или испански; „Еврейско-масонската опасност“ от **Мариано Куевас**, френско издание. Също петия том на „Историята на мексиканската църква“ от пастор **Мариано Куевас**, който засяга въпроса за отстраняването на мексиканският император Итурбиде от войската, която самият той организираше до голяма степен и ръководеше.

² Можете да прочетете в „Скритата сила против Франция“ и в „Еврейската конспирация против християнския свят“ от френския писател **Копин Албанчели** в което и да било парижко издание.

³ „Енциклопедичен речник на свободното масонство“. Автори са **Лоренцо Фрау Абринес**, посветен в 33 чин на шотландската догма, почетен член на различни съвети от 33 чин по света; и **Розенто Арус Ардериу**, голям учител на голямата районна ложа Каталония – Балеарик. Киер, Буенос Айрес, 1962 г., стр. 351-355.

⁴ За повече сведения читателите може да прочетат книгата на **Алберто П. Триана** „Историята на трите точки“, 3 изд., Буенос Айрес, стр. 44-45.

⁵ За повече данни читателите могат да използват неопровержи-

мите доказателства от: свещеник **Никола Сера и Кауса**, „Евреи и масонство“, изд. Рестаурадор, Буенос Айрес, 1950 г.; „Масони и пацифисти“ от свещеник **Хуан Тускетс**, изд. Антисектариас, Бургос, Испания, 1939 г.; „Видимата тъмнина. Апокалипсис и тълкуване на масонството“ от **Уолтър Хана**, което и да било английско издание на издателски къщи Би. И. Пи. енд Бритънс Пъблишинг Ко, Беамин Хауз. „Символите в масонството“ от монсиньор **Леон Мърен**, архиепископ на Порт Луи, което и да било издание на френски и на издателска къща „Хок“, Мадрид, 1957 г. **Леон дьо Понсен**, „Диктатурата на тайната сила на масонството съгласно секретните му документи“, което и да е френско издание, Париж. „Християнството и масонството“, изд. Орд Франсез, Париж, 1969 г., „Комунизмът в Унгария“ от **Едуардо Комин Коломер**, Мадрид, 1940 г. В този труд с неоспорими документи се доказва как еврейството с помощта на масонството доведе Унгария до комунистическата диктатура след Първата световна война като закриляше отрицателите на демокрацията и свободата. Адмирал Хорти освободи по-късно Унгария от комунизма и забрани масонството в тази страна, която щеше да остане свободна, ако Рузвелт след Втората световна война не бе предал Унгария на СССР. От същия писател: „Какво дължи Испания на масонството“, Национална издателска къща, Мадрид, 1956 г.; „Сатаната и съдружие“ от **Пабло Розен**, виден масон, член на Върховния съвет в 33 степен на шотландската догма, Буенос Айрес, 1947 г.; „Разбулване тайните на масонството“ от архиепископа на Сантяго и примат на Чили **Каро и Родригес**, изд. Дифузион, Уругвай, Сантяго и Буенос Айрес, което и да е издание. „Философията на масонството“ от монсиньор **Леон Мърен**, архиепископ на Порт Луи, в което и да било издание на френски или испански. „Между масоните и марксистите“ от **Е. Ферари Билиоч**. „Признания на един член масон от съвета на 18 степен на шотландската догма“, испански издания. „Масонско и антихристиянско движение“ от **Е. Кахил**, Дъблин, Ирландия, изд. М.Х. Жил енд сън. „История на тайните дружества и специално на масонството“ от **Винсент де ла Фунте**, Пренса католика, Барселона, Испания, 3 тома. „Империализъм и масонство“ от свещеник **Верхилио Филипо**, издание Сан Хозе, Буенос Айрес, и мн. др.

Петър Ланин

ЦЪРКВАТА И МАСОНСТВОТО

Още от първите векове на своето съществуване християнството се сблъскало с ожесточената съпротива на юдаизма. Първите опити за неговото унищожение – както винаги с чужди ръце – са били доноси до римските власти за опасни еретици, уж че не признаващи властта на цезаря и пиетси, при обряда на причастие човешка кръв. Въпреки, че в миналото за развлечение на църковата тълпа стотици, а после хиляди били разпънати, изгорени и разкъсани от зверове, не сполучили да унищожат новата вяра.

Когато към VII век християнството се разпространило по целия Близък Изток, против него бил хвърлен ислямът. Съвременните френски ислямисти Жозеф Бартюел, Жабриел Тери смятат автор на исляма главния равин на Мека, обърнал езичника Мохамед (неговата майка била еврейка) в юдаизма и му съчинил Корана, приравнен към примитивните религиозни представи на полуварварското население. Официалната версия гласи, че Коранът е бил продиктуван на Мохамед от архангел Гавриил; но даже ако повярваме, че архангелът не е имал по-важни дела, Мохамед нищо не е можел да запише, защото е бил неграмотен. Явно голяма роля са играли парите – цялата търговия е била в еврейски ръце – и мохамеданството с удивителна бързина се разпространило по целия Изток. Араби християни са били насилствено обърнати в новата вяра или избребени – също с чужди ръце, но сега вече с голям успех. Закрепвайки се на североафриканското крайбрежие, ислямът атакувал християнска Европа. Еврейският шпионаж изиграл решаваща роля при първото нахлуване в Испания през 711 година и маврите успели да завоеват грамадна територия с отряд само от 5000 конници: завземайки градове, те предоставяли управлението на евреите и можели да се движат в пълен състав по-напред, без да оставят гарнизони. Осемстотин годишното арабско иго в Испания било, фактически, еврейско: не без основание еврейските историци до ден днешен наричат епохата Сефарад – еврейското название на Испания – „златният век“ на своята нация.

Едва в новото хилядолетие закрепнала Европа успяла да почне контранастъпление. Разгарът на борбата на кръста с полумесеца се оказват XI-XIII векове – епоха на необичаен религиозен подем в Западна Европа, намерил израз в седемте кръстоносни похода за

отвоюване на Светата Земя и Гроба Господен. По това време Близкият Изток е бил завоюван от селджуците – варварско племе от тюркски произход, дошли от Тюркестан, вероятно изолирани в хазарското царство и после приели исляма. В Европа са били известни под названието „сарацини“.

Силите на противниците са били, приблизително равни: мюсюлманите толкова превъзхождали числено кръстоносците, колкото им отстъпвали във военното изкуство. Главната им слабост била неумението да се сражават в пехотен строй. Ордите от полутопи конници без седла и стремена, въоръжени с криви саби и ятагани, се разбивали в стената от оковани в ризници рицари и била разстрелвана в упор от въоръжените с лъкове и арбалети рицари, оцелелите се разлитали на четири страни. Зад рицарите вървяла пехота в ризници и шлемове, издържачи не един сабен удар и умееща да се закрепя на позиции.

Четири години след началото на първия кръстоносен поход бил щурмуван и превзет Йерусалим (1099). При приближаването на кръстоносците евреите, с позволение на мюсюлманските власти, изклали всички християни начело с патриарха. Обаче след превземането на града събрали в синагогата евреите и ги изгорили заедно с нея: това не забравя да го спомене нито един еврейски историк, предпочитайки да не се разпростира за причините на погрома.

Перспективата за завоюване на Африка и Близкия Изток от християните поставило под заплаха всичко постигнато до този момент, и „князете в изгнание“ (еврейското правителство), заседаващо в Кордова, започнали диверсия в тила на кръстоносците. Съвсем неслучайно периодът на религиозен подем в християнска Европа (XI-XIII в.) съвпада с разцвета на антихристиянските ереси. Всичките катарци, валденци, албигойци, са „юдействащи“ по характер и са възникнали в южна Франция и северна Испания, където имало много еврейски заселници. Там евреите управлявали благодарение на своята сплотеност, пари и нехайството на светските власти.

Еврейските историци не само признават, но даже подчертават решаващото влияние на юдаизма в южнофренските ереси¹. „Вторият фронт“ в Европа оттеглил не малко сили от Изтока: против албигойците се наложило да се изпраща кръстоносен поход.

След разгрома на ереста граф Раймонд Тулузки и 13 негови барона, голи до кръста, се каяли за греховете си на ешафода, обеща-

вайки да поправят вината си (12 юни 1209): едно от задълженията им било да уволнят всички евреи и да не ги допускат занаят пред в управлението.

Диверсията в тила се съпътствала с удар в самото сърце на християнското контрагосподство чрез разлагане на рицарския орден на тамплиери или „храмовници“. Този орден бил основан през 1119 година от деветима френски рицари, като първата във военната история служба в тила по снабдяване и със санитарно осигуряване на всеки военен театър. Встъпващите в ордена принасяли обед за целомъдрие, послушание и безсребърничество. Крал Бодуен Йерусалимски им отделил място покрай Гроба Господен на територията на бившия Соломонов храм, разрушен от римляните в 70 г. след Рождество Христово – от където произлязло латинското наименование на ордена: *Pauperes Commilitones Chisti Tempique Salomonici*, т.е. бедните Христови съратници от Соломоновия храм. На печата на ордена били изобразени двама рицари, яздещи на един кон: собствен кон било повече от това, което им се позволявало да имат.

Тамплиерите неизбежно се сблъскват с евреите при снабдяване и обслужване на кръстоносците и поклонниците. Отчайващо било да им бъдат конкуренти в чужда страна, трябвало да си сътрудничат. Помощта от тях не е била даром и това станало начало на края на ордена.

Чрез евреите храмовниците влезли във връзка със загадъчната секта на „асасините“, в ръководството на която някои историци виждат остатъци и потомци на евреи, минали в нелегалност след разгрома на Юдея от римляните. Тази секта воювала и с мюсюлманите, и с кръстоносците, нейните агенти били навсякъде, политическите им цели – неясни, а методите на действия – убийства, за които изпращали упоени с хашиш младежи. „Асасин“ произхожда от „хашишин“, на френски „*assasin*“ и до този ден означава просто „убиец“. От тях тамплиерите приели, характерната от тези времена за всички тайни общества система от степени на посвещение, при което целите, откривани на по-висшите от тях, имали малко общо с това, което се казвало на по-низшите.

Сътрудничеството с евреите – не само на Изток, но и в цяла Европа – донесло очакваните плодове: най-скоро „бедният“ орден се превърнал в най-богатия банкерски дом. Във Франция е имал към 2

000 комендатури, повече от 9000 укрепени замъци и не по-малко от 2 млн. хектара земевладения: в Париж орденът имал без малко половината град. Папите и кралете са им били задължени. Когато Людвиг IX Свети бил пленен през 1250 година от сарацините, за него поискали чудовищния за онези времена откуп от 25 000 златни ливри; нито една държава в тогавашна Европа не могла да събере такава сума в нужния срок. Кралският сенешал се обърнал към ковчежника на храмовниците – даже не в техния парижки център замъкът Тампъл, а в Акър, на другия край на света: за пред хората ковчежникът се попазарил и извадил нужната сума в наличност².

На фронтовете дейността на ордена била злодейска. В 1148 г. Дамаск паднал, поради измяна на тамплиерите, а скрилия се при тях египетски християнски принц бил даден на враговете за 60000 жълтици и затова през 1166 г. дванадесет храмовници били обесени за предаването на сарацините на крепостта до Йордан. В 1187 година султан Саладин успял да превземе Йерусалим, като за поражението му не малка вина имал орденът. Отчитайки тясно сътрудничеството с еврейството в Европа, където той разполагал с постоянно мобилизирана армия от 30000 рицари, съсредоточил в себе си несметни богатства, трудно е да се каже в какво би се проявила дейността на тази държава в държавата.

През 1305 г. в Арагон някой си Есте дьо Флуаран очаквал екзекуция за криминално престъпление. Той заедно лежал с един друг осъден на смърт бивш тамплиер и двамата се изповядали един на друг. Рицарят разказал, за това което е знаел и за това в което е участвал сам като член на ордена: отричането от Христос и оскверняването на разпятието при приемането на новите членове, педерастията и сатанизма във вид на поклонение пред отвратителната глава на полукозел-получовек на име Бафомет. Флуаран дал ход на делото и се добрал до крал Яков II Арагонски, който го е освободил от наказанието, наградил го и го препратил в Париж при краля на Франция. Филип IV Красиви, разполагайки с аналогични данни от други места, изпратил в различни комендатури на храмовници 12 млади дворяни, заповядвайки им да встъпят в ордена и да му докладват за всичко видяно и чуто. Сведенията на Флуаран се потвърдили и кралят разпратил на губернаторите запечатани пакети със заповед да ги отворят в определения ден и да действат според инструкциите. Рано сутринта на 13 септември 1307

година в цяла Франция били арестувани около 300 висши чиновници на ордена. Следствието се проточило почти 7 години, завършвайки с разгром на ордена и екзекуция на неговото ръководство.

Интересното е и до наши дни „заинтересувани кръгове“ твърдят, че унищожавайки ордена, кралят присвоил богатствата му и, признанията на арестуваните са били получени чрез мъчения. И едното и другото са празни приказки: в частност, хазната на тамплиерите безследно изчезнала и следователно кралят не е могъл да се възползва от нея. Що се отнася до мъченията, то инквизицията ги е използвала по изключение, за да ги застави да признаят изобличените вече престъпници: по каноническо право осъждането не можело да се стане без признание на вината. Това се отнася не само до тамплиерите, но и например, за процесите на „мараните“, т.е. лъжехристияните, тайно изповядващи юдаизма, както и за многобройните дела в средните векове по обвинения в ритуални убийства на християнски деца.

Всички материали по процеса на тамплиерите са се запазили и недостатъци в признанията няма: много рицари явно са били радостни да очистят съвестта си от греха. Гросмайсторът на ордена Жак дьо Моле (Jacques de Molay), под натиск на уликите без всякакви мъчения е признал и отричането от Христос, и гаврата над разпятието, а след няколко дни отричане признал и педерастията, към която принуждавали рицарската младеж: циничното „оправдание“ било, че обетът за целомъдрие се разпространявал само за отношенията със жените. Капеланът на ордена, шотландецът Джон де Стокс (John de Stokes) дал показания, че веднъж гросмайсторът го попитал какво изобразява разпятието; а на неговия отговор, че това е Христос, отдаващ живота си на кръста за спасение на човечеството, той чул: „Ти говориш неистина, това е син на подозрителна жена и лъжлив пророк, екзекутиран за това, че той се е представял за син Божи“³. Това е дословно повторение, на каквото се говори за Христос в Талмуда.

Ръководството на тамплиерите било застрашено само от доживотен затвор и на 18 март 1314 г. Жак дьо Моле и тримата „визитатори“ на ордена трябвало публично да се покаят за греховете си. Неочаквано, всичките четирима се отказали от показанията си, наричайки обвиненията против ордена лъжливи. С това те осъждали себе си на екзекутиране, като отново паднали в ерес („relapsi“) и без

задулисен натиск поведението им представлява още по-необяснимо, понеже с нищо не можели вече да помогнат на ордена: две години преди края на процеса той бил предаден на анатема и забранен с папска була. Историците разгадават вътре в ордена на втора, скрита йерархия, стояща над неговите официални представители. Вечерта на същия този ден, всичките четирима били изгорени. От високото на кладата Жак дьо Моле прокълел папата и краля, „обещавайки за първия смърт в течение на четиридесет дни, а на втория – в същата година“. Папа Климент V умира на 37-мия ден в мъчения, явно от отрова: смъртта на краля последвала през ноември от паралич, или от падане от кон, или може би от отравяне. Със също толкова мъчителна смърт заплатил ръководещият следствието кралски канцлер Гиъом дьо Ноаре; ковчезникът и съуправител Ангеран дьо Марини бил оклеветен следващата година и завършил живота си на бесилката. С по-древните се справили просто: Флуаран заклали, а двамата други обесили.

Серията неочаквани смъртове на всички причастни към процеса, разбира се не била случайна. Медицината в тази епоха не съществувала, а знахарството пък било монопол на евреите, което научили от арабите. Списъците на евреите хуманитарни медици при великите от целия свят, биха напълнили цяла книга, а животът на техните пациенти бил толкова много в ръцете им, че не е имало никакви възможности да се докаже престъпление при липсата на съдебна медицина и криминалистика. Историята разполага по този повод с интересен документ от малко по-късно време: в отговор на жалбите на Арлските (Южна Франция) евреи от притесненията, юдейския „княз в изгнание“ (преместил се тогава от Кордова в Константинопол) написал в циркулярно послание до еврейските общини из Европа следното:

„...Пък що се отнася до покушенията на вашия живот, то правете децата си лекари и аптекари, за да могат да лишават от живот християните“.

Това съвсем не обичайно разбиране на професията на лекаря датира от 21 число на еврейския месец Кислев (ноември-декември) 1489 г и е подписано с инициалите „княз на евреите в Константинопол“⁴.

Изчезването на хазната показва, че скритото ръководство на ордена е било предупредено и успяло на време да вземе мерки. Ако

хазната просто са я скрили, тя рано или късно щеше да се намери: нейното изчезване свидетелствува за наличието на разгънат финансов апарат, способен да укрие всякакви суми. Такъв апарат в тази епоха е имало само евреиството.

Покрай хазната, не могла да се намери, въпреки усилените търсения, също и главата на „Бафомет“, за съществуването на която, давали показния десетки арестувани. Известно е, че тази най-ранна „светиня“ на масонството в днешно време се намира в тайния храм на масонския „Върховен съвет на света“ в град Чарлстън, щат Южна Каролина, САЩ – уж заедно с черепа и пепелта на Жак дьо Моле.

Да завършим тамплиерската епопея с това, че племенникът на Жак дьо Моле, Жан дьо Лонгви (Longwy), възглави преминалия в нелегалност орден, заклевайки се да отмъсти на монархиите и папството. Тайните grosмайстори на ордена са известни по имена чак до XVIII век, когато тази организация се разтопила в масонството в неговата съвременна форма.

На историка трудно ще прескочи очебийният факт, как блестящата до този момент във всяко едно отношение история на Франция се сменя със столетие на войни, вътрешни раздори и разорения. И тримата сина на Филип Красиви не царували заедно повече от 14 години; през 1328 г. династия на Капетингите, която създаде Франция прекратила съществуването си. Англия предявила права към френския престол и в стогодишната война врагът превзел Париж, при което единият от кралете на Франция (от новата династия Валуа) умира като пленник в Лондон. Цветът на френското рицарство загива в пораженията при Креси (1346), Поатие (1356) и Арженкур (1415), страната била разорена от междуособните войни на херцозите, метежите на търговците и занаятчиите в Париж, и селските въстания („жакерии“).

Необходимо било чудо, за да спаси Франция. Мечът в слабата ръка на неграмотна селска девойка възкресил рицарския дух в нацията, върнал короната на краля и изгонил чужденците от страната. 24 години след подвига на Жана Д'Арк при Орлеан (1429), въпреки предателството и нейната смърт на кладата в Руан (1430), страната отново било обединена под френската корона.

Тежко изпитание за християнска Европа станала епохата на духовен и политически разкол, влязла в историята под името реформация. Тя е свързана преди всичко с името на августинския

монах и богослов от Саксония Мартин Лутер, обаче той далече не е бил единствения „реформатор“ и даже не е най-главния – зад него и заедно с него стояли и действували по-значителни сили и хора, в ръцете на които той бил само марионетка.

Всички реформаторски ереси, уж насочени към „подобряване“ на християнската църква, са били „юдействащи“, т.е. превъзнасяли Ветхийт Завет в ущърб на християнското Евангелие, обръщали са се към еврейското духовно наследство (Талмуд, Кабала) и стигали до пропаганда на еврейските закони и събраните в Талмуда правила на еврейското общезитие; понякога поразяващи с варварската си безмисленост; за всички „реформатори“ също е характерно и тясното общуване с еврейството. Цитираният от нас Нюмен вижда в реформацията пряко продължение на „юдействащите“ ереси на катарите, валденсите и албигойците: „Импулсът на метежа е бил присаден из други страни“, защото „тези сили, които достигнали своя апогей в протестантската реформация през XV и XVI векове, са били задвижени през XI, XII и XIII столетия, прокарвайки път на големите ереси вътре в християнството, разделящи единната до тогава църква на враждуващи лагери“⁵. Авторът не скрива що за „сили“ са били тези: „Реформаторите поддържали лични връзки с еврейските активисти и еврейските общини в своите страни; еврейските организации активно и открито участвали във възникването и разпространяването на движенията“⁶. С такива свидетелства е пълна книгата на Нюмен, доколкото юдейският автор вижда в духовния разкол на Европа похвално „постижение“ и е радостен да приписва на евреите участие в него.

Функцията на апарат за връзка и пропаганда изпълнявало тайното общество на „розенкройцерите“ – непосредствени предшественици на масонството. Лутер членувал в него и без да принадлежи към дворянството, си измислил герб с роза и кръст на рицарски щит – символи на розенкройцерството. В книгата „Зохар“ от еврейската Кабала (юдейската философия, в отличие от талмудическата практика) четем още на първа страница, че розата е символ на еврейското господство над християнството.

В сянка действували по-опасните лица. Близкият приятел и съветник на Лутер Меланхтон полагал ревностни усилия за „поюдейчване“ на християнската вяра и виждал идеала не в Христос, а в Моисей⁷. Неговият подпис стои под т. нар. „Кьолнска харта“ от

1535 г., която може да се счита за първия документ на съвременното масонство. От тази „харта“ става ясно, че най-късно в началото на XIV век – разгромът на тамплиерите бил в 1314 г. – в Европа активно действувала разгъната нелегална организация с мистична доктрина, съчетаваща вавилонското манихейство (ерес от III в. за „съществуването“ на добро и зло, Бога и сатаната) с еврейската Кабала. Целта на организацията била разлагането на християнската религия и основаната от нея държавност, и установяване на „универсална“ религия, обединяваща всички вярвания, от езичеството до луциферството (култ към сатаната). Не е безинтересно да се отбележи, че тази „харта“ се пазела в еврейската „майка-ложа“ в Амстердам, основана, както се потвърждава в този същия документ, в 1519 г.

За всичко това Мартин Лутер изглежда е нямал понятие и е питал илюзии относно обръщането на евреите в „подобреното“ от него християнство. Талмудистите били на друго мнение: „...Евреите виждали в реформацията знак за скорошното идване на техния Месия“. Не е чудно, че „в епохата на реформацията евреите с голям интерес се отнасяли към „протестантската литература“ и „разпространявали трудовете на Лутер чак до Палестина“, докато в същото време „амстердамските марани разпространявали писанията на Лутер в Испания, с цел да сломят господството на католичеството“⁴⁸. Просветлението дошло и до Лутер, макар и със закъснение: „В годините 1523-1536 на него постепенно му станало ясно, че мечтата му за обръщане на евреите била обречена на неуспех: за свой ужас той разбрал, че вместо да приемат християнството евреите превеждат християни в своята вяра, особено с помощта на движението на „съботяните от Моравия“⁴⁹. Илюзиите му окончателно се разпръснали, когато при него във Витенберг, където той бил ректор на университета, дошли трима евреи – Шмаря, Шломо и Лев (тогава евреите нямали фамилии) – и, изказвайки удовлетворението си от това, че християните вече толкова усилено се ползват от еврейската мъдрост, изразили надежда, че в резултат на реформацията всички християни ще преминат в юдаизма“. Лутер бил смаян; започвайки с трактата „Затова, че Иисус Христос е бил роден от евреите“ (1523), той завършил с трактата „За евреите и техните лъжи“ (1546), в който изисква, ако евреите сами не изгорят Талмуда, да бъдат изгорени заедно с техните книги.

Обаче да се свири отбой било късно. Реформацията запалила в

новото столетие ереси, метежи, войни, революции, в които християните един друг се убивали за забавление на общия враг. Холандската революция (1630) била удар по ненавистната на евреите Испания. Тридесет годишната война (1618-1648) заляла Европа с кръв, с което намалила само населението на Германия, по едни данни с 2/3, а според други с 9/10. На континента не приключило клането между протестанти и католици, когато в Англия пламнала отдавна подготвяната революция, в която както идейните предпоставки, така и изворите на финансиране ѝ са напълно ясни.

Вехтозаветната идеология е вдъхновявала не само вожда на революцията, Оливър Кромвел и съвременния му поет Милтън, в чийто епоса „Загубеният рай“ – сатаната (луцифер) изглежда далеч победителен, отколкото Господ Бог, но и всичките безбройни секти, на които веднага се разцепил протестантизма. Освен идеология, обаче за всяка революция са нужни пари. Главният равин на Амстердам Манасия бен Израел ги дал на Кромвел, а съответната услуга трябвало да бъде завръщането на евреите в Англия, от където ги изгонил още в 1290 г. Преписката на равина с Кромвел се пазела в една от холандските синагоги (в Мюлхайм) и била публикувана през 1921 г. Указанията от Холандия, датирани от 16 юни 1647 г., преписват убийството на краля Крал I (1649), връщане на евреите в Англия (1656) и „Славната революция“ (Glorius Revolution, 1688), заменила католическата династия на Стюартите с холандско-масонската клика на Орлеанските принцове, които превърнали Англия в опорен пункт на международния капитал, държава действаща уж за националните, а пък в действителност за интернационалните еврейски интереси. Както резонно отбелязва Дъглас Рид („Спорът за Сион“): „Отговорът на въпроса, кой победил в борбата на Кромвел със Стюартите, гласи: евреите“.

От само себе си се разбира, че и последният акт от английската драма, 30 г. след смъртта на Кромвел, бил платен от този същия портфейл. За експедицията в Англия на Вилхелм III Орлеански хагският еврейин Исаак Лопес Суасо, потомък на испанските „марани“ извадил грамадната за тези времена сума от 2 милиона крони¹⁰. Не малка част от тези пари се оказали у Джон Чърчил, командващият армията на крал Яков II Стюарт, изпратен срещу холандците: вместо да атакува противника, бъдещият херцог Малборо преминал на неговата страна. В биографията на своя

прадядо Уинстън Чърчил предпочита да не се спира на този епизод.

Превръщането на Англия в център на международното масонство и базата на еврейския капитал създавало условия за осъществяването на отдавна замисленото отмъщение на Испания за изгонването на евреите през 1492 година. Макар, че в цяла Европа да не е имало страна, от която това племе да не е било гонено по няколко пъти през последното хилядолетие, но в Испания, както вече отбелязахме, с еврейското господство било напълно приключено и неговата загуба била особено чувствителна. Фактически 800 години еврейството владеело християнска страна, която преминала в нелегалност, понеже мюсюлманските завоеватели му предали да управлява и главното, да се разпорежда с данъчните облагания. Обаче в тази половина на Пиринейския полуостров, която маврите не успели да покорят, юдейството си създадо привилегировано положение, използвайки трик неизвестен дотогава в световната история: привидно преминаване в чуждата вяра с цел завладяване управлението на страната, което Талмуда не само разрешава, но и препоръчва, ако това е от полза за еврейството. Професорът по еврейска история в Оксфорд Сесил Рот пише:

„Към края на XIV столетие в Испания за евреите се създадо съвършено ново положение. Наред с евреите, които открито изповядвали юдаизма съществували многобройни покръстени, наброяващи към неколкостотин хиляди... Мнозинството от тях... си оставали евреи каквито си били винаги. Външно живеели като християни. Своите деца носили за кръщение в църква, но връщайки се в къщи бързали да измият следите от тази церемония... Те основавали общества с външно християнски цели и под покровителството на католически светии, но само като прикритие за своите ритуали... Социалното и икономическо преуспяване на новообърнатите и техните потомци е било феноменално. Правосъдието, администрацията, армията, университетите, даже самата църква били наводнени от новообърнатите с повече или по-малко съмнителна искреност... Те без малко напълно щели да господствували в Испания. Най-богатите се сродили с висшата аристокрация... В течение на не много поколения в Арагон не останала почти нито една аристократична фамилия, започвайки от кралския дом, която да не е била зацапана с еврейска кръв (free from the taint of Jewish blood). Почти всички важни длъжности при двора били заети от покръстените или от техните деца... Такова е

било положението и в Кастилия“¹¹.

Както винаги е става в тяхната история, евреите прекалили. Мараните се разпространило до размерите на национална катастрофа и затова инквизицията била създадена на първо място за борба с него. Народът ненавиждал мараните повече от чумата. Кастилия, Леон и Арагон се намирали в навечерието на всенародния погром, при който не биха си почудили нито дворянството, нито кралската власт.

„На 30 март 1492 г. в завоюваната от маврите Алхамбра испанската кралска двойка (Фердинанд и Изабела Католически) декретирани изгонването на всички евреи от всички свои владения – най-голямата еврейска катастрофа в средновековна Европа“¹².

Те се преселили с целия си капитал отвъд пределите на Пиринейския полуостров (от Португалия ги изгонили в 1496 г.), предимно в Холандия и поголовно се върнали към своята същинска вяра, след което бившите марани започнали против Испания ожесточена война в световен мащаб. Изявеният съвременен испански историк Хулио Каро Бароха свидетелствува:

„Те са се оказали на всякъде, където е можело испанската световна империя да бъде застрашена от опасност... В двора на (английските кралици) Елизабетите: в обкръжението на кралицата-майка (Екатерина Медичи) във Франция: в Антверпен – главният щаб на въстаналите (против Испания) нидерландци, при великият султан на Босфора. Те действували далновидно и без колебания, и така скрито, че историците дълго не могли да открият враговете на Испания, без да доловят тесните връзки между всички тези хуманитарни медици, банкери, военни доставчици, корабовладелци в столиците и в пристанищните градове на целия свят, без да забележат мрежата с високо напрежение, разпространила се на хиляди мили, свързваща всички и заредена с непримирима ненавист към Испания и инквизицията... В наше време стават известни многобройни материали от държавните архиви, които не оставят съмнение в активното участие на бившите покръстени в унищожението на испанското световно могъщество. Не е вярно, че Испания „обедняла“, изгонвайки евреите, както това обичат сега да твърдят – в XVI и XVII векове, нея я надделяла детайлно разчетената хладнокръвна тактика на изгарящите от жажда за мъст марани“¹³.

Антииспанският поход завършил в XIX в. с латино-американските революции, от които нито една не е била, както се пише в учебниците

по история чак до наши дни, „въстание на народните маси против чуждото владичество“. Това са били всичко само метежи на креолите робовладелци против църквата и короната, които им пречели им да експлоатират индианците и африканските роби. Те още от онези времена не са извели от нищетата народа, а живеят в потресаващата нравствена разпуснатост, придружена от корупцията по „върховете“, генералските пучове, войни и революции. Без изключение всички герои на тези революции, с имената на които са названи градове и страни – Боливар, Сан-Мартин, Сантандер, Миранда, Идалго, Интурбиде и др. са били масони. Държавните гербове на латиноамериканските републики са пълни с масонски емблеми и задължителната петолъчка – масонската пентаграма, предверие към изпълване съдбата на човечеството под шестовърхата звезда на Давид.

Към XVIII век антихристиянският заговор в Европа е могъл да счита своите позиции достатъчна укрепени. След като Испания слязла от сцената в качеството си на велика държава, противник и пореден обект на световната диверсия оставала Франция, която успяла под закрепналата кралска власт да преодолее религиозния разкол и да излезе на първо място като велика държава и културен център на Европа. Обаче реформацията и епохите на „възраждането“ и „просвещението“ подкопали авторитета на църквата и заложили в умовете съмнения в необходимостта от религиозно обосноваване на светската власт. Същевременно и самата църква, умело подтиквана, за да бъде „в крак с времето“, извършила всичко необходимо за собствената си дискредитация; разкошът и безрелигиозността на върховете, скептицизъм и формалност на салонните абати създавали духовна пропаст между властта и народа, нещо непознато в средните векове. Ако сега би се явила Жана Д'Арк, то не биха я приели във Версаї.

Генерален епицентър на всички сътресения и на световната диверсия продължавала да бъде Англия. На 24 юни 1717 г. събралите се в хана „При гъската и шиша“ четири масонски ложи се обединили в Голямата ложа на Англия. Значението на това събитие е изключително, защото векове действащата в нелегалност мафия намерила сега възможност да излезе на повърхността.

Франция вече била набелязана като първата жертва на новия тип революции – социалният преврат, като броя на масонските ложи

достигнал 2000, а членове им били около сто хиляди – мнозинството, разбира се, глушци, които незнаели на кого и защо служат. Истинското ръководство осъществявал във Франция „орден вътре в ордена“ – рецепта, препоръчваща се от времето на тамплиерите – под названието „ордена на илюминатите“ създаден в Бавария от някой си Адам Вайсхаупт – ако той самият не е евреин, то обкръжен от тях. Програмата на „илюминатите“ била пълно унищожение на църквата и религията, семейството и нравствеността, собствеността и държавата – както виждаме същите лозунги не са чужди на не отдавнашното ни минало.

На международните масонски конгреси във Вилхемсбад и Франкфурт в 1782 и 1786 г. – руски делегат е граф Строганов – бил разработен план за революция и убийство не само на френската кралска двойка, но и на шведския крал Густав III, убеден противник както на масонството, така и на революционната демагогия. Людвиг XVI и Мария Антоанета загинали на ешафода, шведският крал бил застрелян на придворен бал от масона граф Анкастрем, а когато революцията започнала да я грози опасност от страна на австрийския император Йосиф II (брат на Мария-Антоанета) и той бил отстранен: по време на дворецов бал дама с маска го почерпила с бонбони, от които той в същата нощ умрял.

Що се отнася до самите революционни събития, то несъответствието с действителността и това, което до днес се пише за тази революция, би направило чест на авторите на „Кратък курс по история на ВКП (б)“. В щурма на Бастилията например, 200 годишнината на който с такъв външен блясък празнува година правителството на Митеран, от цялото осемстотинхилядно население на тогавашния Париж са участвали по-малко от хиляда човека, на които платили по 12 франка на ден превозвайки ги от единия край на града до другия. Никакъв щурм, разбира се, не е имало: когато бил спуснат подемният мост, тълпата се втурнала в крепостта пребивайки четирима офицери и мнозинството от войниците инвалиди, чийто глави после се носели из Париж на пика. „Жертвите на тиранията“ освободили всичко седем човека: четирима фалшификатори на монети, двама опасно луди и някакъв си граф Солаж, затворен по ходатайство на собственото му семейство за участие в „отвратителни престъпления“. Една седмица след щурма маркиз Лафайет, герой на две революции (американската и

френската) и, разбира се масон, с известно учудване отбелязал: „Невидима ръка управлява народа. Колкото по-отблизо разглеждаш актьорите и оръдията на тази катастрофа, толкова повече се намира във всичко това скритото и тайното. Изглежда, че колкото продължава, толкова ще бъде по-лошо“. Маркизът не грешал и наистина скоро станало още по-лошо. Но даже на върха на своята власт смелият Робеспьер, също с учудване, казал на своя приятел, якобинецът Амар, съвършено същото. „Изглежда някаква скрита ръка ни тласка далеч зад пределите на това, което ние искаме да правим. Всеки ден Комитетът за обществено спасение прави точно това, което предния ден е решил да не прави. Има някаква клика, действаща за неговата гибел и е невъзможно да се разпознае кой я управлява“.

Изказвайки се в якобинския клуб именно Робеспьер заявил със завидна откровеност: „Целият френски народ е против нас. Нашата единствена опора са парижани“. На което колегата му Дефие възразил: „Не бъдете така уверен. Ако би имало тайно гласуване в Париж от нас не би останала и следа“.

Съвременниците говорили за английско злато, управляващо събитията и министър-председателят Уилям Пит споменал сумата от 24 млн. фунта стерлинги, изразходвани от него „за революцията във Франция“. Лорд Мансфийлд, изказвайки се в камарата, казал, че „парите похарчени за разпалване революцията във Франция, били добро вложения на капитала“.

При анализът на сложни събития често е полезно да се помни едно от правилата на римското съдопроизводство при установяване на виновните: *Cui bono* – т.е. на кого даденото престъпление би могло да бъде от полза? Размишлявайки за причините за революцията известният френски автор, евреинът Бернар Лазар, бил длъжен да признае:

„Лесно е да се разбере, че след всички сътресения предизвикани от революцията, хората... били склонни да хвърлят отговорността за разрушаването на стария строй върху евреите. Когато в края на бурята те се оглеждали наоколо, то повече от всичко ги учудвало положението на еврейството. Вчера евреинът бил никой, нямал права, нито власт, а днес блестял в първата редица. Той бил не само богат, но можел да бъде избирател и да управлява страната. Именно той спечелил от станалите социални изменения... изглежда, че и тронът

бил съборен, и европейските войни били запалени само, за да могат евреите да получат граждански права, и даже декларацията за правата на човека изглежда по-скоро като декларация за правата на евреите... Ако евреите до такава степен са спечелили от революцията, ако и тя им донесла такива изгоди, то значи те са я подготвили или изразявайки се точно, способствали са и с всички си сили“¹⁴.

Лазар писал своята книга 25 години преди руската революция: обаче ако той бе доживял до нея (той умира в 1903 г., на възраст само 38 г.), би му се наложило да бъде по-внимателен в разсъжденията си. Тази книга и без това – чак до последното преиздание от много консервативно издателство през 1969 г. – се считала за безследно изчезнала от книжния пазар.

Ръководната роля на масонството във френската революция е била за съвременниците достатъчно ясна. Когато след 20-годишни общо-европейски войни и поражения за наследника на революцията Наполеон, във Франция били възстановени Бурбоните, нелегалната диверсия започнала с нова сила. Последният крал от бурбонската династия, Карл X, бил свален от масонската революция през 1830 г. и на трона бил сложен масонът Луи Филип Орлеански, син на знаменития Филип „Егалите“ гросмайстор на френското масонство и „цареубиец“, гласувал в революционния Конвент за смъртта на своя братовчед крал Людвиг XVI, което впрочем не попречило след като си свършил калната работа и той да умре на ешафода. Когато, както маврите у Шекспир, и Луи Филип „свършил“ своята работа, премахнали и него – също с помощта на масонски преврат в Париж през 1848 г. Френският народ имал към всичките тези сътресения толкова малко участие, колкото и руският народ към превратите в Петроград през 1917 г.

Руското правителство се опитвало да организира съпротива срещу коварните замисли на международната мафия. Император Александър I сам бил в младостта си вербуван от масоните и бил принуден да стане свидетел на убийството на баща си от масонски заговорници (1801), платени от британския посланик Уитуорт. По инициатива на царя бил сключен Свещеният съюз, обаче участието на Англия, предварително обрело това начинание на провал. Смъртта на император Александър I последва три години след забраната му на масонството в 1822 година, което и до сега остава загадка: защото през 1932 г. в търсене на ценности били отворени царските саркофази в църквата на Петропавловската крепост гробът на вла-

детеля се оказал празен.

Стъпването на престола на неговия брат започва със заговора на декабристите, чийто масонските значки и емблеми още се пазят в Музея на революцията. Войниците ги завели на Сенатския площад под лозунга „За Константин и Конституция“; обаче великият княз бил загубил правата си върху престола, според руските закони, поради своя морганичен брак, за което измамените гвардейци, разбира се, не знаели; думата „конституция“ чували за първи път и им казали, че тя е жената на Константин.

Николай I управлявал с твърда ръка 30 г. по ред и Русия била единствената страна в Европа, освен разбира се Англия, която заобиколила сътресенията от 1848 г., избухнали едновременно в Испания, Португалия, Франция, всички германски държави, Австрия и Унгария. При липсата по онова време на международни средства за връзка, транспорт и информация, подобна синхронизация на събитията в разните краища на континента е достатъчно доказателство за наличието на централно ръководство. Добре осведоменият съвременник, бъдещият британски премиер Дизраели писал две години преди събитията, в 1846 година:

„Тази мощна революция, подготвяна в днешно време в Германия се развива напълно под ръководството на евреите.“

По това време начело на британската политика стоял лорд Палмерстън – една от най-зловещите фигури на масонската сцена. „Патриархът на европейското масонство“ поставил за задача на английската политика две близки цели: обединение на Италия под масонската Савойска династия, кралете на Сардиния и обединяване на Германия под масонската династия на пруските Хохенцолери. След това можело да се премине към главната задача на века: разрушаване на произлезлия от съвместната борба против Наполеон военно-династически съюз между Русия, Австрия и Германия (Прусия). Трябвало да се насъкат немците срещу руснаците или обратното: само това откривало пътя към окончателното ликвидиране на християнско-европейския обществен ред по пътя към нова общоевропейска война.

Обединението на Италия означавало унищожение на папската държава и бурбонските династии в Неапол, Сицилия и Парма, както и заграбване на хабсбургските владения в северна Италия. Главната фигура на авансцената на тези машинации бил един от водещите

масони на Европа граф Кавур – фактически управител на Сардиния; зад кулисите действувал Джузепе Мацини, „съвременен изпълнителен директор“ на световното масонство.

Бисмарк бил моторът на обединението на Германия, означаващо изтикване от нея на хабсбургска Австрия. За неговата принадлежност към масонството в Германия до този момент се пази строго мълчание; тя е известна от връзките му с италианските „карбонари“ и е очевидна от главните фактори на политиката му, нямаща нищо общо с интересите на германския народ: унижението на Австрия, походът срещу католическата църква в наполовина католическа Германия, т. нар. „културкампф“ и скъсването с Русия на Берлинския конгрес през 1878 г. Тук зад кулисите стоят най-близките съветници на Бисмарк, еврейският banker Блайхредер, направил от своя клиент най-богатия магнат на Германия.

Ако Мацини е бил номер втори в световното масонство с център Рим, то Блайхредер бил неговият номер трети, носейки титлата „всемирен административен директор“, с център в Берлин. Номер едно в триумвирата на световната масонска мафия бил американецът Алберт Пайк (Pike), „Великия майстор на ордена и суверенен първосвещеник (pontiff) на всемирното франкмасонство“. До този момент Пайк се назовава в масонската литература антипод на римския папа, „антипапа“ или „черният папа“ – последното название има пряко отношение към неговия открит сатанизъм (също луциферство или паладизъм). Центърът му бил в ложата на вече упоменатия от нас „Върховен съвет на света“ в Чарлстън, където се пази главата на „Бафомет“. В писмото до Мацини от 15.VIII.1871 г. Албрет Пайк писал, че за пълното тържество на масонството ще са необходими три световни войни; в третата от тях, с помощта на ционизма ще бъде унищожен мюсюлманският свят, след което „ние, ще провокираме гигантско социално сътресение, ужасите от което ще покажат цялата гибелност на безверието. Революционното малцинство ще бъде унищожено, а разочарованото в християнството мнозинство,... стремейки се към идеала, но не знаейки къде е той, ще получи от нас истинската светлина на учението на Луцифер, което ще може, накрая, открито да излезе на повърхността. После ние едновременно ще унищожим и християнството и атеизма.“

Историята на разрива между Русия и двете германски държави от централна Европа е една от най-загадъчните страници от

европейската политика и несъмнено крупен успех на международната мафия. Това, че от руска страна не било направено нищо, което би могло да попречи на продължаването на „на съюза на трите императори“, е така ясно, както и това, че измяната на този съюз от ничия страна не е могла да бъде в интересите на Австрия или Германия. В 1849 г., изпълнявайки своите съюзнически задължения император Николай I разгромил масонската революция в Унгария, спасявайки по този начин трона и живота на деветнадесет годишния Франц Йосиф. Отмъщение за това поражение на международната мафия била коалицията на трима масони – Палмерстън, Наполеон III и Кавур – нахълтали в Крим заедно с турските говеда, използвани поради пълна военна непригодност само като носачи. Княз Шварценбергер казал знаменитата фраза: „Ние ще удавим Европа в нашата неблагодарност“ и Австрия поставила в Галиция стохилядна войска, заставяйки Русия да държи на австрийската граница толкова войници, колкото не ѝ достигали в Севастопол.

Русия изпитала първото в нейната нова история поражение и унижение. Каква е била причината за този удар в гърба на Русия от австрийска страна? Това ние не знаем до този момент. Престарелите фелдмаршали граф Радецки и княз Виндишгрец на колена умолявали младия император да не скъсва с Русия; на своя министър-председател, граф Буало, Франц Йосиф тогава казал: „В цяла Виена само двама човека не са на страната на Русия – вие и аз.“

Двадесет години по-късно, понасяйки големи загуби във войната с Турция, руската армия стояла пред Константинопол и Русия сключила в Сан Стефано изгоден мир. Събрал се европейски конгрес, от който, всъщност, не е имало никаква нужда. Бисмарк, изказвайки се уж като „честен посредник“, в сговор с Дизраели – както всички евреи, ненавиждащи Русия – постигнал това, че плодовете на руската победа се предоставили на Австрия, която въобще не участвала във войната. За да не рискува европейски конфликт Русия се отказала от Санстефанския договор, но дали наистина опасността от този конфликт била толкова голяма? Върху известната картина на Антоан фон Вернер, изобразяваща конгреса в Берлин, на преден план е окиченият с ордени руски посланик граф Шувалов, ръкуващ се с Бисмарк като масон. Имали ли са Бисмарк и Дизраели таен агент в руската делегация?

В края на своята кариера княз Бисмарк съобразил къде неговата

политика е завела Германия, а и не само нея; възможно е да е обърнал внимание на увещанията на своя кайзер Вилхелм I, всякогашен приятел на Русия, който на смъртния си одър завещал на внука си, бъдещия Вилхелм II: „Здраво се дръж за Русия“. В 1887 година статс-секретарят граф Бисмарк, син на канцлера, и руският посланик, този същият граф Шувалов, подписали договор влязъл в историята като „презастраховачен“ (Rückversicherungsvertrag) и признаващ сферата на руско влияние на Балканите и правата на Русия над проливите. Обаче, вече били начупени твърде много дърва. Когато тригодишния срок на този договор изтекъл и новият император Вилхелм II не намерил за нужно да го възобнови, поставяйки окончателно на карта Австрия, на Русия не оставало нищо друго, освен да сключи отбранителна конвенция с Франция: с други думи, против волята си и всички свои исторически традиции да свърже съдбата си с англо-френския лагер. Враговете на Европа можели да считат своето дело за постигнато и фронтовете на първата световна война, по сметките на Алберт Пайк, се очертали достатъчно ясно.

Превод от вестник „Земщина“ №68, Москва 1992 г.

¹ Louis Israel Newman, *Jewish Influence in Chistian Reform Movement*. Columbia University Press 1925, pp. 131-299.

² Louis Charpentier, *Les Mysteres Templiers*. Paris 1967.

³ Charpentier, p. 211.

⁴ Copin-Albancelli, *La Conjuraton juive contre le monde chretien*. Paris 1909, p. 362.

⁵ Newman, p. 131-132.

⁶ Newman, p. 435.

⁷ Newman, p. 617.

⁸ Newman, p. 628-629.

⁹ Newman, p. 620.

¹⁰ Cecil Roth, *A History of the Marranos*. Philadelphia 1932, p. 306.

¹¹ Roth, p. 52.

¹² Julio Caro Baroja, *Los Judios in la Espana moderna y contemporanea*. Madrid, 1962, p. 52.

¹³ Bernard Lazare, *L'Antisemitisme*. Paris 1969, p. 118-119.

РУСКА РЕВИЗИЯ НА АНТАНТАТА

П.Р. Ваулин (Петухов)

ЛЕГИОНЪТ НА ЧЕСТТА

През 1916 г. в разгара на Първата световна война, Русия е изпратила във Франция две специални пехотни дивизии с около 50000 войници и офицери. Продължавайки страшно тежката и кръвопролитна война против Германия, руският цар Николай Втори е решил едновременно да спаси и „прекрасната Франция“. Това е било „благороден“ акт за спасяване на „съюзника“. Много пъти Русия е страдала от завоевателните войни от френска страна. Забрави Русия за Бородино и за запалена Москва. Забрави за Кримската война 1853-56 год. Сега самата Франция се оказа под опасността от унищожение и Русия тръгна да спасява Франция, вселенската блудница. За спасяването на Франция Русия ъ помогна не само с изпращането на експедиционния корпус, но и с усилване на военния натиск на руско-немския фронт и с това е изтегляла немските войски от Франция. От Русия е изтичала кръв и с това е увеличавала своите собствени трудности, които са я докарали до революционния взрив. Самата Русия е загинала, но с това е спасила прекрасната Франция. Ето каква добра и благородна е нашата глупава матушка Русия.

„Литературна Русия“ напечата статията за Руския легион на някой си капитан Василев. Авторът се гордее, че „Руският легион, представляващ във Франция Руската армия, останал и след революцията лоялен съюзник, изпълнил своя дълг!“ Че самата Русия е загинала, изпълнявайки своя дълг, това не е така важно за капитан Василев. Много по-важно е, че Русия е останала даже „след революцията лоялен съюзник“. По-късно тези спасени от Русия „съюзници“, поради които Русия се е погубила, за благодарност са плюли в лицето на спасяващата ги и погубената от тях Русия.

По-нататък Василев ни уверява, че войниците на Руския легион във Франция доблестно се били „за честта и славата на своето отечество“. Не за честта и славата на своето отечество са се били руските войници във Франция. Тях са ги заставяли да воюват за Франция, която винаги е била враг на Русия. Руските войници са се били в самата Русия против Германия също за спасението на този свой „съюзник“, т.е. на същата Франция. Не случайно маршал Фош е признавал, че Русия е спасила Франция:

„Ако Франция не е била изтрита от картата на Европа, то на това

е задължена преди всичко на Русия“.

Именно Франция, вечният враг на Русия, трябвало да бъде изтрита „от картата на Европа“ заради нейните опустошителни и подли войни против Русия.

Какви са били целите на Русия през Първата световна война? Какво е искала да постигне Русия? Русия не е имала никакви определени цели и даже ако беше спечелила войната, тя нищо не би получила. А ако пък на Русия се искаше да воюва, то би било по-разумно, ако тя би воювала на страната на Германия против Франция и Англия. Биха били унищожени тези две масонски свърталища и човешката история би тръгнала по верен път, би избягнала жидомасонската революция в Русия и Втората световна война и сега бихме живели в друг, по-светъл свят. Би било още по-добре, ако Русия е стояла настрана от тази война и мирно е защищавала своите собствени интереси, би крепила своята икономическа мощ, според столипиновата програма. С това тя би избегнала революцията и сега наистина би била най-силната държава в целия свят и населението на Русия би се стигнало до седемстотин милиона. Русия би определяла пътищата на развитието на човешката история.

„Слава“ 2 (128), (Richmond Maine), 1994.

РОТАРИАНСТВОТО — МАСОНСКИЯТ ЛОСТ В СЛЕДТОТАЛИТАРНИТЕ КОМУНИСТИЧЕСКИ РЕЖИМИ

Ротарианската ложа е създадена на 23 февруари 1905 г. в гр. Чикаго, щат Илинойс – от Пол П. Харис. Това е мястото, откъдето известните американски евреи-банкери Джакъб Х. Шиф, Леб-Кун финансират болшевишката революция.

Международният съюз на Ротари клубовете обхващаше 15.306 ложи, но след смяната на тоталитарния комунизъм броят им несъмнено се увеличи. Ротарианците се борят за световно правителство. Организацията ротари е единствената недържавна сила, включена в състава на ООН.

В ротарианството са включени управниците от всички парламентарни фракции и висшите съдебни магистрати...

Знакът (значката) на ротарианците е зъбчатото колело, което се крепи към централната си ос от шест спици и илюстрира част от предавателен механизъм. С такава значка се бяха снели кандидатите за кметове на луксозни плакати от Съюза на демократичните сили в гр. София, Габрово и Стара Загора. Последното показва колко активно е навлязло в нашия политически живот масонството. След умъртвяващия марксизъм идва ред на откритото поклонение на сатаната.

Интересното е, че „Ротари клуб“ поддържа следните обекти в България, София: Баптистката църква, IV-та Градска болница, СПТУ за деца с увреден слух и Женски манастир в кв. „Княжево“ (виж: „Държавен вестник“ от 1991 г., бр. 94, стр. 13). От това съобщение на авторитетния „Държавен вестник“ може да се направи заключението, че ротарианството е част от официалната политика.